

Agatha Christie

Noaptea umbrelor

În fiecare Noapte și-n fiecare Zi
Se nasc ființe destinate Suferinței.

În fiecare Zi și-n fiecare Noapte, Se nasc ființe destinate Dulcei Plăceri, Se nasc ființe destinate Dulcei Plăceri, Se nasc ființe destinate Noapții fără sfârșit.

WILLIAM BLAKE

Deși sintagma „literatură polițistă” nu mai are nevoie de prezentare implicând, pe lângă arta autorului, și inteligența și perspicacitatea cititorului, nu putem să nu recunoaștem că prelungirea ei înseamnă o lectură atentă, o gramatică textuală, o gimnastică enunțiativă dublate de jocuri intertextuale.

În Noaptea umbrelor (Endless Night), Marea Agatha apare atât ca fin stilist, cât și ca mare psiholog. Autorul omniscient din majoritatea romanelor sale lasă totul în seama personajului narator.

Sub un puternic fascicol de lumină freudiană, acesta încearcă să obțină răspunsuri la întrebări vitale.

Nimic nu apare ca o gratuitate. Orice detaliu are șansele unui indiciu, cititorul este îndemnat să emită ipoteze, să fie atent la ceea ce se rostește, la ceea ce se scrie. Cu toate că și această poveste e presărată cu modele probabiliste (femeia forte, capabilă de orice, valetul care spionează), descoperim o nouă tehnică – tehnica cuvintelor subliniate. De aici și până la o aproape perfectă simetrie între sfârșitul și începutul narațiunii nu e decât un pas.

„În sfârșitu-mi e și începutul.
Infinitul Noapții eterne...”.

A-M PEGULESCU

CARTEA ÎNTÂI.

În sfârșitu-mi e și începutul... E un citat pe care l-am auzit deseori. Sună bine – dar ce înseamnă, de fapt?

Există vreun loc anume unde cineva poate să pună degetul și să spună: „Totul a început în ziua aceea, în acel loc și în acel ceas, cu un asemenea eveniment?”

Povestea mea a început, poate, când am zărit anunțul de pe zidul cârciumii „George și Dragonul” vestind vânzarea la licitație a valoroasei proprietăți „The Towers”, anunț în care se dădeau amănunte privind suprafața

în mile și optimi de milă, o descriere cu totul idilică a locurilor, așa cum, pesemne, arătaseră cu optzeci sau chiar cu o sută de ani în urmă.

Nu făceam nimic deosebit, hoinăream pe strada principală din Kingston Bishop, o localitate fără importanță, omorându-mi timpul. Am zărit afișul. Ce se întâmpla? Soarta își băga codița? Sau era vorba de o strângere de mână, anunțându-mi norocul? Puteți să o luați cum vreți.

Sau ați putea spune că totul a început atunci când l-am întâlnit pe Santonix și când am vorbit cu dânsul; închid ochii și-i văd obrajii aprinși, privirea-i pătimasă, ca și mișcarea mâinii puternice și totuși delicate, desenând planuri și ridicând case. Și mai ales o casă, o casă frumoasă care să fie a mea!

Dorința fierbinte de a avea o casă, o casă frumoasă și bine construită, o casă cum nu sperasem vreodată să posed, atunci a înflorit. Era un vis pe care și Santonix îl împărtășea, o casă pe care mi-ar fi construit-o, dacă ar fi trăit...

O casă în care, în visurile mele, aș fi trăit cu fata pe care o iubeam și în care, exact ca într-o poveste pentru copii, am fi viețuit „fericiți până la adânci bătrâneți”. O fantezie, poate chiar o absurditate, dar a început să prindă contur, și eu tânjeam după ea. Tânjeam după ceva ce, pesemne, nu aveam să posed vreodată.

Or, dacă povestea aceasta e o poveste de dragoste – și jur că e o poveste de dragoste – de ce să nu încep de când am zărit-o pe Ellie stând sub brazii întunecoși de pe Moșia Țiganului?

Moșia Țiganului. Dar poate că ar fi mai bine să încep de aici, din momentul în care am întors spatele afișului, cu un mic fior pe șira spinării, pentru că un nor acoperise soarele, și am pus o întrebare, așa, fără vreun scop anume, unui localnic care tăia la întâmplare un gard viu.

— Cum e casa aceea, „The Towers”?

Văd și acum fața posomorită a bătrânului, privindu-mă într-o parte și zicându-mi:

— Nu așa îi zicem pe aici. Ce fel de nume e și acesta? „Turnurile”? Răsufă anevoie, dezaprobat. Sunt mulți ani de când a fost locuită și i s-a spus, „Turnurile”. Răsufă din nou.

L-am întrebat atunci cum îi zicea el și iarăși am observat că ochii au căutat într-o parte, și fața-i zbârcită s-a ferit să mă privească, așa cum obișnuiau să o facă oamenii ținutului, uitându-se peste umăr sau în depărtare, ca și cum ei vedeau ceva ce tu nu vedeai, și zise:

— Pe aici îi spunem „Moșia Țiganului”

— De ce i se spune așa? Am întrebat.

— E o poveste. Nu prea știu, Unu' zice ceva, altu' altceva. Și pe urmă continuă: oricum acolo apar accidente.

— Accidente de mașină?

— Tot felu' de accidente. Accidente de mașină mai ales, în zilele noastre. Vezi dumneata, e un loc primejdios, acolo.

— Ei bine, am zis, dacă acolo e curbă periculoasă înțeleg de ce survin accidente.

— Consiliul Comunal a pus acolo un semn de Pericol, dar n-a prea făcut mare lucru. Accidentele se țin lanț, ca mai înainte.

— De ce „Moșia Țiganului”? L-am întrebat.

Îmi ocoli iarăși privirea și răspunsu-i fu vag.

— O poveste. A fost pământul țiganilor și când au fost îndepărtați, l-au blestemat.

Am râs.

— Ehei făcu el, poți să râzi, dar sunt locuri blestemate. Și dumneavoastră, domnii din oraș nu știți nimic de ele. Dacă e un blestem, locul ăla e blestemat și gata. Au murit oamenii în carieră, când scoteau piatra pentru construcție. Bătrânul Geordie a căzut peste parapet, într-o noapte și și-a frânt gâtul.

— Beat? Am sugerat eu.

— S-ar putea. Îi plăcea băutura. Dar sunt mulți bețivi care cad și nu pățesc nimic. Dar Geordie și-a frânt gâtul. „Acolo” - și arată în spatele lui dealul acoperit de pini - „pe Moșia Țiganului”

Da, cred că așa a început. Atunci nu mi-am dat seama. S-a întâmplat să-mi aduc aminte. Atât și nimic mai mult. De fapt - cred, dacă stau să mă gândesc mai bine - că am dat prea multă importanță întâmplării. Nu știu dacă am întrebat atunci sau mai târziu dacă mai erau țigani prin partea locului. Mi-a răspuns că nu prea mai sunt pe nicăieri, în zilele noastre. A adăugat că poliția îi alungă de peste tot. Am întrebat:

— De ce sunt țiganii detestați?

— Fură de sting, zise dezaprobator. Și apoi, cercetându-mă mai îndeaproape, nu ai și dumneata, cumva sânge țigănesc în vine? Rosti aruncându-mi o privire scrutătoare.

Am spus că nu știu nimic în acest sens. E adevărat că aduc puțin a țigan. Poate și de aceea m-a fascinat denumirea de Moșia Țiganului. Și mă văd acolo, zâmbindu-i bătrânului, amuzat de conversația noastră, gândindu-mă la faptul că s-ar putea să am o picătură de sânge țigănesc.

Ținutul țigănesc. Am continuat drumul șerpuitor care te scotea din sat și se unduia printre copacii întunecați și am ajuns, în cele din urmă, în vârful dealului, de unde am privit marea și vapoarele. Era o priveliște minunată și mă gândeam la multe și mai ales mă întrebam cum ar fi fost dacă Moșia Țiganului ar fi fost a mea. Uite așa. Era numai un gând ridicol. Când am trecut din nou pe lângă bătrânul cu care vorbisem, el îmi aruncă:

— Dacă vrei să vorbești cu țigani, e bătrâna doamnă Lee, desigur. Primarul i-a dat o casuță în care trăiește.

— Cine e Primar? Am întrebat.

Mi-a răspuns pe-un ton în care simțeam șocul: „Dl. Phillipot, desigur!” Părea destul de supărat că l-am întrebat. Am priceput că Primarul era cam un fel de Dumnezeu al locului. D-na Lee era probabil o servitoare de-a lui. Familia Phillipot trăise din vremuri străvechi pe aceste meleaguri și condusesse destinele oamenilor într-un fel sau în altul.

Cum îi dădeam binețe bătrânului pentru a-mi continua drumul, el a adăugat;

— Căsuța ei e ultima de la capătul străzii. S-ar putea s-o vezi afară. Nu-i prea pace să stea în casă. Ca toți țiganii.

Deci coboram pe drum, fluierând și gândindu-mă la Moșia Țiganului. Aproape că uitasem tot ce mi se povestise, când am zărit o bătrână, cu părul încă negru, care se tot uita la mine, peste garduțul grădinii. Am știut de îndată că era vorba de d-na Lee. M-am oprit și i-am vorbit:

— Am auzit că puteți să-mi spuneți câte ceva despre Moșia Țiganului, am îndrăznit.

Se uită la mine pe sub o șuviță de păr încâlcit și răspunse:

— Nu te băga, tinere. Ascultă-mă pe mine. Uită povestea. Ești un tânăr arătos. Nu iese nimic bun când e vorba de Moșia Țiganului și niciodată nu va fi altfel.

— Am înțeles că e de vânzare, am rostit eu.

— Ei, așa o fi, dar mare fraier ar mai fi cel care ar cumpăra-o.

— Și cine ar face-o.

— E un constructor care umblă după ea. Sunt chiar mai mulți, O să fie ieftină. O să vezi.

— Și de ce-ar fi ieftină? Am întrebat curios. E un loc nemaipomenit.

Nu-mi răspunse.

— Presupunând că un constructor ar cumpăra-o ieftin, ce-ar face cu ea? Chicoti. Era un râs neplăcut, răutăcios.

— O să dărâme casa veche pentru ca să construiască altceva.

Douăzeci, treizeci de case, poate, și toate având un blestem, deasupra lor.

N-am fost atent la ultima parte a frazei. Am răspuns, vorbind fără să vreau:

— Ar fi o mare rușine. O mare rușine.

— Ah, nu-ți face griji. Nu au nici o bucurie, nici cei ce cumpără, nici cei care ar construi. Va fi întotdeauna un pas care va aluneca pe lespezi, de pe o grindă metalică, sau un camion care va fi strivit sub greutate, sau țigla care va cădea de pe acoperiș. Și pe urmă copacii. O vijelie neașteptată i-ar putea smulge. Ah, o să vezi! Nimeni nu va avea parte de Moșia Țiganului. Ar face mai bine să lase lucrurile așa cum sunt. O să vezi. Dădu din cap cu hotărâre și pe urmă repetă, ușor, ca pentru ea; „nu e nici un noroc pentru cei care se amestecă în treburile acelor locuri. Niciodată n-a fost.”

Am râs. Vorbi cu asprime:

— Nu râde, tinere. Mi se pare mie că nu peste multă vreme o să râzi strâmb. Ascultă-mă pe mine: nici casa, nici pământul n-au adus noroc cuiva.

— Ce s-a întâmplat în casă? Am întrebat. De ce a fost nelocuită atâta vreme? De ce a fost lăsată în paragină?

— Ultimii care au trăit acolo, au murit. Toți.

— Cum au murit? Am întrebat curios.

— Mai bine să nu mai vorbim. Dar nimeni n-a mai catadicsit să vină vreodată să locuiască în ea, după aceea. A fost lăsată să se ruineze, să decadă. E uitată acum și e mai bine s-o lăsăm așa.

— Dar ai putea să-mi spui povestea, am spus pe un ton lingușitor. Doar știi totul despre ce s-a petrecut acolo.

— Nu-mi place să pălăvrăgesc despre Moșia Țiganului. Apoi vocea-i coborî la tonul unui cerșetor: „o să-ți spun norocul, frumosule, dacă vrei. Fă-mi o cruce în palmă cu un ban de argint și o să-ți spun viitorul. Ești unul dintre cei care vor ajunge departe, nu peste mult timp.

— Nu cred în prostii precum ghicitul norocului, am zis, și n-am nici o monedă de argint. Iar dacă aș avea vreuna, n-aș cheltui-o așa, oricum.

Veni mai aproape de mine și continuă pe același ton de milogire: „numai șase penny. Șase penny. O fac pentru șase penny. Ce înseamnă șase penny? Nimic. O fac pentru șase penny că ești băiat frumos și vorbești așa cum se cuvine, și ai un fel de-a fi al dumitale Doar n-o să sărăcești dintr-atâta”

Am găsit șase penny și i-am scos din buzunar, nu că aș fi crezut vreuna din bazaconiile ei, ci pentru că îmi plăcea, nu știu din ce pricină, vechiul truc. Înghăță moneda și zise:

— Dă-mi mâna. Ambele mâini.

Îmi luă mâinile în palma ei veștejită și se uită o vreme la ele. Stătu o clipă tăcută, uitându-se. Apoi le lăsă să cadă dintr-o dată, aproape împingându-le. Se dădu înapoi un pas și zise răgușit:

— Știi ce-ar fi bine să faci? Să pleci acum de pe Moșia Țiganului și să nu te mai întorci. E cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau. Nu te mai întoarce.

— De ce nu? De ce n-ar trebui să mă întorc?

— Pentru că dacă te întorci, o să te întorci la supărare și pierdere și pericol, poate. E necaz, te așteaptă mare necaz. Uită că ai văzut vreodată locul acesta. Te previn!

— Ei, dar de ce.

Se întorsese deja și intrase în căsuță. Intrase și zăvorise ușa. Nu sunt superstițios. Cred în noroc, desigur, cine nu crede? Dar în nici un caz în prostii despre case ruinate și blestemate. Și totuși, am avut senzația neplăcută că bizara creatură văzuse ceva în mâinile mele. Mi-am privit mâinile deschise. Ce ar putea fi de văzut în palmele cuiva? Prezicerea viitorului era totuși un șiretlic pentru a se stoarce ceva bani – bani proveniți de pe urma unei credulități prostești. Am privit cerul. Soarele dispăruse, ziua părea diferită acum. Un fel de umbră, de amenințare. Ca o furtună care se apropia, mi-am zis. Vântul începuse să sufle, se vedeau frunzele îndoindu-se în copaci. Am continuat să fluier, pentru a-mi păstra buna dispoziție și am mers pe drumul care ducea prin sat.

Am privit din nou spre afișul care vestea licitația proprietății. Mi-am notat chiar și data. Niciodată nu urmărisem vânzarea unei proprietăți dar m-am gândit că de această dată voi veni. Ar fi interesant să văd cine va cumpăra „The Towers”. Adică interesant de văzut cine devenea proprietarul Moșiei Țiganului. Da, cred că totul a început atunci... Mi-a venit o idee fantastică. Aș sosi și aș licita pentru Moșia Țiganului! Aș licita împotriva constructorilor locali. Ei ar renunța dezamăgiți că nu pot s-o cumpere ieftin. Aș cumpăra-o și m-aș duce la Rudolf Santonix și i-aș spune: „Fă-mi o casă. Am cumpărat locul special pentru tine.” Și aș găsi și o fată, o fată minunată, și împreună am trăi fericiți într-înșă până la sfârșitul zilelor noastre.

Am avut adesea vise de acest soi. Bineînțeles că nu au dus la nimic altceva decât la o simplă glumă. Asta gândeam atunci. Glumă! Glumă, Dumnezeu! Dacă aș fi știut...!

Numai întâmplarea mă dusese în ziua aceea în vecinătatea Moșiei Țiganului. Conduceam o mașină închiriată, în care se aflau niște oameni ce urmau să asiste la o vânzare, dar nu a unei case, ci a conținutului ei. Era o casă mare, chiar la periferia orașului, o casă urâtă. Am condus acolo un cuplu mai în vârstă, care era interesat de ceea ce părea să fie o colecție din papier mâché, ce-o fi însemnând acel papier mâché. Singura dată când am auzit de acel cuvânt a fost când mama l-a pomenit în legătură cu ligheanele. Spunea că un vas din papier mâché era de departe mai bun decât unul din plastic! Părea destul de caraghios ca un cuplu bogat să se deplaseze pentru a cumpăra o colecție de acest fel.

Oricum, întâmplarea mi-a rămas undeva în minte, și cred că am căutat în dicționar sau am citit undeva despre ceea ce era într-adevăr termenul de papier mâché. Era totuși ceva pentru oameni ca acel cuplu, care credeau că merita să închiriezi o mașină ca să participi la o licitație de provincie. Îmi plăcea să știu de toate. Aveam douăzeci de ani pe vremea aceea și acumulasem o mulțime de cunoștințe într-un domeniu sau altul. Știam destule despre mașini, eram un mecanic bun și un șofer atent. Lucrasem și în hipism, în Irlanda. Era cât pe ce să fiu amestecat într-o afacere de doping, dar am fost înțelept și m-am retras la timp. O slujbă de șofer la o firmă care închiria mașini nu era chiar ceva de lepădat. Curgeau și bacșișurile. Și nu era nici prea obositor. Dar slujba era plictisitoare, O dată am mers la un cules de fructe, vara. Nu mi s-a plătit mult, dar m-am distrat. Și pe urmă am încercat o mulțime de alte slujbe. Am fost chelner într-un hotel de categoria a treia, paznic de plajă, am vândut enciclopedii și aspiratoare și alte câteva obiecte. Am fost horticultor într-o grădină botanică și am învățat o mulțime de lucruri despre flori.

Nu m-am fixat la ceva anume. De ce aș fi făcut-o? Am găsit interesant aproape tot ceea ce am făcut. Unele lucruri erau mai dificile decât altele, dar nu mă supăra acest lucru. Nu sunt o ființă leneșă. Sunt mereu în căutare de ceva. Vreau să merg peste tot, să văd tot, să fac orice. Vreau să găsesc ceva. Da, asta e. Vreau să găsesc ceva.

De pe vremea când am terminat școala am vrut să găsesc ceva, dar nu știam ce trebuie să fie acest ceva. Era ceva ce căutam fără să am nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să arate sau cum ar trebui să procedez pentru a-l obține. Era undeva. Mai devreme sau mai târziu aveam să știu. S-ar putea să fie o fată. Îmi plăceau fetele, dar niciuna nu mi se păruse demnă de luat în seamă. Ne plac toate și pe urmă trecem de la una la alta Erau precum meseriile pe care le practicasem. Foarte bune pentru o perioadă și pe urmă te săturai de ele și voiai altceva Am încercat expediente de acest gen de când terminasem școala.

O mulțime de persoane nu erau de acord cu viața pe care o duceam. Erau ceea ce se poate numi binevoitori. Dar nu înțelegeau un lucru, în legătură cu persoana mea. Voiau să mă vadă aranjat, însurat economisind

bani, având o slujbă sigură. Zi de zi, an de an. În vecii vecilor, amin! Nu era pentru mine! Trebuia să fie ceva mai bun decât toate acestea. Nu numai o existență sigură, o bunăstare ce avea să se scurgă în niște tipare vechi!

Sigur, mi-am zis, într-o lume în care omul a fost în stare să trimită sateliți în univers și să vorbească despre călătorii spre alte civilizații trebuie să existe ceva care să îl stimuleze, care să-ți facă inima să bată, care să merite să cauți să găsești! Într-o zi, îmi amintesc, mă plimbam pe Bond Street. Era în perioada în care lucram ca ospătar și-mi promisem salariul. Hoinăream căutând o pereche de pantofi și m-am oprit la o vitrină. Erau foarte eleganți. Așa cum se spunea în reclame, în ziare: „Iată ce poartă oamenii inteligenți astăzi” alături de o persoană stilată într-o imagine adecvată. Pe cinstea mea, de obicei arăta ca o otreapă! Mă cam făceau să râd asemenea reclame.

Am trecut de la vitrina cu pantofi la următoarea. Era o vitrină cu tablouri. Numai trei tablouri aranjate cu artă pe o draperie de catifea mototolită de o culoare neutră, aruncată deasupra unei rame aurite. Gust îndoielnic, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Nici eu nu mă pricep la artă. N-am fost decât o dată la Galeria Națională și numai din curiozitate. Frumosul mă călca pe nervi, zău așa. Tablouri colorate strălucitor, tablouri de sfinți dar și bățalii purtate în văi adânci. Portrete de doamne afectate stând țepene în mățăsuri, catifele și broderii. Am hotărât atunci că Arta nu era pentru mine. Dar tabloul la care priveam acum era într-un fel diferit. Erau trei tablouri în vitrină. Unul dintre ele un peisaj, un colț de țară de fiecare zi. Altul înfățișa o femeie pictată într-un fel ciudat, fără să se respecte proporțiile, încât cu greu ziceai că e vorba de o femeie. Presupun că așa ceva poate fi numit art nouă. Nu prea știu ce voia să zică. A treia pictură era genul meu. Nu ceva prea grozav, dacă înțelegeți e vreau să spun. Era – cum aș putea s-o descriu? Era simplă. Mult spațiu, culori ciudate pe care nu le-ai fi așteptat. Ici și colo erau aruncate picături de culoare care nu păreau să spună ceva. Și totuși spuneau! Nu prea sunt bun de făcut descrieri. Tot ce pot să spun e că simțeam o nevoie teribilă de a te uita mereu la imagine.

Am rămas acolo, simțindu-mă ciudat, ca și când ceva foarte neobișnuit mi se întâmplase. Și pantofii aceia eleganți, mi-ar fi plăcut să-i port. Vreau să spun că-mi dau oleacă de osteneală când e vorba de îmbrăcăminte. Îmi place să mă îmbrac bine, ca să fac impresie, dar nu mă gândisem niciodată serios să cumpăr pantofi de la un magazin de pe Bond Street. Cunoșteam prețurile pe care le cereau. Cincisprezece lire o pereche. Executați manual sau ceva asemănător, pentru a-i face mai scumpi. Pură risipă de bani! O linie clasică în modelul pantofilor, da, dar plăteai cam scump linia clasică. Așa că mi-am văzut de drum!

Dar tabloul, cât ar costa? M-am întrebat. Să presupunem că aș fi cumpărat acel tablou? Ești nebun, mi-am zis. Doar nu mori după tablouri în general. Era destul de adevărat Dar voiam acel tablou... Mi-ar fi plăcut să fie al meu. Mi-ar fi plăcut să pot să-l atâr, să stau și să-l admir cât aș fi vrut, știind că îl posed. Eu! Cumpărând tablouri. Părea ceva nebunesc. M-am uitat la tablou din nou. Dorința de a avea acel tablou nu se justifică și oricum nu-mi

permiteam, pesemne, prețul. Eram, totuși, în bani în perioada respectivă. Un bacșiș neașteptat pe un cal. Tabloul ar face probabil douăzeci de lire. Douăzeci și cinci? N-ar strica să întreb. Doar n-or să mă mănânce, nu-i așa? Am intrat, cu un aer agresiv și bătând în retragere.

Interiorul era tăcut și mare O atmosferă încremenită, cu pereți colorați tern și o canapea acoperită cu catifea pe care puteau să stai ca să te uiți la tablouri. Un bărbat, care semăna cu modelul tipului perfect îmbrăcat, din reclamele de care vă spuneam, veni spre mine, vorbindu-mi cu voce șoptită ce se potrivea decorului. Curios, nu afișa o atitudine superioară, așa cum se întâmplă în marile magazine din Bond Street Mă ascultă și apoi scoase tabloul din vitrină și mi-l atâră de un perete pentru a-l privi cât doream. Îmi veni atunci o idee – că aceleași reguli nu acționează asupra tablourilor ca și asupra altor lucruri Cineva ar fi putut să intre într-un loc ca acesta, îmbrăcat în niște haine zdrențăroase și o cămașă mototolită și să fie în realitate un milionar care dorește să-și îmbogățească colecția. Or, el ar putea să apară șters și insipid ca mine și totuși să aibă banii necesari obținerii tabloului.

— Opera unui adevărat artist, șopti omul care ținea tabloul.

— Cât costă? Am întrebat brusc.

Răspunsul îmi tăie respirația.

— Douăzeci și cinci de mii, răspuse el cu o voce blândă.

Sunt destul de antrenat în a păstra o față imobilă. N-am arătat nimic. Sau cel puțin cred că n-am făcut-o. Cel care-mi prezenta tabloul pomeni câteva nume străine. Numele artistului, presupun, și că a apărut pe piață dintr-o casă de provincie și că oamenii care locuiau acolo habar n-au avut despre ce era vorba. Am rămas calm și am oftat.

— E scump, dar merită, presupun, am adăugat.

Douăzeci și cinci de mii de lire. Ce glumă bună!

— Da, zise și el și oftă. „Da, într-adevăr „Coborî tabloul încetitor și-l duse înapoi în vitrină. Mă privi și zâmbi „Aveți gust”, zise.

Am simțit că într-un anumit fel ne-am înțeles unul pe celălalt. I-am mulțumit și am ieșit în Bond Street.

Nu prea știu mare lucru în așternerea ideilor pe hârtie, vreau să spun așa cum ar face un scriitor. Întâmplarea cu tabloul, de pildă. N-avea legătură cu nimic, de fapt. Adică, nimic nu s-a întâmplat după aceea, nu a dus la ceva și totuși simt că într-un fel a fost importantă, că are un loc al ei, undeva. A fost unul din lucrurile care mi s-au întâmplat și au însemnat ceva pentru mine. Așa cum și Moșia Țiganului însemna ceva. Așa cum Santonix reprezenta ceva pentru mine.

N-am prea spus mare lucru despre el. Era arhitect. Cred că ați priceput acest lucru. N-am prea avut de-a face eu arhitectii deși știu câte ceva despre problema construcțiilor. Am dat peste Santonix într-una din plimbările mele. Lucram ca șofer, transportându-i pe cei avuți pe unde aveau nevoie O dată sau de două ori am călătorit în Germania – cunosc puțin Germania – și o dată sau de două ori în Franța – știam și puțină franceză – și am fost și-n Portugalia. Clienții mei erau de obicei oameni în vârstă, care aveau bani și o sănătate șubredă cam în proporții egale.

Când conduci oameni ici și colo, începi să înțelegi că banii nu sunt chiar totul. Ce să mai zic despre crizele de inimă, despre nenumăratele sticlute cu pilule care trebuiau luate tot timpul, despre cum poți să-ți pierzi răbdarea așteptând mâncarea sau serviciul cameristelor în hotel? Cei mai mulți dintre clienții mei bogați erau nefericiți. Mai aveau și griji pe deasupra. Taxe și bani investiți. Îi auzeam vorbind între ei sau cu prietenii. Grija! Asta-i omora, cel puțin pe jumătate din ei. Și nici viața lor sexuală nu era mai brează. Ori aveau neveste blonde cu picioare lungi care-i înșelau cu indivizi pescuiți te miri pe unde, ori erau însurați cu tipul de femeie sâcâitor, urâtă ca dracul și neconținând să spună ce e de făcut. Nu. Îmi preferam existența. Eu, Michael Rogers, care vedeam lumea și mă distram cu fete frumoase când aveam chef!

Nițel cam precară o asemenea existență, desigur, dar mă descurcam. Viața era veselă și eram mulțumit că mă distram. Cred, însă că m-aș fi descurcat oricum. Și totuși o asemenea atitudine ține de tinerețe. Când tinerețea trece, veselia nu mai e distracție.

Și, în afară de asta mai era și altceva... Voiam ceva, doream o ființă. Dar să continui ce începusem. Conduceam o dată mașina unui flăcău tomnatic pe Riviera. Își construia o casă acolo. Mă angajase ca să mergem să vedem cum mergeau lucrările. Santonix era arhitectul. Nu știu ce naționalitate avea Santonix. Am crezut la început că era englez, deși avea un nume caraghios pe care nu-l mai auzisem. Dar nu cred că era englez. Presupun că era scandinav sau ceva de acest gen. Era un om bolnav. Am putut să-mi dau seama de asta de la început. Era tânăr și foarte blond și slab cu o față ciudată, cu o privire piezișă. Cele două părți parcă nu se potriveau. Putea să fie destul de grosolan cu clienții. Ai fi crezut că dacă ei dădeau banii aveau dreptul să poruncească și să se certe. Dar nu era așa. Santonix îi certa și el era totdeauna foarte sigur pe el în timp ce ei nu erau.

Clientul de care începusem să povestesc spumega de mânie, după cât îmi aduc aminte, de îndată ce sosise și văzuse cum mergeau treburile. Obişnuiam să înfulec câte ceva stând în picioare pentru a fi gata să intervin atunci când slujba mea de șofer mi-o cerea. Domnul Constantine obișnuia să aibă crize de inimă sau să facă congestie la cărți.

— Nu ai procedat așa cum am spus, zise el pe jumătate țipând. Ai cheltuit mult prea mulți bani. Mult prea mulți bani. Nu așa ne-am înțeles. O să mă coste mai mult decât am crezut.

— Ai perfectă dreptate, a răspuns Santonix. Dar banii sunt făcuți să fie cheltuiți.

— Nu vor fi cheltuiți! Nu vor fi cheltuiți. Trebuie să te încadrezi în limitele stabilite. Ai înțeles?

— Atunci nu vei avea casa pe care o vrei, o întoarse Santonix. Știu ce vrei. Casa pe care ți-o construiesc va fi casa pe care o vrei Sunt foarte sigur de asta și dumneata ești la fel de sigur. Nu-mi servi sistemul dumatil economic mic-burghez chițibușar. Vrei o casă deosebită și o vei avea și te vei lăuda cu ea prietenilor și ei te vor invidia. Nu construiesc case pentru oricine,

ți-am mai spus deja lucrul acesta. E vorba de ceva mai presus de bani. Casa asta nu va fi precum celelalte case.

— Dar va fi groaznic. Groaznic.

— Nu, nu va fi. Necazul dumitale e că nu știi ceea ce vrei Sau cel puțin așa s-ar crede. Deși dumneata știi ce vrei de fapt, dar nu reușești să ți-l conturezi Nu prea poți să vezi clar ce vrei. Dar eu știu! E singurul lucru pe care-l știu. Ce caută oamenii și ce vor. Există o dorință în dumneata de a avea calitate. Îți voi da calitate.

Obișnuia să spună lucruri de acest fel. Iar eu stăteam pe alături și ascultam. Într-un fel sau altul puteam să văd și eu că această casă care urma să fie construită acolo, printre pini și privind spre mare, avea să fie altceva decât o casă obișnuită. Jumătate din ea nu dădea spre mare într-un mod convențional. Privea spre interior, spre o curbă a munților, unde cerul se întâlnea cu pământul. Era ciudat și ceva neobișnuit și foarte incitator.

Santonix mai vorbea cu mine câteodată când nu eram de serviciu. Îmi spunea:

— Construiesc case numai pentru anumiți oameni, când vreau.

— Pentru oameni bogați, vrei să spui.

— Trebuie să fie bogați, căci nu vor fi în stare să plătească casele. Dar nu de bani îmi pasă. Clienții mei vor trebui să fie bogați pentru că eu vreau să fac case care costă. Numai casa nu e de ajuns. Trebuie să existe și fundalul. E la fel de important. E ca un rubin sau un smarald. O piatră frumoasă este numai o piatră frumoasă. Nu duce nicăieri. Nu înseamnă nimic, nu are formă și nici semnificație până nu e fixată într-o montură. Iar montura trebuie să aibă un giuvaer demn de ea. Iau peisajul ca atare, îl scot din cadru, unde de fapt există cu depline drepturi. Nu are nici un sens, până când nu există și casa care să se înalțe mândru precum un giuvaer în montura lui. Mă privi și întrebă râzând:

— Nu-nțelegi, nu-i așa?

— Cred că nu, i-am spus încet, și totuși, într-un fel - cred că pricep...

— S-ar putea. Mă privi curios.

Am revenit pe Riviera mai târziu.

Atunci casa era aproape terminată. N-o să încep s-a descriu pentru că n-aș fi în stare s-o descriu cum trebuie, dar era - ei bine - ceva special - și era frumoasă. Puteam să-mi dau seama de acest lucru. Era o casă de care ai fi mândru, mândru s-o arăți altora, mândru s-o privești tu însuși, mândru să locuiești în ea cu o ființă pe potrivă, poate. Și atunci, într-o zi Santonix îmi zise brusc:

— Aș putea să-ți fac o casă, știi. Aș ști ce fel de casă ai vrea.

Am dat din cap.

— Dar n-aș ști eu însumi, am spus, cu sinceritate.

— Poate că n-ai ști. Dar aș ști eu pentru dumneata.

Apoi a adăugat:

— E cumplit de păcat că nu ai banii necesari.

— Și nici nu-i voi avea, am zis.

— Nu poți să spui așa ceva, replică Santonix. Să te naști sărac nu înseamnă că trebuie să rămâi sărac. Bani sunt ciudați. Se duc unde sunt doriți.

— Nu sunt destul de dibaci, am răspuns.

— Nu ești destul de ambițios. Ambiția nu s-a trezit încă în dumneata, dar e acolo, să știi.

— Oh, fii sigur, am adăugat, că, dacă într-o zi mă voi simți ambițios și voi avea și bani, atunci voi veni la dumneata și-ți voi spune:

— Fă-mi o casă.

A oftat și a zis:

— Nu pot să aștept... Nu, nu-mi pot permite să aștept. Mai am puțin de trăit. O casă, cel mult două. Dar nu mai mult decât atât. Nimeni nu vrea să moară tânăr. Câteodată ești obligat... Dar, de fapt nu contează, presupun.

— Înseamnă că trebuie să-mi ațâț ambiția repede.

— Nu, zise Santonix. Ești sănătos, te distrezi, nu-ți schimba felul de viață.

— Nici n-aș putea, chiar să vreau, am șoptit.

Am crezut că era adevărat ceea ce spuneam atunci. Îmi plăcea viața pe care o duceam, mă distram și nu aveam probleme cu sănătatea. Fusesem șoferul multor persoane bogate, care munciseră din greu și care aveau diverse boli – ulcere și tromboze coronariene – și multe alte afecțiuni, pentru că munciseră din greu. Nu voiam să mă spetesc. Puteam face orice muncă și totul sfârșea în acest punct. Și nici nu devenisem ambițios sau să fi crezut că am ambiție. Santonix fusese ambițios, presupun. Am înțeles că, tot desenând case și construindu-le, îl scosese din tiparele obișnuite, munca asta acaparându-i ființa. Nu fusese niciodată vânjos. Aveam convingerea că el se consuma înainte de vreme, tocmai din pricina muncii lui ambițioase. Eu nu voiam să muncesc. Era simplu. Nu aveam încredere în ea. Nu-mi plăcea. Credeam că e un lucru rău pe care rasa umană îl inventase, din păcate, gratuit.

Mă gândeam destul de des la Santonix. Mă intriga mai mult decât oricare altă persoană cunoscută. Unele din cele mai inutile lucruri în viață sunt lucrurile pe care cineva și le amintește. Și mai cred că omul face o alegere când își amintește ceva. Trebuie să existe un mecanism în noi care face lucrul acesta. Santonix și casa lui, tabloul din Bond Street ca și vizita legată de Moșia Țiganului, povestea pe care o auzisem acolo, erau lucruri pe care le alesesem din amintiri. Câteodată, îmi mai aminteam și fete pe care le cunoscusem sau călătorii în străinătate. Clienții erau toți la fel. Terni. Toți obișnuiau să tragă la aceleași hoteluri și mâncau același fel de mâncare insipidă. Tot mai aveam în mine acea senzație ciudată că așteptam să mi se ofere ori să mi se întâmple ceva. Nici nu știu cum să mă exprim mai bine. Căutam o fată, o fată potrivită – prin care nu înțeleg nici frumoasă, nici corespunzătoare pentru a mă însura cu ea, așa cum ar fi zis mama sau unchiul Joshua sau câțiva dintre prietenii mei. Nu știam nimic pe vremea aceea despre dragoste. Știam în schimb despre sex. Toată generația mea părea să știe același lucru. Vorbeam prea mult despre asta, cred, auzeam

prea mult vorbindu-se și îi dădeam prea mare importanță. Nu știam despre ce e vorba – niciunul dintre prietenii mei sau eu însumi – nu știam cum va fi când va fi să fie. Dragoste, vreau să spun. Eram tineri și virili și judecam fetele pe care le întâlneam după linia corpului, după picioare, după ochi și ne ziceam: „Or să vrea sau nu? Să-mi pierd oare vremea?” Și cu cât întâlneam mai multe fete, cu atât ne lăudam mai tare și credeam că suntem grozavi, iar alții chiar ne credeau grozavi.

N-aveam nici cea mai vagă idee că asta nu era totul. Presupun că lucrul ăsta se întâmplă oricui mai devreme sau mai târziu și se întâmplă fără veste. Nu te gândești așa cum ți-ai imaginat că va fi: „Aceasta e fata care-mi trebuie... Aceasta va fi a mea.” Cel puțin eu n-am simțit în felul acesta. N-am știut că atunci când va fi se va întâmpla atât de neașteptat. Că voi spune: „Asta-i fata căreia îi aparțin. Sunt al ei. Îi aparțin pentru totdeauna.”, Nu. Niciodată n-am visat că va fi așa. Nu s-a spus undeva într-o piesă – nu cumva era o glumă? „Am fost îndrăgostit o dată și dacă voi simți că se va întâmplă din nou voi emigra”. Cam așa a fost și cu mine. Dacă aș fi știut, dacă mi-aș fi închipuit ce va întâmpla, aș fi emigrat!

Nu uitasem planul meu de a mă duce la licitație.

Mai erau trei săptămâni până la acea dată. În programul meu mai erau două excursii pe Continent, una în Franța și alta în Germania. Când eram la Hamburg a apărut criza. Cuplul la care eram șofer mi-a produs o profundă greață. Reprezentau ceea ce detestasem mai mult. Eram grosolani, nepăsători, urâți și cred că au făcut să se nască în mine sentimentul imposibilității de a continua asemenea viață, nu puteam să mai suport parazitismul. Eram, totuși, precaut. Am crezut că nu voi putea să-i mai suport încă o zi, dar nu le-am spus-o. Nu era nici o afacere să intri în conflict cu firma care te angajase. Le-am telefonat la hotel, explicându-le că eram bolnav și am telefonat și la Londra ca să spun același lucru. Le-am spus că s-ar putea să fiu pus în carantină și că ar fi înțelept dacă ar trimite un șofer să mă înlocuiască. Nimeni nu putea să mă învinovățească pentru așa ceva. Nu le păsa atâta de mine încât să mai facă investigații și vor crede că avea temperatură prea mare pentru a le mai trimite vești. Mai târziu, la Londra, le voi servi o poveste de cât de rău mi-a fost! Dar n-am crezut că voi face asta. Eram cam sătul de meseria de șofer.

Revolta asta a mea era o schimbare importantă în viață. Din pricina ei și a altor lucruri m-am prezentat la licitație în ziua stabilită. „În caz că nu va fi vândută printr-o înțelegere particulară” era lipit pe afișul inițial. Dar era încă acolo, nu fusese vândută prin înțelegere. Eram atât de emoționat că nici nu știam ce să fac.

Așa cum am mai spus nu mai fusesem la o altă licitație publică a unei proprietăți. Eram pătruns de ideea că avea să fie palpitant, dar nu era deloc așa. Nici pe departe. Era unul din cele mai agonizante spectacole la care participasem vreodată. A avut loc într-o atmosferă sumbră și cu o prezență de șase sau șapte persoane. Licitația era condusă de o persoană cu totul altfel decât cele pe care le văzusem prezidând vânzările de mobilă sau lucruri de acest fel, oameni cu voci poznașe pusi pe veselie și glume. Cel de care vă

vorbec, cu glasul când stins, când plin de viață, laudă proprietatea și descrie suprafața și alte câteva lucruri de acest fel și apoi încep să liciteze. Cineva făcu o ofertă de 5000 de lire. Conducătorul licitației afișă un zâmbet blazat, ca și cum ar fi auzit o glumă nesărată. Mai făcu niște observații și mai apărură niște oferte. Cei care participau ca și cei care asistau erau de prin partea locului. Un fermier, cineva pe care îl ghiceai a fi constructor, un cuplu de avocați. Era și o persoană care părea a fi străină de partea locului, bine îmbrăcat, poate din Londra și emanând profesionalism. Nu știu dacă a făcut într-adevăr o ofertă. Era foarte tăcut și acționa mai mult prin gesturi. Oricum, licitația se sfârși prin anunțul celui care o conducea și care preciza cu o voce melancolică că nu fusese atins prețul de rezervă și deci adunarea se ridică fără nici un rezultat.

— A fost plictisitor, zisei unuia dintre vecini care arăta a fi localnic ajungând lângă dânsul, pe când mă îndreptam spre ieșire.

— La fel ca de fiecare dată. Răspunse el. Ai fost la multe din acestea?

— Nu, făcui eu, de fapt sunt la prima

— Ai venit din curiozitate, nu-i așa? N-am văzut să fi făcut vreo ofertă.

— Nici o grijă, am răspuns. Am vrut să văd despre ce e vorba

— Ei, cam așa se desfășoară de cele mai multe ori. Vor să vadă cam cine ar fi interesat, știi.

L-am privit întrebător.

— Numai trei din ei erau, așa zice, mai spuse prietenul meu. Whetherby din Helminster El e constructorul. Apoi Dakham și Coombe, licitând pentru o firmă din Liverpool, după cite am înțeles, și un candidat necunoscut din Londra, așa crede că-i avocat. S-ar putea să fi fost mai mulți, darăștia mi s-au părut mie principalii. O să se vândă ieftin. Toți spun asta.

— Din cauza reputației locului? Am întrebat.

— Oh, ai auzit de Moșia Țiganului. Asta o spun oamenii locului.

Primăria Comunală ar fi trebuit să repare drumul cu ani în urmă - e o capcană a morții.

— Și totuși locul are o reputație proastă?

— E numai o superstiție, îți spun eu. De altfel, adevărata ofertă de-abia acum începe, Vor merge și vor insista. Aș crede că tipii din Liverpool ar putea să aibă șanse. Whetherby nu va oferi un preț prea mare. Lui îi place să cumpere ieftin. Sunt destule proprietăți care apar pe piață în ultima vreme. La urma urmelor, nu mulți își permit să cumpere locul și o ruină pe care s-o dea jos și să înalțe o altă casă.

— Se pare că nu se întâmplă foarte des în zilele noastre, nu-i așa? Am zis eu.

— Cam greu. Cu taxele și pe urmă nu prea ai mare ajutor pe aici. Nu, oamenii ar plăti mai degrabă mii de lire pentru un apartament în oraș, la nu știu ce al șaisprezecelea etaj al unei clădiri moderne. Casele mari, masive sunt mai degrabă o frână a pieții.

— Dar ai putea să construiești o casă modernă, am răspuns Economie de brațe de muncă.

— Ai putea, dar e o afacere costisitoare și oamenilor nu le prea place să trăiască singuri.

— Unora, da! Am răspuns eu.

A râs și ne-am despărțit. Am luat-o pe jos, încruntat, nedumerit. Pașii mă purtau fără să-mi dau seama pe unde merg, de-a lungul drumului printre copaci, în sus, spre curba care ducea spre ținutul dinspre mlaștini.

Și așa am ajuns în locul unde am văzut-o prima dată pe Ellie. Așa cum am mai spus, stătea sub un brad înalt și avea înfățișarea unei ființe care nu fusese acolo cu un minut mai înainte, dar care tocmai se întrupase din brad. Purta un fel de tweed verde închis și păru-i era de un castaniu blând, culoarea unei frunze de toamnă. Am văzut-o și m-am oprit. Mă privea, cu buzele puțin întredeschise, ușor speriată. Presupun că și eu arătam speriat. Am vrut să spun ceva, dar nu știam ce. Pe urmă am rostit:

— Îmi pare rău - n-am vrut să te sperii. N-am știut că este cineva pe aici.

Răspunse și vocea-i era foarte catifelată și blândă, parcă ar fi fost vocea unei fetițe sau aproape. Zise:

— Nu-i nimic, adică, vreau să spun că nici eu nu credeam că ar putea fi cineva pe aici.

Privi de jur împrejur și zise:

— E - e un loc singuratic. O trecu un ușor fior.

Era o după-amiază răcoroasă. Și nu era numai vântul. Nu știu. Am făcut un pas, doi mai exact.

— E mai degrabă un loc care sperie, nu-i așa? Am spus eu. Vreau să spun casa, ruinele.

— Turnurile, zise dânsa gânditoare. Așa se numea, nu-i așa? Numai că nu prea pare să fi existat vreun turn.

— Cred că a fost numai un nume, am replicat eu. Oamenii își botează casele cu nume ca, Turnurile” pentru a le face mai mari decât sunt.

Râse puțin.

— Pesemne că așa a fost. E - presupun că știi - casa pe care o scot la licitație astăzi pentru a fi vândută.

— Da, am răspuns, vin tocmai de la licitație.

— Oh! Vocea-i părea speriată. Te-a - te interesează?

— Nu prea mă tentează să cumpăr o casă ruinată cu câteva sute de hectare de pădure, am răspuns. Nu fac parte dintre acei posibili amatori.

— S-a vândut? Întrebă.

— Nu, nu s-a ajuns la prețul de rezervă.

— Ah, înțeleg. Părea că i se luase o piatră de pe inimă.

— Nici dumneata n-ai vrut s-o cumperi, nu-i așa? Am întrebat.

— Oh, nu, răspunse desigur că nu. Vocea-i trăda o oarecare nervozitate. Am ezitat și deodată vorbele mi-au scăpat fără voie.

— Mă prefac, de fapt, zisei, nu pot s-o cumpăr pentru că nu am banii necesari, evident, dar proprietatea mă interesează. Mi-ar plăcea s-o cumpăr. Vreau s-o cumpăr. Râzi de mine, dacă vrei, dar ăsta e adevărul.

— Dar nu e și cam păcănită?

— Oh, da, am încuviințat, dar nu o vreau așa cum e acum. Vreau s-o demolez, să rad totul. E o casă urâtă și cred că a fost o casă tristă. Dar locul nu e trist și nici urât. E frumos. Uită te aici. Vino puțin aici, printre copaci. Fii atentă la priveliștea care se oferă privirii printre copaci și mlaștini. Vezi? Chiar pe aici – și pe urmă – o cotești spre această perspectivă...

Am luat-o de braț și am condus-o spre unghiul potrivit. Dacă ne purtam neconvențional, părea să nu dea atenție acestui lucru. Oricum nici eu nu depășisem o anumită limită. Doream numai să-i arăt acea priveliște.

— Aici, am zis, de aici vezi cum totul coboară spre mare și unde rocile se arată în toată splendoarea lor. Este și un oraș între noi și acel loc, dar nu putem să-l vedem din pricina dealurilor care se bombează dincolo de potecă. Și mai ai un al treilea unghi, către o vale forestieră îndepărtată. Poți să vezi acum, dacă tai copacii și lărgești panorama, ce casă frumoasă ai putea avea aici? N-ai fixa-o pe locul vechii oase. Te-ai duce cam cincizeci – o sută de iarzi mai la dreapta. Acolo ai putea avea o casă, o casă minunată. O casă înălțată de un arhitect care e un geniu.

— Cunoști vreun arhitect care e un geniu? I se auzi vocea cu o umbră de îndoială.

— Da, știu unul, am zis eu.

Și așa am început să i povestesc despre Santonix. Ne-am așezat alături, pe un copac căzut și am vorbit. Da, îi vorbeam firavei fete întâlnite în pădure și pe care n-o mai văzusem înainte și parcă îmi deschideam tot sufletul în ceea ce-i spuneam. Îi povesteam visul pe care cineva l-ar fi putut transforma în realitate.

— Poate nu va fi să fie, am zis. Știu asta. S-ar putea să nu se realizeze. Dar gândește-te. Închipuie-ți și tu ca mine. Acolo am tăia copacii, iar dincolo am deschide culmea și am planta smârdar și azalee și ar veni și prietenul meu Santonix. Tușește mult și o să moară de tuberculoză, dar ar putea s-o facă. Ar putea s-o facă înainte de a muri. Ar putea să construiască cea mai frumoasă casă. Nu știi cum arată casele lui. Le construiește pentru oameni foarte bogați și pe deasupra trebuie să fie oameni care să știe ce vor. Când spun că trebuie să știe ce vor, nu mă gândesc la partea convențională a vieții. Pur și simplu trebuie să fie oameni care doresc ca visul să devină realitate. Ceva minunat.

— Mi-ar plăcea o asemenea casă, zise Ellie. M-ai făcut s-o văd, s-o simt. Da, ar fi minunat să trăiești într-un asemenea loc. Este tot ce și-ar putea dori cineva. Aici ai putea trăi liber, nestingherit, nelegat de ființe care te-ar împinge să faci ceea ce tu nu vrei, și te-ar reține de la ceea ce ai vrea să faci. Oh, mi-e atât de lehamite de toți care sunt în jurul meu, de viață, de toate!

Așa a început povestea mea cu Ellie. Eu cu visele mele și ea cu revolta ei împotriva propriei existențe. Ne-am oprit din vorbă și ne-am uitat unul la celălalt.

— Cum te cheamă? Întrebă ea.

— Mike Rogers, zisei. Michael Rogers rectificai. Dar pe dumneata?

— Fenella. Ezită și apoi adăugă: Fenella Goodman, cu o privire în care se deslușea tulburarea.

Acest schimb de replici nu ne duse mai departe, dar continuă să ne uităm unul la celălalt. Amândoi doream să ne mai vedem – însă pentru moment nu știam cum să stabilim o viitoare întâlnire. Deci așa a început povestea dintre mine și Ellie. N-am făcut progrese în a ne cunoaște pentru că amândoi aveam secretele noastre. Fiecare aveam câte ceva de ascuns, așa încât nu puteam spune totul în ceea ce ne privea, păstrând un fel de barieră între noi. Nu puteam, de exemplu să ne deschidem sufletele și să spunem: „Când o să te mai văd? Unde pot să te găsesc? Unde locuiești?” Problema e că dacă pui asemenea întrebări unei persoane, e firesc să se aștepte și de la tine răspunsuri clare.

Fenella păru neliniștită când își dădu numele. Chiar speriată, încât pentru o clipă crezui că s-ar putea să nu fie numele ei adevărat. M-am gândit că și l-a fabricat pe loc! Pe urmă am știut că era cu neputință să fi făcut așa ceva. Eu i-l dădusem pe cel adevărat.

Nu prea știam cum să ne luăm la revedere. Eram stânjeniți. Se făcuse rece și voiam să coborâm – dar ce era de făcut? Destul de stângaci, am zis într-o doară:

— Stai prin apropiere?

Răspunse că locuia în Market Chadwell. Era un orașel situat nu prea departe. Avea și un hotel trei stele. O fi locuind acolo, am presupus eu. La rândul său, rosti cu aceeași stinghereală în voce:

— Locuiești aici?

— Nu am răspuns, nu locuiesc aici. Sunt numai în trecere.

Se așternu din nou tăcerea. O trecu un ușor fior. O adiere rece venea spre noi.

— Am face mai bine să ne mișcăm, am propus eu, și așa ne-am mai încălzi. Ai mașină sau călătorești cu autobuzul ori cu trenul?

Îmi spuse că își lăsase mașina în sat.

— E-n regulă, o să-mi treacă.

Părea puțin nervoasă. Credeam că vrea pesemne să scape de mine și poate că nu știa cum. Am adăugat:

— O să coborâm, numai până-n sat.

Îmi aruncă o privire recunoscătoare. Am mers de-a lungul drumului care șerpuia și pe unde se petrecuseră atât de multe accidente. Când am ajuns la o curbă, un chip apăru dintr-o dată, de sub o tulpină de brad. Apariția a fost atât de bruscă, încât Ellie scoase un țipăt: „Oh!” Era bătrâna pe care o văzusem deunăzi în grădinița căsuței ei. Doamna Lee. Părea mai sălbatică acum, cu șuvița de păr fluturându-i în vânt și cu o haină roșiatică pe umeri; poziția impozantă a corpului o făcea ceva mai înaltă.

— Și faceți pe aici, dragilor! Cântă ea. Ce vă aduce pe Moșia Țiganului?

— Oh, zise Ellie, doar nu am violat nici o proprietate, nu-i așa?

— S-ar putea. A fost pământul Țiganilor și ne-au alungat de pe el. N-ați face nimic bun aici și nimic bun nu veți găsi colindând Moșia Țiganului.

Fata nu era nicidecum pusă pe ceartă, nu era genul. Îl răspunse cu o voce blândă și politicoasă:

— Îmi pare rău dacă nu trebuia să ajungem pe aici. Am crezut că locul acesta a fost vândut astăzi.

— Și-i va aduce nenoroc celui care îl va cumpăra! Zise bătrâna. Ascultați la mine, frumoșilor, că sunteți frumoși amândoi. Nenorocul îl va însoți pe cel care-l va cumpăra. E un blestem pe acest pământ, un blestem de mulți ani. Mai bine v-ați ține deoparte. Nu aveți nimic de făcut pe-aici. Aici v-ar aștepta numai moarte și pericol. Duceți-vă acasă, dincolo de mare și nu vă mai întoarceți. Să nu ziceți că nu v-am prevenit.

— Dar n-am făcut nici un rău.

— Ei, haideți, doamnă Lee, am zis eu, nu o speriați pe această tânără domnișoară.

Și am început să-i explic Elliei.

— Doamna Lee locuiește în sat. Are o casă acolo. Ghicește în palmă și spune viitorul Nu-i așa, doamnă Lee? Am întrebat-o pe un ton glumeț.

— Am acest dar, zise ea, arătându-și mai bine tenul întunecat. Am acest har. M-am născut cu el. Toți îl avem. O să-ți spun norocul, frumoaso. Fă-mi o cruce în palmă cu un argint și o să-ți spun viitorul.

— Nu cred că vreau să-mi știu viitorul.

— Ar fi înțelept să-l știi. Să știi ceva despre ce te așteaptă Să știi să previi, să te ferești, să știi ce-o să ți se întâmple dacă nu ai grijă. Ei, hai că ai bani. Ai o mulțime de bani. Mulți bani. Știu lucruri pe care ar fi înțelept să le știi și dumneata.

Cred că la femei ispita de a ști viitorul este irezistibilă. Am observat lucrul acesta la toate fetele pe care le cunoscusem. Aproape întotdeauna trebuia să scot bani să le dau când le duceam pe la bâlciuri. Ellie scoase din geantă două jumătăți de coroană și le puse în mâna bătrânei.

— Ei, așa, drăguțo, acum e bine. O să auzi ce-o să-ți zică baba Lee, acum.

Ellie își scoase mănua și-și întinse palma delicată spre bătrână. Aceasta se uită, mormăind. Ce văd eu acum? Ce văd?

Deodată lăsa să cadă mâna tinerei, parcă speriată de ceva.

— Aș pleca repede de aici dacă aș fi în locul tău. Pleacă și nu te mai întoarce! E ce-ți spun și e adevărat. Văd iarăși același lucru. Uită că ai văzut vreodată Moșia Țiganului. Și nu e numai casa care e blestemată, tot pământul e.

— Ai o manie să tot spui lucrul ăsta, am rostit eu cu glas aspru. Oricum, tânăra domnișoară n-are nimic comun cu pământul de aici. A făcut numai o plimbare astăzi pe aici, nu are nici un interes prin apropiere.

Bătrâna nu-mi acordă nici o atenție. Zise neînduplecată:

— Eu îți spun, frumoaso. Te previn. Poți să ai o viață minunată, dar trebuie să te ferești de pericol. Nu veni într-un loc primejdios, ori unde stăpânește un blestem. Pleacă și du-te unde ești iubită și unde lumea are grijă de tine. Trebuie să fii în siguranță. Să-ți amintești lucrul ăsta. Altfel – altfel – bătrâna se zgribuli puțin – nu-mi place ce văd. Nu-mi place deloc ce văd în mâna ta.

Și cu un gest brusc, puse cele două jumătăți de coroană înapoi în mâna Elliei, mormăind ceva ce cu greu puturăm să auzim. „E o cruzime. E o cruzime ce-o să se-ntâmples.” Întorcându-se, o luă repede la pas.

— Ce femeie - ce femeie înspăimântătoare, zise Ellie.

— Nu-i da nici o atenție, am aruncat și eu țăfnos. Cred că e pe jumătate nebună. Vrea numai să te sperie. Cred că au deja un simț al proprietății, în legătură cu pământul ăsta.

— Au fost accidente pe aici? S-au întâmplat lucruri ciudate?

— Mai ales accidente. Uită-te la curbă și la îngustimea drumului.

Consilierii municipalității ar trebui împușcați pentru că nu fac nimic pentru a preîntâmpina accidentele. Nu sunt nici măcar destule semne să te prevină.

— E vorba numai de accidente sau și de altceva?

— Privește aici, oamenilor le plac dezastrele. Sunt o mulțime de dezastre care pot fi colecționate. În felul acesta apar poveștile despre un anumit loc.

— Este acesta unul din motivele pentru care se zice că această proprietate se va vinde ieftin?

— S-ar putea. Cei din partea locului susțin asta. Dar nu cred că va fi vândută unui localnic. Cred că va fi cumpărată pentru a fi exploatată. Tremuri. Nu trebuie să tremuri. Haide! Să mergem repede. Să te las înaintea de a ajunge în oraș? Am adăugat eu.

— Nu. Bineînțeles că nu trebuie.

Am mai făcut un pas hotărâtor, disperat.

— Ascultă-mă puțin, am zis, voi fi în Market Chadwell mâine. Presupun că vei mai fi mâine acolo, vreau să spun, aș avea vreo șansă să te mai văd?

Mi-am târât picioarele mi-am întors capul, am roșit, cred. Dar dacă nu spuneam ceva acum, cum aveam să mai continui?

— Desigur, răspunse, nu mă voi întoarce la Londra pînă spre seară.

— Atunci, poate - ai - vreau să spun - dar cred că e cam obraznic din partea mea...

— Nu, nu e.

— Ai putea să vii să luăm ceaiul împreună, într-o cafenea. Cred că-i zice „Câinele Albastru”. E destul de plăcut acolo. Este - este - nu găseam cuvântul nimerit și atunci am folosit unul pe care l-am auzit spus de mama, mi se pare potrivit pentru doamne, am rostit în cele din urmă cu teamă.

Și atunci Ellie a râs. Cred că ceea ce spusese suna cam ciudat în zilele noastre.

— Sunt convinsă că va fi plăcut, răspunse. Da, o să vin. Cam pe la patru și jumătate, e bine?

— Te voi aștepta, am îngăimat. Sunt bucuros - sunt bucuros. Dar nu am spus de ce eram bucuros.

— La revedere, atunci, am mai spus, pe mâine. Și nu te mai gândi la ce a spus bătrâna. Îi place să sperie oamenii, cred. Nu se poate să le știe pe toate, am adăugat.

— Ai avut senzația unui loc înspăimântător când - stăteai acolo? Întrebă Ellie.

— Moșia Țiganului? Nu, nu cred că e un loc tare să sperie, am răspuns. Am spus-o poate nițel cam prea ușor, și chiar credeam că nu e un loc înspăimântător; îl socoteam așa cum îl văzusem și mai înainte, un loc frumos, un peisaj nemaipomenit în care să-ți înalți o casă...

Așa s-a desfășurat prima mea întâlnire cu Ellie. A doua zi m-am dus la Market Chadwell, am așteptat-o la „Câinele Albastru” și a venit. Am luat ceaiul împreună și am pălăvrăgit. N-am prea spus mare lucru despre noi nici de data asta, vreau să spun că n-am prea vorbit despre viețile noastre. Am spus o mulțime de lucruri despre ceea ce gândeam și simțeam; apoi Ellie s-a uitat la ceas și a zis că trebuie să plece pentru că trenul ei spre Londra pleacă la 5.30.

— Am crezut că ai venit cu mașina, am zis.

S-a uitat destul de încruntată la mine atunci și mi-a răspuns că nu venise cu mașina, că mașina cu care era ieri nu era a ei. Dar n-a spus a cui mașină era. Umbra aceea de stinghereală pe care o simțisem ieri pluti din nou deasupra noastră. Am ridicat un deget și am chemat chelnerița pentru a face plata și pe urmă am rostit fără alte ocolișuri:

— O - o să te mai văd?

Nu m-a privit, s-a uitat în jos la masă și a răspuns:

— Voi fi la Londra pentru încă două săptămâni.

Și eu:

— Unde? Cum?

Am stabilit să ne întâlnim în Regent's Park peste trei zile. Era o zi frumoasă. Am luat o gustare în aer liber la un restaurant și pe urmă ne-am plimbat în grădina Queen Mary apoi ne-am așezat pe o bancă și am vorbit. De atunci am început să vorbim despre noi. I-am spus că am urmat o școală bună, dar că altfel nu am acumulat prea mult. I-am povestit și despre slujbele pe care le-am avut și cum mă lipeam de diverse ocupații și cum nu-mi găseam starea și cum încercam să fac când una când alta.

Destul de curios, auzind toate acestea era ea fermecată.

— Atât de diferit, zise. Atât de minunat diferit.

— Diferit de ce?

— De mine.

— Ești o fată bogată? Am întrebat ațâțător - o sărmană fată bogată?

— Da, răspunse, o sărmană fată bogată.

Începu apoi să povestească într-un stil fragmentat ce presupunea bogăția, confortul înăbușitor, plictisitor, faptul că nu avea voie să-și aleagă prietenii, că nu făcea niciodată ceea ce voia. Câteodată se uita la oamenii ce păreau că se distrează, iar ea nu se distra deloc. Mama ei murise când ea era încă un copil iar tatăl ei se recăsătorise. Și apoi, nu după mulți ani, murise și dânsul. Am simțit că nu-i păsa prea mult de mama vitregă. Locuia cea mai mare a timpului în America, dar călătorea mult și în străinătate.

Mi se părea fantastic, ascultând-o, cum o tânără de vârsta ei putea duce o existență atât de lipsită de griji și totuși atât de lipsită de libertate. E adevărat că se ducea la petreceri, că se distra, dar, după cum povestea, mi se părea că totul avusese loc cu cincizeci de ani în urmă. Nici urmă de

intimitate, de distracție! Existența ei era diferită de a mea ca de la cer la pământ. Era nemaipomenit când auzeai, dar suna și ridicol în același timp.

— Asta înseamnă că nu ai nici un prieten? Am întrebat nevenindu-mi să cred. Nici un prieten?

— Prietenii îmi sunt aleși, zise ea cu amărăciune. Sunt cumplit de plictisitori.

— E ca și când ai fi într-o închisoare, am zis.

— Cam așa ceva.

— Și chiar nici un prieten de vârsta ta?

— O am acum pe Greta.

— Cine-i Greta?

— A venit mai întâi ca domnișoară de companie, mă rog, poate nu chiar. Dar, oricum, avusesem o franțuzoaică pentru a învăța franceza, care a stat la noi un an, apoi Greta a venit din Germania pentru germană. Greta e diferită. Totul s-a schimbat de când a venit Greta.

— Ții la Greta?

— Mă ajută, zise Ellie. E de partea mea. Aranjează lucrurile în așa fel, încât mai fac și eu ce-mi place și mai văd diverse locuri. Spune și minciuni pentru mine. N-aș fi putut să vin la Moșia Țiganului dacă nu era Greta. Mă însoțește și are grijă de mine la Londra în timp ce mama mea vitregă e la Paris. Scriu două, trei cărți poștale și Greta le expediază din Londra.

— Și totuși de ce ai vrut să te duci la Moșia Țiganului? Am întrebat. Nu-mi răspunse imediat.

— Greta și cu mine am aranjat asta, zise. E nemaipomenită, continuă. Se gândește la toate, sugerează idei.

— Cum arată Greta?

— Oh, Greta e frumoasă înaltă și blondă. Este foarte descurcăreață.

— Nu cred că o să-mi placă, am zis eu.

Ea râse

— Ba da, o să-ți placă. Sunt sigură că o să-ți placă. E și foarte deșteaptă.

— Nu-mi plac fetele deștepte, am răspuns. Și nu-mi plac nici blondele înalte; îmi plac fetele scunde, cu părul ea frunzele toamnei.

— Cred că ești gelos pe Greta, zise Ellie.

— Pesemne că sunt. Ții mult la ea, nu-i așa?

— Da, țin foarte mult. Ea mi a schimbat viața.

— Și ea ți-a dat ideea să te duci acolo. Mă întreb de ce. Nu e cine știe ce de văzut sau de făcut în acea parte a lumii așa că găsesc lucrul ăsta destul de misterios.

— E secretul nostru, zise Ellie și păru încruntată.

— Al tău sau al Gretei? Spune-mi.

Își scutură, capul.

— Trebuie să am și eu secretele mele, zise.

— Știe Greta că ne întâlnim?

— Știe că mă întâlnesc cu cineva. Asta e tot. Nu pune întrebări. Știe că sunt fericită.

După asta a urmat o săptămână în care n-am văzut-o deloc pe Ellie. Mama ei vitregă se întorsese de la Paris cu un oarecare Unchi Frank. Mi-a explicat că va fi ziua ei și că pregăteau o mare petrecere la Londra.

— Nu voi fi în stare să mă strecor, îmi spuse. Nici săptămâna viitoare. Dar după asta, da. După asta va fi altceva.

— De ce va fi altceva?

— Voi putea să fac ce vreau...

— Cu ajutorul Gretei, ca de obicei?

Tonul cu care spuneam asta o făcea pe Ellie să râdă. Obişnuia să spună:

— Ești așa de caraghios când pari gelos pe Greta. Trebuie s-o întâlnești într-o zi. O să-ți placă.

— Nu-mi plac fetele autoritare, am susținut eu cu încăpățănare.

— Ce te face să crezi că e autoritară?

— După cum vorbești despre ea. Totdeauna e ocupată cu aranjarea unui anumit lucru.

— E foarte eficientă, zise Ellie. Aranjează lucrurile foarte bine. De asta mama mea vitregă se bizuie atât de mult pe ea.

Am întrebat cum era Unchiul Frank.

Îmi spuse:

— Nu prea îl cunosc bine. A fost bărbatul sorei tatălui meu, nu o rudă chiar atât de apropiată. Cred că a fost o ființă mai degrabă nestatornică și a avut chiar ceva probleme o dată sau de două ori. Știi cum se vorbește despre asemenea ființe, numai aluziv.

— Adică inacceptabil socialmente? Am întrebat. Un paria?

— Ei, nici chiar așa, dar obișnuia să dea de bucluc, cred.

Finanziarmente. Și atunci societarii și avocații trebuiau să-l scoată din necaz. Să plătească, adică.

— Deci e ticălosul familiei, am conchis eu. Cred că m-aș înțelege mai bine cu el decât cu modelul de perfecțiune care e Greta.

— Poate să se facă foarte agreabil când vrea, zise Ellie. E o prezență plăcută.

— Dar ție nu-ți prea place, nu-i așa? Am întrebat cu o voce aspră.

— Ba cred că da... Numai că uneori, oh, nu pot să explic. Simt că nu pot să știu ce gândește sau plănuiește.

— Și chiar pune multe la cale?

— Nu prea știu, zise Ellie din nou.

Nici măcar nu-mi sugeră că ar trebui să întâlnesc vreun membru al familiei ei. M-am întrebat uneori dacă n-ar fi trebuit să spun eu însumi ceva despre asta. Nu știam ce crede în legătură cu acest subiect. În cele din urmă am întrebat-o direct:

— Ellie, crezi că ar trebui să mă prezinți familiei sau mai degrabă nu?

— Nu vreau să-i întâlnesc, zise ea brusc.

— Știi că nu sunt cine știe ce, am răspuns.

— Nu pentru asta, știi prea bine! Dar o să facă mare caz pe chestia asta. Nu suport așa ceva.

— Uneori, am senzația că am intrat într-o adevărată încurcătură și totuși mă pune într-o lumină destul de proastă, nu ți se pare?

— Sunt destul de mare ca să am și eu prietenii mei, zise Ellie. Am aproape douăzeci și unu de ani. Când voi avea douăzeci și unu, într-adevăr, nimeni nu mă va opri. Dar acum, vezi tu, ar face mare tăvănoș, m-ar trimite undeva, așa, ca să nu te mai întâlnesc. Ar fi – oh da, hai să lăsăm lucrurile cum sunt acum.

— N-am nimic împotriva, dacă pe tine nu te deranjează. Nu vreau, însă, să fiu ținut ca pe ceva ascuns.

— Nu e nimic necinstit în toată povestea. Să ai un prieten căruia să-i poți spune ce vrei și să te asculte. Și pe urmă, zâmbi o clipă, poți să ți închipui o grămadă de lucruri alături de acel prieten. Nici nu știi ce minunat e.

Da, ne imaginam multe! Întâlnirile noastre sfârșeau cam totdeauna pe o asemenea pantă. Câteodată eu eram cel care provoca o asemenea stare. De cele mai multe ori însă era Ellie care spunea:

— Hai să presupunem că am cumpărat Moșia Țiganului și că înălțăm o casă acolo.

Îi povestisem o mulțime de lucruri despre Santonix și despre casele pe care le construise el. Am încercat să-i descriu felul construcțiilor și maniera în care le concepuse. Nu cred că le-am descris foarte bine pentru că nu sunt bun la descrieri. Ellie, avea și ea, fără îndoială propria-i imagine despre o asemenea casă – casa noastră. Nu spuneam „casa noastră”, dar știam amândoi că, de fapt, asta voiam să rostim.

Deci cam o săptămână nu aveam s-o mai văd pe Ellie. Îmi scosesem economiile (nu erau prea multe) și-i cumpărasem un inel cu o piatră în formă de trifoi, o piatră irlandeză. I-l dăruisem de ziua ei de naștere, îi plăcuse și părea foarte fericită.

— E frumos, a rostit emoționată.

Nu purta prea multe bijuterii și când avea totuși ceva, bineînțeles că erau diamante adevărate sau smaralde și lucruri de valoare, dar îi plăcea și inelul meu cu piatră irlandeză.

— Pentru ziua mea de naștere, e darul care-mi place cel mai mult, a rostit.

Apoi am primit câteva rânduri grăbite de la ea. Se ducea în străinătate cu familia, undeva în sudul Franței, imediat după aniversarea zilei de naștere.

„Dar să nu fii supărat”, îmi scria, „ne vom întoarce repede, peste două sau trei săptămâni, în drum spre America, de data aceasta. Și oricum ne vom întâlni atunci. Am ceva deosebit să-ți spun”.

Mă simțeam plin de neastâmpăr și nu-mi găseam locul că nu o mai vedeam pe Ellie și că o știam departe, în Franța. Între timp, mai promisem și niște vești despre Moșia Țiganului. Se pare că fusese vândută printr-o înțelegere confidențială și nu se știa mare lucru despre proprietar. O firmă londoneză de avocați fusese însă încredințată să achiziționeze proprietatea. Am căutat să obțin mai multe informații în legătură cu acest lucru dar nu am reușit. Firma respectivă era foarte prevăzătoare. Bineînțeles că n-am putut să mă apropiez de șefi. Am mituit pe unul din funcționari și așa am avut acea

brumă de informație. Fusese cumpărat pentru un client foarte bogat care avea să-l păstreze ca pe o investiție până când pământul din regiunea respectivă avea să capete mai multă valoare. E foarte greu să obții informații când tratezi cu firme unice. Totul e atât de bine ținut în secret de parc-ar fi cel puțin Biroul 5 Informații, sau ceva de acest gen! Întotdeauna cineva acționează pentru altcineva care nu poate fi numit sau nu se poate vorbi cu acea persoană! Preluarea unei licitații se putea face în acest fel!

Eram într-o stare de agitație nemaipomenită. N-am mai vrut să mă gândesc la asta și m-am dus să o văd pe mama.

Nu fusesem s-o văd de multă vreme.

Mama locuia pe aceeași stradă pe care locuise în ultimii douăzeci de ani, o stradă cu imobile mohorâte, respectabile și lipsite de orice frumusețe sau interes. Scara din față era frumos văruiată și arăta ca de obicei. Era nr. 46. Am sunat. Mama mi-a deschis ușa și a rămas acolo privind la mine. Arăta la fel ca întotdeauna. Înaltă și subțire, cu părul cărunt, străbătut de o cărare pe mijoc, cu o gură ca o cursă de șobolani și ochi veșnic bănuitori. Era o ființă severă. Și totuși, exista pe undeva în ea o urmă de blândețe. Nu o arăta niciodată, chiar dacă ar fi fost în stare să se stăpânească, dar eu știam că există undeva. Niciodată nu a încetat să sper că într-o zi voi fi diferit față de ceea ce eram, dar speranțele ei nu se împlineau. Exista o permanentă stare de pândă între noi.

— Oh, zise, tu ești?

— Da, răspunsei, eu sunt.

Făcu un pas înapoi pentru a mă lăsa să trec și eu intrai în casă și mă îndreptai către ușa camerei de zi față în față cu bucătăria. Mă urmă și rămase uitându-se la mine.

— E cam mult timp de când nu te-am văzut, zise. Ce-ai mai făcut?

Am ridicat din umeri.

— Așa și-așa.

— Ah, deci, ea de obicei, așa-i?

— Da, ca de obicei, am încuviințat.

— Prin câte slujbe ai mai trecut de când te-am văzut ultima oară?

M-am gândit un minut și am răspuns:

— Cinci.

— Aș fi vrut să te maturizezi.

— Dar sunt matur, am răspuns. Numai că mi-am ales felul meu de viață. Ce-ai mai făcut tu? Am întrebat.

— Și eu tot ea de obicei.

— Totul e-n regulă?

— Nu am timp să mă îmbolnăvesc. Și pe urmă întrebă de-o dată:

— De ce ai venit?

— Crezi că trebuie să vin pentru ceva anume?

— De obicei vii pentru ceva.

— Nu înțeleg de ce mă dezaprobi că văd lumea.

— Conducând mașini luxoase peste tot! Asta vrei să spui tu că înseamnă să vezi lumea?

— Desigur.

— N-o să faci cine știe ce din asta. Nici dacă îți lași slujba și te îmbolnăvești, mințindu-ți clienții și lăsându-i într-un loc necunoscut.

— Cum ai aflat?

— Au sunat cei de la firma ta. Voiau să știe dacă-ți cunosc adresa.

— Ce voiau de la mine?

— Cred că voiau să te reangajezi, presupun, zise mama. Nu pot să știu ce voiau.

— Da, pentru că sunt un șofer bun și clienții mă plac. Oricum, n-am avut ce face dacă am fost bolnav, nu-i așa?

— Nu știu, zise mama.

Privirea ei spunea clar că trebuie să-mi mențin slujba.

— De ce n-ai luat legătura cu ei când te-ai întors la Londra?

— Pentru că am avut altceva mai bun da făcut, am răspuns.

Se încruntă:

— Altceva mai bun de făcut? Alte idei trăsnete? Câte slujbe ai schimbat de atunci?

Pompist la o stație de benzină. Mecanic într-un garaj. Funcționar și debarasator într-un club de noapte împruțit.

— Din ce în ce mai jos, de fapt, zise mama cu un fel de satisfacție răutăcioasă.

— Deloc, răspunsei, totul e planificat. Am un plan!

Oftă.

— Ce vrei, ceai sau cafea? Am și una și alta.

Am ales cafeaua. Mă cam săturasem de obiceiul băutului ceaiului. Am stat așa față în față cu ceștile de cafea și mama a luat o prăjitură de casă și a tăiat câteva bucăți.

— Ești schimbat, zise ea de-odată.

— Eu? Cum?

— Nu știu, dar ești schimbat. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Ce trebuia să se întâmple?

— Ești neliniștit, zise ea

— O... ă. jefuiesc o bancă, răspunsei.

Nu era ființa care să se amuze cu asemenea poante. Zise calm:

— Nu de asta mă tem.

— De ce nu? Pare să fie o cale destul de ușoară ca să devii bogat astăzi.

— Ar trebui să te ostenești prea mult, adăugă. Și ar mai trebui să faci planuri să îți folosești creierul și pe urmă nici n-ar fi destul de sigur.

— Crezi că știi totul despre mine, nu-i așa?

— Nu, nu chiar totul. De fapt, nu știu nimic despre tine pentru că suntem foarte diferiți. Dar știu când coci ceva. Și acum clocești ceva. Despre ce e vorba Micky? O fată?

— De ce crezi c-ar fi vorba de o fată?

— Am știut că o să se întâmple într-o zi.

— Ce vrei să spui cu „într-o zi”? Am cunoscut o mulțime de fete.

— Nu de asta e vorba. E vorba de tine, care n-ai nici un căpătâi. Te-ai distrat cu o mulțime de fete până acum, dar n-a fost nimic serios.

— Și crezi că acum e ceva serios?

— E vorba de o fată?

Nu am privit-o în ochi. M-am uitat într-o parte și an zis:

— Într-un fel.

— Ce fel de fată e?

— Fata potrivită pentru mine.

— O aduci să o văd și eu?

— Nu

— Chiar așa?

— Nu vreau să-ți rănesc simțămintele, dar...

— Nu-mi rănești simțămintele. Nu vrei s-o văd pentru că ți-aș putea spune nu e pentru tine, nu-i așa?

— Și-așa n-aș ține cont de asta.

— Probabil că nu, dar te-ar șoca. Te-ar șoca doar pentru că știu că ții cont de ce spun și gândesc. Sunt lucruri pe care le-am ghicit și pesemne că le-am ghicit atât de bine încât știi și tu. Sunt singura persoană pe lumea asta care poate să-ți zdruncine încrederea în tine. E fata asta un soi rău?

— Un soi rău? Am repetat rânând. Numai de ai vedea-o! Mă faci să râd!

— Și atunci, ce vrei de la mine? Totdeauna vrei ceva!

— Ceva bani!

— Știi că nu-i vei obține. Îi vrei ca să-i cheltuiești cu fata asta?

— Nu, vreau să-mi cumpăr un costum elegant ca să mă însor.

— Te însori?

— Da, dacă mă vrea ea.

Asta o doborî.

— Dacă mi-ai spune ceva! Ai încurcat-o rău, după câte văd. E ceva de care totdeauna m-am temut, că ai ales fata care nu e pentru tine.

— Fata care nu e pentru mine! Pe dracu! Am strigat. Eram supărat. Am ieșit din casă trântind ușa.

Când am ajuns acasă, mă aștepta o telegramă - trimisă din Antibes.

Vino mâine, la patru și jumătate, la locul obișnuit.

Ellie era altfel ca de obicei. Am observat asta dintr-o privire. Ne-am întâlnit, ca de obicei, în Regent's Park și la început eram cam stingheri și ciudați unul față de celălalt. Aveam să-i spun ceva și nu știam cum să încep. Presupun că orice bărbat care e pe punctul de a face o cerere în căsătorie, trese prin asta.

Și Ellie parcă avea să-mi spună ceva. Poate se gândea cum să-mi spună cât mai blând și mai delicat „Nu”. Și, totuși nu pusesem la socoteală și această posibilitate. Încrederea mea în viață se baza pe faptul că Ellie mă iubea. Dar exista ceva nou în felul ei de a se purta, o mai netă hotărâre în mișcări, pe care de-abia puteam s-o bănuiesc cu numai un an în urmă. O singură aniversare nu putea să producă o așa de mare transformare la o fată. Ea și familia ei fuseseră în sudul Franței și îmi povesti câte ceva despre asta. Și, brusc, cam stângaci, rosti:

— Am - am văzut casa aceea acolo, casa despre care mi-ai povestit.
Casa pe care a construit-o prietenul tău, arhitectul.

— Cine? Santonix?

— Da, am fost invitați la prânz, într-o zi, acolo.

— Cum ai ajuns acolo? Îl cunoaște mama ta vitregă pe tipul care locuiește în ea?

— Pe Dimitri Constantine? Ei bine, nu s-ar putea spune că îl cunoaște, dar l-a întâlnit, și pe urmă Greta a aranjat ca să mergem acolo.

— Din nou Greta, am zis, lăsând să-mi scape exasperarea obișnuită.

— Ți-am spus doar că Greta e foarte pricepută în a aranja asemenea treburi.

— Bun, deci a aranjat ca tu și mama ta vitregă...

— Și Unchiul Frank...

— Ce mai, o petrecere de familie, am zis, și Greta, presupun.

— Ei bine, nu, Greta n-a fost cu noi, pentru că... eh, Ellie ezită o clipă, pentru că mama mea vitregă, Cora, nu o tratează pe Greta ca pe cineva din familie.

— Doar nu e cineva din familie, e salariată, nu-i așa? De fapt, e însoțitoare. Gretei nu prea cred însă că-i convine să fie tratată în felul acesta, uneori.

— Nu e numai însoțitoare, e o persoană apropiată mie.

— Damă de companie, sfătuitoare, guvernantă... Sunt o mulțime de cuvinte.

— Oh, taci te rog, zise Ellie, vreau să-ți spun. Știu acum ce voiai să zici în legătură cu prietenul tău, Santonix. E o casă minunată. E ceva deosebit. Acum știu că dacă ar construi o casă pentru noi, aceasta ar fi minunată.

Folosise cuvântul fără să-și dea seama. Noi, spusese. Se dusesse pe Riviera și o făcuse pe Greta să aranjeze lucrurile în așa fel încât să vadă casa pe care o descriesem pentru că dorea să vizualizeze mai bine casa visurilor noastre, pe care ar fi construit-o pentru noi Rudolf Santonix.

— Îmi pare bine că simți astfel, am zis.

După asta îmi zise:

— Ce-ai mai făcut între timp?

— Numai slujba mea monotonă, am răspuns, și am mai participat la niște curse de cai, am pariat tot ce aveam pe un cal necunoscut și a câștigat. Cine zice că n-am noroc?

— Sunt bucuroasă că ai câștigat, răspuse Ellie, dar o spuse fără înflăcărare, pentru că a câștiga la un cal necunoscut nu însemna nimic pentru Ellie sau pentru lumea ei. Sau cel puțin nu însemna ceea ce însemna pentru mine.

— M-am dus s-o văd și pe mama, am adăugat.

— Nu mi-ai vorbit niciodată prea mult despre marna ta.

— De ce s-o fi făcut, am întrebat.

— Nu o iubești?

Am ezitat.

— Nu știu, am zis. Câteodată nu cred c-o iubesc. La urma urmelor creștem și ne depășim părinții. Mame și tați.

— Cred că ții la ea, Ellie. N-ai fi atât de nesigur atunci când vorbești despre ea.

— Într-un fel, mi-e teamă de ea, am zis. Mă cunoaște prea bine. Știe ceea ce e mai rău în mine.

— Cineva trebuie să știe, replică Ellie.

— Ce vrei să spui?

— Există o vorbă a unui mare scriitor sau altă persoană cum că nici un stăpân nu e un erou pentru servitorul său. Poate că fiecare ar trebui să aibă un valet. Ar fi foarte greu de trăit numai sub o impresie generală bună.

— Cu siguranță că ai idei, Ellie, am mormăit eu. I-am luat mâna.

— Tu știi totul despre mine?

— Cred că da, zise ea, calm și simplu.

— Dar niciodată nu ți-am spus destul.

— Vrei să zici că nu mi-ai spus nimic, de fapt. Totdeauna te-ai strecurat printre cuvinte. E altceva. Știu, însă, cum ești.

— Mă întreb dacă știi cu adevărat. Și am continuat. Sună destul de caraghios să-ți spun acum că te iubesc. E cam târziu s-o spun, nu-i așa? Adică, cred că ai știut-o de mult, practic de la început?

— Da, zise Ellie, și tu ai știut același lucru despre mine, nu-i așa?

— Problema e ce o să facem? N-o să fie ușor. Știi cum sunt, ce-am făcut, felul meu de viață de până acum. M-am dus să-mi văd mama și străduța pe care locuiește ea nu aduce deloc cu lumea ta. Nu știu dacă le-am putea face să se întâlnească.

— Ai putea să mă duci să o văd pe mama ta.

— Da, aș putea, am zis, dar prefer să n-o fac. S-ar putea să ți se pară nedelicat, poate o cruzime ceea ce am să-ți spun, dar existența noastră comună o să fie cam ciudată. Nu va fi nici viața pe care ai trăit-o și nici existența pe care am avut-o eu. Va fi o viață nouă, un fel de teren de întâlnire între sărăcia și ignoranța mea pe de o parte, banii tăi, cultura și poziția ta socială pe de alta. Prietenii mei te vor considera cu nasul pe sus, iar prietenii tăi vor trage concluzia că sunt un nimic. Așa că ce-o să ne facem?

— Îți spun eu ce-o să facem, rosti Elle neliniștită. O să trăim pe Moșia Țiganului într-o casă - o casă de vis - pe care prietenul tău Santonix o va construi pentru noi. Asta o să facem. Și adăugă: O să ne căsătorim. Asta ai vrut să spui, nu?

— Da! Am răspuns. Asta am vrut să spun. Dacă tu ești sigură că vrei.

— E simplu, hotărî Ellie, ne putem căsători săptămâna viitoare. Am vârsta potrivită, acum. Pot să fac ce-mi place. Aici era schimbarea de care îți vorbeam. Cred că ai dreptate în privința relațiilor. N-o să le spun alor mei și tu n-o să-i spui mamei tale decât după ce se termină totul, iar atunci pot face scandal dar nu va mai conta.

— Minunat, am zis, splendid, Ellie. Dar mai e un lucru. Și nu-mi place că trebuie să ți-l spun. Nu putem trăi pe Moșia Țiganului. Oriunde am construi

casa noastră, locul acela nu poate fi Moșia Țiganului, pentru că Moșia Țiganului a fost vândută.

— Știi că a fost vândută, zise Ellie. Râdea. Nu înțelegi, Mike? Eu sunt persoana care a cumpărat-o.

Stăteam acolo, pe iarbă, lângă izvorul care șerpuia printre flori, poteci și pietre. Erau o mulțime de oameni în jurul nostru, dar nici măcar nu-i observam pentru că noi eram ca toți ceilalți. Cupluri tinere, discutând despre viitorul lor. M-am uitat la Ellie și m-am tot uitat. Nu izbuteam să vorbesc.

— Mike, zise ea. Mai e ceva, ceva ce trebuie să-ți spun, Trebuie să-ți spun. Ceva despre mine.

— Nu e nevoie să-mi spui nimic, am răspuns, nu trebuie să-mi spui nimic.

— Ba da, trebuie. Ar fi trebuit s-o fac mai demult dar n-am vrut, pentru că... Pentru că m-am gândit că te-ai îndepărta de mine. Dar asta explică într-un fel povestea Moșiei Țiganului.

— Tu ai cumpărat-o? Am întrebat. Dar cum ai procedat?

— Prin avocați, răspunse Ellie, e ceva obișnuit. E o investiție bună. Mai târziu, pământul o să valoreze înzecit. Avocații mei au fost încântați de afacere.

Era ciudat s-o aud pe Ellie, pe dulcea și blânda Ellie vorbind eu atâta convingere și competență despre afaceri, despre cumpărări și vânzări.

— Ai cumpărat-o pentru noi?

— Da. Am consultat un avocat necunoscut, nu pe cei ai familiei. I-am spus ce vreau, i-am lăsat răgazul să se documenteze, după asta am pus totul în mișcare. Mai erau doi amatori, dar nu-l doreau atât de mult și nu-și permiteau să meargă la un preț atât de mare. Cel mai important lucru pentru mine era ca totul să fie aranjat și perfectat pentru ca să semnez în momentul când împlineam vârsta majoratului. Acum e semnat și parafat.

— Înseamnă că ai făcut economii sau ai avut bani la dispoziție. Ai avut destui bani pentru asta?

— Nu, zise Ellie, n-am avut nici bani strânși și nici nu puteam să am un control asupra banilor mai înainte, dar există persoane dispuse să-ți avanseze bani. Și dacă te mai duci și la o firmă nouă, vor avea pretenția să-i consulți în asemenea probleme și cu altă ocazie, încât își asumă riscul de a-ți avansa bani pentru că știi că îi vor avea înapoi chiar dacă renunți la afacere înainte de data majoratului.

— Vorbești ca un adevărat om de afaceri! Îmi tai răsuflarea!

— Dă-le încolo de afaceri, zise Ellie, vreau să continui ceea ce începusem. De fapt ți-am cam spus dar cred că nu-ți dai bine seama.

— Dar nu vreau să știu nimic, am zis. Vocea-mi urcase un ton, strigam aproape. Nu-mi spune nimic. Nu vreau să știu nimic despre ce-ai făcut, la cine ai ținut sau ce ți s-a întâmplat.

— Dar nu e nimic din toate astea, adăugă ea. Nu mi-am dat seama că te-ai teme de asemenea lucruri. Nu e vorba de nici un secret legat de viața mea intimă. Nu a existat nimeni altcineva în viața mea în afară de tine. Problema e că sunt bogată.

— Știu asta, mi-ai mai spus-o.

— Da, șopti Ellie cu un zâmbet abia schițat, și atunci mi-aî trântit un „sărmană mică bogătașă”. Dar, de fapt, e mai mult decât atât. Bunicul meu, vezi tu, era foarte bogat. Cea mai mare parte a afacerilor erau în domeniul petrolului. Avea și alte afaceri. Soțiile cărora le-a plătit pensie alimentară au murit. Nu mai rămăsesem decât eu și tata pentru că ceilalți doi băieți ai bunicului fuseseră omorâți. Unul în Coreea și celălalt într-un accident de mașină. Și astfel totul fusese lăsat într-un mare trust. Iar când tata a murit subit, totul mi-a revenit mie. Tata îi aranjase existența mamei vitrege, separat, așa încât nu a mai primit nimic. Totul era al meu. Sunt, de fapt, una din cele mai bogate femei din America, Mike.

— Dumnezeuule, am îngăimat, n-am știut... Da, ai dreptate, n-am știut că lucrurile stau chiar așa.

— N-am vrut să știi. N-am vrut să-ți spun. De asta am fost speriată când mi-am rostit numele - Fenella Goodman. Îl scriem G-u-t-e-m-a-n așa că am crezut că poate ai auzit de numele ăsta și atunci l-am făcut Goodman.

— Da, am răspuns, am citit parcă pe undeva de numele Guteman. Dar nu cred că am făcut vreo legătură. O mulțime de persoane au asemenea nume.

— De asta ți-am dat numele de Goodman. Tot timpul am fost supravegheată, aproape ca-ntr-o închisoare. Am avut detectivi care mă păzeau și tinerii care îmi erau prezentați erau verificați cu mult înainte de a li se permite să deschidă gura. Ori de câte ori mă împrieteneam cu cineva, trebuiau să se asigure că nu era cineva nepotrivit. Nici nu știi ce viață de prizonier este o asemenea existență. Dar, acum că totul s-a terminat și dacă nu te deranjează...

— Bineînțeles că nu mă deranjează, am răspuns, ne vom distra de minune. De fapt, m-am întrerupt, pentru mine nu ești o fată prea bogată!

Am râs amândoi. Ea adăugă:

— Ceea ce-mi place la tine e că te porți firesc.

— Și pe urmă cred că plătești o mulțime de taxe, nu-i așa? Asta e unul din lucrurile pentru care e plăcut să fii ca mine. Tot câștigul îmi intră în buzunar și nimeni nu mi-l ia.

— O să avem casa noastră, începuse Elle, casa noastră pe Moșia Țiganului. Pentru o clipă se cutremură.

— Ți-e frig? Am întrebat-o. Am privit cerul care era senin.

— Nu, răspunse.

Și era într-adevăr foarte cald. Ne încălzisem, așa cum stăteam tolăniți. Parcă ar fi fost Sudul Franței.

— Nu, nu mi-e frig, numai că... Mi-am adus aminte de femeia aceea, de țiganca pe care am întâlnit-o în după-amiaza...

— Nu te mai gândi la ea, am încercat eu s-o liniștesc, cred că era nebună, în orice caz.

— Crezi că există într-adevăr un blestem asupra aceluia pământ?

— Părerea mea e că toți țiganii sunt la fel. Întotdeauna transmit printr-un cântec sau dans un blestem sau altceva ciudat.

— Știi multe despre țigani?

— Absolut nimic, am răspuns cu toată sinceritatea. Dacă nu vrei Moșia Țiganului, Ellie, o să cumpărăm altundeva. Pe vârful unui munte în Wales, pe coasta Spaniei sau pe un deal din Italia și Santoix ne va construi o casă la fel de frumoasă.

— Nu, răspunse Ellie. Vreau să fie acolo. Acolo te-am văzut prima dată, plimbându-te pe drum și venind de după curbă, iar apoi m-ai văzut și te-ai oprit și ai rămas uitându-te la mine. N-am să uit niciodată lucrul ăsta.

— Nici eu, am zis.

— Deci, acolo o să fie. Iar prietenul tău Santoix o s-o construiască.

— Sper că mai trăiește, zisei eu cu o strângere de inimă. Era foarte bolnav.

— Oh, da, aprobă Ellie, trăiește. M-am dus să-l văd.

— Te-ai dus să-l vezi?

— Da. Când eram în sudul Franței. Se afla într-un sanatoriu

— Începi să mă uimești din ce în ce mai mult, Ellie. Vreau să spun, în ceea ce faci și cum le îmbini pe toate.

— E o persoană minunată, dar și înspăimântătoare.

— Te-a speriat?

— Da, m-a speriat foarte tare și dintr-un anume motiv.

— I-ai spus despre noi?

— Da, i-am spus totul despre noi și despre Moșia Țiganului și despre casă. Mi-a spus că ne asumăm un risc cu dânsul. E foarte bolnav. S-ar putea să mai aibă puterea să meargă să vadă locul, să deseneze planurile, să vizualizeze totul și să ajungă la schiță. A mai spus că nu i-ar părea rău dacă ar muri înainte să fie gata casa, dar i-am răspuns că nu trebuie să moară, pentru că vrem să ne vadă locuind în ea.

— Și ce-a răspuns?

— M-a întrebat dacă știu ce fac măritându-mă cu tine și i-am răspuns că știu ce fac, bineînțeles.

— Și altceva?

— A mai zis că se întreabă dacă tu știi ce faci.

— Sigur că știu.

— A mai zis: Dumneata întotdeauna ai să știi ce vrei, Miss Guteman. Și a continuat: Întotdeauna o să ajungi unde vrei pentru că asta ai ales. Dar Mike, a zis el, s-ar putea să fi greșit drumul. Nu s-a maturizat îndeajuns ca să știe drumul potrivit pentru el.

— Și eu i-am răspuns, a adăugat Ellie, că vei fi în siguranță cu mine.

Avea o nemaipomenită încredere în propria-i ființă. Ceea ce spusese Santonix mă supăraseră. Suna a ceea ce îmi spusese mama. Mama părea totdeauna că știe despre mine mai mult decât știam eu însumi.

— Dar știu unde mă îndrept, am zis. Am apucat-o pe un drum pe care vreau să merg și vom merge împreună pe el.

— Au început deja să dărâme ruinele de la „The Towers”, adăugă Ellie. Începuse să vorbească deja practic.

— Va trebui să ne grăbim. Santonix o vrea. Ne căsătorim marțea viitoare? Întrebă Ellie Va fi o zi frumoasă.

— Și nu vom avea pe nimeni altcineva eu noi, am completat.

— Nimeni, în afară de Greta zise Ellie.

— La dracu eu Greta, am zis eu, doar n-o să vină la nunta noastră! Doar tu și cu mine și nimeni altcineva. Putem să găsim niște martori pe strada.

Și, dacă mă gândesc bine, asta a fost cea mai fericită zi din viața mea.

CARTEA A DOUA.

Și așa a fost totul, iar eu și Ellie ne-am căsătorit. Poate pare cam abrupt cum am prezentat faptele, dar totul așa s-a petrecut. Ne-am hotărât să ne căsătorim și ne-am căsătorit.

Evenimentul era o părțică din tot ce se întâmplă - nu numai un sfârșit romantic al unui roman sau al unei povești cu zâne. Și astfel s-au căsătorit și au trăit fericiți, în veci. Nu puteți, la urma urmelor, să faceți o mare tragedie din asta, din faptul că trăiam fericiți și după aceea. Ne-am căsătorit și eram amândoi fericiți, iar asta a durat o vreme, până când cineva a încercat să ne facă unele greutăți și până când noi ne-am trezit în mijlocul evenimentelor.

Totul a fost exatrapordinar de simplu. În dorința ei de a avea libertatea după care jinduia, Ellie își acoperise urmele destul de atent până acum. Îndemânateca Greta veghease destul de atent, și era mereu gata s-o apere. Și, de fapt, mi-am dat destul de repede seama că nu se interesa mai nimeni de soarta Ellie și de ceea ce făcea ea. Avea o mamă vitregă mult prea ocupată de propria-i viață socială și de propriile-i aventuri. Dacă Ellie nu dorea s-o însoțească într-o călătorie anume nu era obligată să o facă. Avea doar propriile-i guvernante și servitoare, iar dacă dorea să meargă în Europa, sigur că putea s-o facă. Și dacă-și alesese Londra pentru a-și sărbători cei douăzeci și unul de ani, de ce nu? Acum, că avea dreptul de a dispune după cum dorea de propria-i avere, avea și autoritatea specifică familiei de a investi bani așa cum credea că e mai bine. Dacă ar fi dorit o vilă pe Riviera sau un castel pe Coasta Brava sau un yaht sau orice altceva, nu avea decât să-și manifeste dorința și cineva din jur îi făcea imediat voia. Greta, am priceput, era considerată de familia Ellie o admirabilă marionetă.

Competentă, în stare să facă toate aranjamentele posibile cu multă eficiență, slugarnică și mieroasă față de mama vitregă, de unchi și de alți câțiva veri ce se învârteau pe aproape. Ellie avea nu mai puțin de trei avocați la dispoziție, din ceea ce lăsa să se înțeleagă. Era înconjurată de o vastă rețea de bancheri, avocați și administratori ai trusturilor. O lume din care eu prindeam câte ceva din când în când, mai ales din ceea ce lăsa Ellie să-i scape din neatenție, în timpul, conversațiilor noastre. Nu-i trecea prin minte, desigur, că eu habar n-aveam de toate astea. Fusese crescută în mijlocul unor asemenea probleme și considera normal ca toată lumea să știe despre ele, despre cum funcționau și așa mai departe.

De fapt, descoperirea a ceea ce era deosebit în existența altora a fost partea care ne distra cel mai tare în proaspăta noastră existență comună. Ca s-o spun pe șleau - și am încercat cel puțin cu mine să fiu foarte tranșant - pentru că numai așa puteam să ajung să mă descurc în noua mea existență

- cei săraci nu știu cum trăiesc bogații și bogații habar n-au cum o duc săracii, iar descoperirea unor părți necunoscute ale existenței este încântătoare pentru ambele categorii O dată am spus cam încurcat:

— Ascultă-mă, Ellie, o să fie tăra boi grozav, în legătură cu căsătoria noastră?

Ellie, mă ascultă, am observat, fără prea mare interes.

— Oh, da, zise, probabil că va fi scandal mare. Și pe urmă adăugă:

— Sper că n-o să-i dai prea mare importanță.

— Eu nu, desigur, dar se vor năpusti asupra ta.

— Presupun că așa vor face, însă n-am de ce să-i ascult... Și pe urmă nu au ce să mai facă.

— Dar vor încerca?

— Fără îndoială, zise Ellie. Vor încerca.

Și, după o pauză, adăugă, parcă gândindu-se la ceva:

— Probabil că vor încerca să te cumpere.

— Să mă cumpere?

— Nu fi atât de mirat, zise Ellie și zâmbi cu zâmbetul unui copil fericit.

Hai să n-o luăm chiar așa. Și reluă: Cu bărbatul Minniei Thompson au reușit.

— Minnie Thompson? Moștenitoarea petrolului?

— Exact. A fugit și s-a măritat cu un tip care asigura paza pe plajă.

— Știi Ellie că și eu am făcut o dată meseria asta la Littlehampton, am spus eu stânjenit.

— Serios? Trebuie să fi fost distractiv! Permanent?

— Desigur că nu. Numai o vară, atât.

— Aș vrea să nu te mai frământă, zise Ellie.

— Dar ce s-a întâmplat cu Minnie Thompson?

— Au trebuit să urce până la 200.000 de dolari, cred. Nici n-a vrut să audă de mai puțin. Minnie era cam țicnită și nu e de mirare.

— Mă lași fără replică, Ellie. Nu am numai o nevastă, am achiziționat și o ființă cu care pot oricând negocia.

— Așa e, zise Ellie, trimite după un avocat atotputernic și spune-i vă vrei să discuți pe șleau o problemă cu el. Și imediat îți fixezi divorțul și suma pensiei alimentare, adăugă Ellie continuând să-mi facă educația. Mama mea vitregă a fost măritată de patru ori și a reușit să strângă o sumă frumușică. Apoi își reluă tonul obișnuit: Oh, Mike, nu fi atât de tulburat.

Caraghioslâcul situației era că treaba mă tulburase. Am simțit atunci o greață pedantă față de corupția societății moderne în fazele ei mai ispititoare. Era ceva atât de nevinovat în Ellie, atât de simplu, aproape înduioșător de pur, încât eram mirat să văd cât de bine se descurca în afaceri și cât lua de bun din ceea ce i se spunea. Și totuși, nu mă înșelam în privința ei. Știam prea bine ce fel de ființă era Ellie. Îi cunoșteam prea bine de acum simplitatea, afecțiunea ce mi-o purta, blândețea-i naturală. Și toate astea nu voiau să spună că ar fi fost o ființă neștiutoare. Numai că ea cunoștea o felie destul de subțire a umanității. Nu știa mai nimic despre lumea mea, o lume în care erai obligat să șterpelești ca să zici că ai câștigat ceva, o lume a pariurilor și a drogurilor, a pericolelor și a rechinelor pe care îi cunoșteam

pentru că trăisem printre ei. Nu știa ce înseamnă să fi crescut și educat modest, dar cinstit, însă cu o grijă permanentă pentru bani, de o mamă care și-a tocit degetele pentru a te face respectabil, convinsă fiind că băiatul ei trebuie să ajungă bine în viață, fiecare bănuț era numărat și economisit, dar deznădejdea era cu atât mai mare când nepăsătoru-i fecior miza pe un noroc ce nu se vede și-și juca toți banii pe o carte.

Ea îmi descoperea lumea așa cum eu o descopeream pe a ei. Amândoi descopeream ținuturile necunoscute.

Când îmi aduc aminte acum, de acele prime zile ale căsătoriei noastre, îmi dau seama cât de fericite erau. Le luam așa cum erau și la fel proceda și Ellie. Ne căsătorisem la Plymouth. Guteman nu este un nume de neobservat. Nimeni, reporteri sau alte cunoștințe nu știau că moștenitoarea Guteman era în Anglia. Apăruseră mici notițe în ziare, din când în când, anunțând că e în Italia sau pe vreun iaht. La oficierea căsătoriei noastre, la Primărie. Nu avusesem martori decât pe funcționarul da acolo și pe dactilografă, o ființă de vârstă mijlocie. Ni sa ținu o predică despre responsabilitățile vieții de familie și ni se ură fericire. Apoi am plecat liberi și căsătoriți! Domnul și doamna Michael Rogers! Am petrecut o săptămână într-un hotel de pe malul mării, apoi am plecat în străinătate Ne-am plimbat cam vreo trei săptămâni pe unde ne-a trecut prin minte și nu ne-am zgârcit de loc la cheltuieli.

Am fost în Grecia și la Florența, la Veneția și am tras la Lido, apoi am ajuns pe Riviera franceză și în Alpii Dolomiți. Am și uitat jumătate din numele locurilor. Am călătorit cu avionul, am călătorit și cu vaporul sau am închiriat mașini mari și frumoase. Și, în vreme, ce noi ne distram, Greta, am priceput de la Ellie, veghea la bunul mers al treburilor, de la centru.

Călătorea și ea, trimetea scrisori și expedia diverse cărți poștale și scrisori pe care Ellie i le lăsase.

— Va veni și-o zi a răfuielilor, desigur, zise Ellie. Or să se năpustească spre noi ca un stol de vulturi. Dar putem încă să ne distrăm până în acea zi.

— Și cu Greta cum rămâne? Am întrebat. N-or să se năpustească asupra ei când vor afla?

— Bineînțeles, dar Gretei nu-i pasă. E tare.

— N-ar putea oare s-o împiedice să-și ia o altă slujbă?

— De ce să-și ia o altă slujbă? Se miră Ellie. O să vină să locuiască la noi.

— Nu, am zis eu.

— Ce vrei să spui prin nu, Mike?

— Nu vrem să locuiască nimeni cu noi, am răspuns.

— Greta n-o să ne stea în cale, zise Ellie, și ea poate să ne fie de un real folos. Într-adevăr, nu știu ce m-aș face fără ea. Vreau să spun că știe cum să procedeze și să a ranjeze toate problemele.

M-am încruntat.

— Nu cred că mi-ar plăcea așa ceva. Și în afară de asta ne dorim o casă a noastră – casa visurilor noastre. Ellie, o vrem doar pentru noi.

— Da, zise Ellie, știu ce vrei să spui. Și totuși... Șovăi. Va fi greu pentru Greta să nu aibă unde să se ducă. La urma urmelor, se află în serviciul meu de patru ani. Și pe urmă tot ea m-a ajutat și în privința căsătoriei.

— Doar n-o s-o avem mereu între noi împiedicându-ne la fiecare pas.

— Nu e deloc ființa pe care o descrii, Mike. Nici măcar n-ai întâlnit-o încă.

— Nu. Știu că n-am întâlnit-o încă - dar nu e vorba de asta - nu se-pune problema că o plac sau nu. Vrem să fim singuri, Ellie.

— Mike, dragule, zise Ellie încetisor.

Și am lăsat discuția așa, deocamdată.

În timpul călătoriilor noastre l-am întâlnit pe Santonix. Era în Grecia. Louise în casa unui pescar pe malul mării. Am fost de-a dreptul uimit de felul cum arăta. Mult mai rău decât îl văzusem cu un an în urmă. Ne întâmpină și pe Ellie și pe mine cu multă căldură.

— Deci, ați făcut-o până la urmă, rosti.

— Da, zise Ellie, și acum o să avem casa, nu-i așa?

— Am desenele cu mine, planurile, îmi zise Santonix. Ți-a spus, nu-i așa, cum a venit de mi-a dat de urmă și mi-a dat instrucțiuni, zise el căutându-și cu grijă vorbele.

— Oh, nu instrucțiuni, negă Ellie, am pledat numai pentru casă.

— Știi că am cumpărat locul? L-am întrebat.

— Ellie mi-a telegrafiat și mi-a spus. Mi-a trimis și sute de fotografii.

— Trebuie să vii să vezi însă amplasamentul, adăugă Ellie. S-ar putea să nu-ți placă locul.

— Dar îmi place.

— Nu poți să-l știi cu adevărat, până nu-l vezi.

— Dar l-am văzut, copilule. Am zburat acolo cu cinci zile în urmă. Am dat și de unul din avocații tăi, un tip cu fața ascuțită, englezul - cred.

— Dl. Crawford?

— Da, asta e. De fapt operațiile au și început: curățarea terenului, mutarea ruinelor casei vechi, fundațiile, canalele de scurgere. Când vă întoarceți în Anglia, mă voi afla acolo să vă întâlnesc.

Apoi și-a scos planurile, am stat de vorbă și ne am uitat cum va arăta casa noastră. Avea și o schiță neterminată, în acuarelă, a clădirii și detaliile arhitecturale.

— Îți place, Mike?

Am respirat adânc.

— Da, zisei, ea e. Categorie, aceasta e casa.

— Obişnuiai să vorbești destul despre ea, Mike. Când mi se întâmplă să visez, mi se părea că bucata aceea da pământ te-a vrăjit. Erai un om îndrăgostit de o casă pa care s-ar fi putut să n-o vezi niciodată, să n-o ai niciodată.

— Dar o s-o construim, zise Ellie. O s-o construim, nu-i așa?

— Dacă Dumnezeu sau diavolul ne ajută, șopti Santonix! Nu mai depinde de mine.

— Nu ești deloc mai bine? Am întrebat cu îndoială.

— Bagă-ți bine în capul tău pătrat. Niciodată n-o să fiu mai bine. Nu apare în cărți.

— Prostii, am răspuns. Se descoperă leacuri în fiecare zi. Doctorii sunt niște brute. Le spun pacienților că nu mai au mult de trăit și aceștia le dau cu tifla și mai trăiesc încă cincizeci de ani.

— Îți admir optimismul, Mike. Boala mea nu e din acelea. Ești dus la spital, ți se face o transfuzie de sânge și ți se mai prelungește puțin existența. Și tot așa devii mai slab pe zi ce trece.

— Ești foarte curajos, zise Ellie.

— Nu, nu sunt curajos. Când ceva e sigur, n-ai de ce să fii curajos. Tot ce poți să faci este să te consolezi.

— Construind case?

— Nu, nicidecum. Vitalitatea descrește, și a construi o casă devine din ce în ce mai dificil, nu mai ușor. Puterea scade. Dar există consolări. Uneori foarte ciudate.

— Nu te înțeleg, zisei.

— Nici n-ai putea, Mike. Nici Ellie nu cred că ar putea. Deși s-ar putea ca ea să mă înțeleagă. Continuă, vorbind nu atât pentru noi, cât pentru dânsul. Cele două lucruri merg unul lângă celălalt. Slăbiciunea și puterea. Slăbiciunea veștejirii vitalității și tăria puterii pierdute. Nici nu mai contează, ce mai faci, acum! Când știi că o să mori, poți să faci orice dorești. Nu există nimic care să te împiedice, care să te rețină. Aș fi putut să merg pe străzile Atenei și să împrusc pe oricine nu mi-ar fi plăcut. Gândiți-vă numai la așa ceva!

— Și poliția te-ar fi arestat, am observat eu.

— Bineînțeles că m-ar fi arestat. Dar ce mi-ar fi făcut? Cel mult să-mi ia viața. Și viața îmi va fi luată peste puțin de o putere și mai mare decât legea. Ce altceva ar fi putut să-mi facă? Să mă trimită la închisoare pentru douăzeci, treizeci de ani? E mai degrabă o ironie la adresa mea să mă gândesc la douăzeci, treizeci de ani pentru ispășirea unei pedepse. Șase luni, un an, optsprezece luni, mai treacă-meargă. Nimeni nu poate să-mi facă nimic. Așa că sunt propriu-mi rege în regatul rămas. Pot să fac ce vreau. Câteodată e o pornire impetuoasă. Numai că, numai că nu există și tentația faptei pentru că nu e nimic exotic sau în afara legii în ceea ce vreau să fac.

După ce l-am lăsat, cum ne înapoiam la Atena, Ellie mi-a zis:

— E o persoană ciudată. Uneori mă sperie.

— Te sperie, Rudolf Santonix, de ce?

— Pentru că nu e ca ceilalți și pentru că are ceva - ce nu știu, ceva nemilos, o aroganță. Și cred că încearcă să ne spună că faptul că în curând o să moară îi dă dreptul la această aroganță. Să presupunem, zise Ellie, să presupunem, adăugă ea cu o privire în care se citea o emoție profundă, să presupunem că o să ne înalțe casa, castelul nostru drag, pe o stâncă, acolo, între pini, că o să ajungem să locuim în el. Și că el ar sta în pragul ușii și ne-ar aștepta să ne ureze bun venit și apoi.

— Ei bine?

— Presupunând că ar intra cu noi, ar închide încet ușa și ne-ar omorî pe prag. Ne-ar tăia beregata sau ceva de genul acesta.

— Ellie, mă sperii! La ce te poți gândi!

— Problema noastră, Mike, e că noi nu trăim în lumea reală. Noi visăm la ceva ce n-o să se întâmple niciodată.

— Nu te mai gândi la ce ai auzit în legătură cu Moșia Țiganului.

— E vorba de nume și pe urmă de blestem.

— Nu există nici un blestem, am țipat. E o nerozie. Uit-o.

Asta se petrecea în Grecia.

Era, cred, în ziua următoare întâlnirii noastre cu Santonix. Ne aflam la Atena. Deodată, pe treptele Acropolei, Ellie dădu peste persoane pe care le cunoștea. Tocmai debarcaseră dintr-o croazieră elenică. O femeie cam de vreo treizeci și cinci de ani se desprinsese de grup și se grăbi spre Ellie exclamând:

— N-aș fi crezut niciodată! Tu ești, într-adevăr, Ellie Guteman? Ce faci aici? N-am avut nici cea mai mică bănuială! Ești într-o croazieră?

— Nu, zise Ellie, sunt pentru câteva zile.

— Ei, dar e nemaipomenit să te văd. Ce face Cora? E și ea aici?

— Nu, Cora e la Salzburg, cred.

— Ei, ei. Femeia se uita la mine și Ellie îi zise:

— Dă-mi voie să fac prezentările - Dl. Rogers - d-na Bennington.

— Îmi pare bine. Cât stai aici?

— Plec mâine, zise Ellie.

— Oh, Dumnezeu! O să mă pierd de grup și dacă nu plec acum chiar nu-i mai găsesc și nu vreau să-mi scape nici o vorbă din ce spune ghidul. Se mai înghiontesc, știi. Sunt extenuată la sfârșitul zilei. Am vreo șansă să te întâlnesc să bem ceva?

— Nu astăzi, zise Ellie, mergem într-o excursie.

Doamna Bennington se grăbi să-și ajungă grupul. Ellie, care urca împreună cu mine treptele Acropolei, se întoarse și coborî.

— Treaba asta cam limpezește lucrurile, așa e? Mi se adresează.

— Ce aranjează?

O clipă sau două Ellie nu-mi răspunse și apoi zise din nou:

— Trebuie să scriu deseară!

— Să scrii, cui?

— Corei, unchiului Frank, și presupun că și unchiului Andrew.

— Cine-i Unchiul Andrew? Nu mi-ai vorbit de el până acum.

— Andrew Lippincott. Nu e chiar unchi. E tutorele meu și membru în consiliul de administrație al trustului. E avocat - unul dintre cei mai cunoscuți.

— Ce-o să le spui?

— O să le spun că m-am măritat. Nu am putut să-i spun dintr-o dată Norei Bennington! „Dă mi voie să ți-l prezint pe soțul meu.” Ar fi urmat țipete stridente și exclamații de felul: „Dar n-am știut că te ai măritat. Spune-mi, tot, iubito” etcetera, etcetera. Mi se pare însă potrivit ca mama mea vitregă, Unchiul Frank și Unchiul Andrew să fie primii care să afle. Oftă. Am petrecut de minune până acum.

— Ce-or să spună sau să facă?
— Or să facă scandal, presupun, zise Ellie, în felul ei placid. Nu are importanță dacă vor ști ce să facă sau vor avea bunul simț să știe cum să procedeze. Va trebui să-i întâlnim, totuși. Am putea să ne ducem la New York. Ți-ar plăcea așa ceva? Se uită la mine destul de întrebător.
— Nu, am răspuns, nu mi-ar plăcea deloc așa ceva.
— Atunci cred că vor veni ei la Londra, probabil, sau cel puțin o parte din ei vor veni. Nu știu dacă, în schimb, asta îți va conveni.
— Nu mi-ar plăcea niciuna nici alta. Mie îmi place să fiu cu tine și să văd cum se înalță casa noastră cărămidă cu cărămidă de îndată ce Santonix va ajunge în Anglia.
— Și eu doresc același lucru, zise Ellie. La urma urmelor, întâlnirea cu familia nu va fi de lungă durată. Probabil că nu va fi decât o singură mare zarvă. O vom strânge în una. Ori vom zbura noi acolo, ori vor veni ei înapoi.
— Parcă am înțeles că mama ta vitregă era la Salzburg.
— Oh, am spus și eu așa. Ar fi sunat bizar să spun că nu știu unde e. Da, zise Ellie și oftă din nou. O să mergem acasă și o să-i întâlnim. Mike, sper că nu te deranjează prea mult.
— Ce să mă deranjeze? Familia ta?
— Da. N-o să te deranjeze dacă vor fi nepoliticoși cu tine?
— Presupun că acesta va fi prețul pe care va trebui să-i plătesc pentru faptul că m-am însurat cu tine. Îl voi suporta.
— Și pe urmă mai este și mama ta, adăugă Ellie gânditoare.
— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Ellie, doar n-o să te apuci acum să încerci să aranjezi o întâlnire între mama ta vitregă cu fasoanele și zorzoanele ei și mama care vine de pe strada ei fără importanță. Ce crezi că vor găsi să-și spună?
— Dacă ar fi fost Cora mama mea adevărată, s-ar fi putut să găsească o mulțime de lucruri să-și spună, zise Ellie. Aș vrea să nu mai fii atât de obsedat de diferențele sociale, Mike!
— Cine, eu?! Am rostit, nevenindu-mi să cred. Cum sună fraza ta americană? Am venit din lumea de jos, nu-i așa?
— Nu e nevoie să scrii asta pe o plăcuță și s-o pui pe tine.
— Nu știu cum să mă îmbrac, am spus cu amărăciune, nu știu cum să vorbesc în anumite situații, nu știu nimic despre pictură, artă sau muzică. Până acum am învățat numai cui să-i dau bacșiș și cât de mult să-i dau.
— Și nu crezi că este cu atât mai palpitant pentru tine? Eu cred că da.
— Oricum, am răspuns eu, n-o s-o târăști pe mama pe la vreo reuniune de familie.
— Nu-mi propuneam să târăsc pe nimeni nicăieri, dar cred că eu ar trebui să merg și s-o văd pe mama ta când ne întoarcem în Anglia.
— Nu, am izbucnit eu.
S-a uitat la mine destul de speriată.
— De ce nu, totuși? Vreau să spun, înainte de orice, că e destul de nepoliticos din partea mea să nu mă duc. I-ai spus că ne-am căsătorit?
— Nu încă.

— De ce nu?

N-am răspuns.

— N-ar fi cel mai simplu să-i spui și să mă duci s-o văd atunci când ne întoarcem în Anglia?

— Nu, am spus din nou. De data aceasta n-a fost așa de exploziv, dar era destul de apăsător.

— Nu vrei s-o văd? Zise Ellie încetitor.

Bineînțeles că nu voiam. Presupuneam că e destul de evident acest lucru dar ultimul lucru pe care l-aș fi făcut era să-i explic de ce. Nu vedeam cum aș fi putut să-i explic.

— Nu ar fi potrivit lucrul ăsta, am rostit rar. Trebuie să înțelegi asta. Sunt sigur că ar duce la bucluc.

— Crezi că n-o să-i placă?

— Nimeni nu ar putea să nu te îndrăgească, dar ar fi - oh, nu pot să spun exact ceea ce trebuie. Ar putea să fie mâhnită și dezorientată. La urma urmelor m-am însurat în afara clasei mele. Cam ăsta ar fi termenul. Nu l-ar plăcea așa ceva.

Ellie dădu ușor din cap.

— Se mai gândește cineva în zilele noastre la așa ceva?

— Bineînțeles că există această tendință. La fel e și-n țara ta.

— Da, zise Ellie, într-un fel ai dreptate - dar dacă cineva reușește...

— Vrei să spui dacă reușește să facă bani.

— Da, dar nu numai bani.

— Ba da, am întărit, în primul rând bani. Dacă cineva reușește să facă bani mulți, este admirat și se considera că nu mai e cazul să se țină cont de originea lui.

— Dar așa e peste tot în lume, zise Ellie.

— Te rog, Ellie, am zis, te rog nu te duce s-o vezi pe mama.

— Dar socotesc totuși că nu este frumos așa.

— Ascultă-mă, te rog. E tot ce-ți spun. Nu-ți dai seama că eu știu ce e mai bine pentru mama? O să se-ntristeze. Îți spun eu că așa va fi.

— Dar trebuie să-i spui că ne-am căsătorit

— În regulă, am zis, așa o să fac.

Îmi trecu prin minte că ar fi mai ușor să-i scriu mamei din străinătate. În seara când Ellie scria alor săi, mi-am scris și eu scrisoarea. A fost destul de scurtă, de altfel.

„Dragă mamă, îi scriam. Trebuia să-ți fi spus mai de mult, dar nu m-am simțit în stare. M-am însurat acum trei săptămâni. A fost o hotărâre luată pe loc. Este o fată foarte drăguță și foarte blândă. Are și o mulțime de bani, ceea ce mă pune uneori în încurcătură. O să ne construim o casă, undeva la țară. Acum călătorim prin Europa. Îți doresc numai bine. Al tău, Mike.”

Rezultatele serii noastre de corespondență au fost, într-un fel, diferite. Mama a lăsat să treacă o săptămână până când a trimis răspunsul, care-i semăna perfect.

„Dragă Nike, am fost bucuroasă să-ți primesc scrisoarea. Sper să fii fericit. Mama care te iubește”.

Așa cum bănuise Ellie, a fost mai mare agitația în familia ei. Am stârnit un adevărat viespar. Eram asaltați de reporteri care doreau variante romantice ale mariajului nostru, pe urmă apăreau în ziare articole despre moștenitoarea Guteman și tăinuța ei dispariție, primeam scrisori de la bancheri și avocați, iar în cele din urmă am stabilit și întâlnirile. L-am regăsit pe Santonix pe Moșia Țiganului și am analizat și discutat planurile după care ne-am îndreptat spre Londra unde am tras la Claridge și ne-am pregătit să dăm piept cu dușmanul, așa cum se spune în cărțile vechi.

Primul care și a făcut apariția a fost domnul Andrew. P. Lippincott. Era un bărbat mai în vârstă, uscățiv și precis în mișcări. Era înalt, slab și avea ceva suav și curtenitor în felul de a se comporta. Bostonian de fel, după vorba n-aș fi zis că e american. Prin telefon aranjase o întâlnire care avu loc în apartamentul nostru la ora 12. Ellie era nervoasă, deși reușea să se stăpânească.

Dl. Lippincott, o sărută pe Ellie, iar mie îmi întinse o mână și-mi zâmbi.

— Ei bine, Ellie draga mea, arăți foarte bine, înfloritoare așa spune.

— Ce mai faci, Unchiule Andrew? Cum ai venit? Cu avionul?

— Nu, ara avut o traversare destul de plăcută pe Queen Mary. Acesta e soțul tău?

— Da, acesta e Mike.

Am reușit și eu să fac față sau cel puțin așa am crezut. L-am spus:

— Bună ziua, domnule și l-am întrebat dacă pot să-i ofer o băutură, lucru pe care l-a refuzat politicos. A luat loc într-un scaun înalt, cu brațe poleite și se uita, zâmbind, când la Ellie, când la mine.

— Ei, porumbeilor, zise, ne-ați făcut-o. Un adevărat șoc. Totul foarte romantic, nu?

— Îmi pare rău, făcu Ellie, într-adevăr îmi pare rău.

— Chiar îți pare? A întrebat-o dl. Lippincott destul de sec.

— Am crezut că așa e cel mai bine, zise Ellie.

— Nu prea sunt de aceeași părere, draga mea.

— Unchiule Andrew, spuse iar Ellie, știi foarte bine că dacă aș fi procedat altfel, ar fi fost un scandal groaznic.

— De ce să fi fost un scandal așa de mare?

— Doar îi cunoști prea bine, continuă Ellie. Până și dumneata, rosti ea acuzator. Am primit două scrisori de la Cora, adăugă Ellie. Una ieri, și alta în dimineața asta.

— Trebuie să ții seama de o anume agitație, draga mea. E foarte firesc, dată fiind situația, nu crezi?

— E treaba mea cu cine mă mărit, cum și unde.

— S-ar putea să ai dreptate, dar dacă mai consulți și alte persoane de genul feminin din alte familii ai găsi că sunt puține cele care gândesc așa.

— Dar chiar nu crezi că am scutit pe toată lumea da deranj?

— Dacă vrei s-o lei așa.

— Zău că-i adevărat, nu-i așa?

— Ai dezamăgit, însă, pe mulți, ajutată de o persoană care ar fi trebuit să știe că nu face bine procedând astfel.

Ellie se înroși.

— Te referi la Greta? A făcut numai ce i-am cerut să facă. I-a supărat chiar pe toți?

— Fără îndoială. Nici ea și nici tu n-ar trebui să vă așteptați la altceva. Era într-un post de încredere, nu uita.

— Sunt la vârsta când pot să fac ce vreau.

— Eu vorbesc de perioada când nu aveai vârsta. Totul a început atunci, nu-i așa?

— Nu trebuie s-o acuzați pe Ellie, domnule, am intervenit eu. Ca să încep cu începutul, eu n-am știut care este adevărata situație și cum toate rudele ei erau în altă țară, nu era ușor pentru mine să le contactez.

— Îmi dau seama de lucrul acesta, zise dl. Lippincott, și acum observ că Greta ne-a trimis anumite scrisori, mie și doamnei van Stuyvesant, după cum i s-a cerut și a făcut, dacă pot să mă exprim astfel, o treabă nemaipomenită. Ai întâlnit-o pe Greta Anderson, Michael? Pot să-ți spun Michael, din moment, ce ești soțul Ellie?

— Bineînțeles, am răspuns, Spuneți-mi Mike. Nu, n-am întâlnit-o pe domnișoara Anderson.

— Serios? Asta mă surprinde. Se uită la mine cu o privire gânditoare. Am crezut că a fost prezentă la căsătoria voastră.

— Nu, Greta n-a fost prezentă, zise Ellie. Îmi aruncă o privire muștrătoare, iar eu mă mișcai vinovat de pe un picior pe celălalt.

Ochii domnului Lippincott mă priveau încă, gânditori. Mă făcu să mă simt prost. Părea că vrea să-mi spună ceva, dar se răzgândi.

— Mi-e teamă, zise el după un timp, că va trebui să vă obișnuiți cu gândul că veți avea de auzit o serie întreagă de reproșuri din partea familiei Ellie.

— Cred că mă vor pune la zid, zise Ellie.

— Foarte probabil, zise dl. Lippincott. Am încercat numai să vă pregătesc drumul, adăugă el.

— Ești de partea noastră, Unchiule Andrew? Zise Ellie, zâmbind.

— Nu trebuie să întrebi așa ceva pe un avocat prudent. Am învățat că în viață înțelept este să accepți ceea ce numim *fait accompli*. V-ați îndrăgostit unul de celălalt, v-ați căsătorit și, după cum am înțeles de la Ellie, ați cumpărat o proprietate în sudul Angliei și ați și început construiți o casă pe ea. Aveți de gând, deci, să locuiți în această țară?

— Da, vrem să ne facem casa aici. Aveți vreo obiecțiune? Am zis eu cu o urmă de mânie în glas. Ellie s-a măritat cu mine și este o supusă britanică acum. De ce n-ar trăi în Anglia?

— Nu ar exista nici o obiecțiune. De fapt, nu ar fi nici un impediment ca Fenella să locuiască în orice țară ar dori sau să aibă proprietăți în mai multe țări. Și casa din Nassau îți aparține, nu trebuie să uiți asta, Ellie.

— Totdeauna am crezut că este a Corei. Ea s-a comportat de parcă ar fi fost a ei.

— Dar acum drepturile de proprietate îți revin ție. La fel și casa din Long Island, când vei dori s-o vezi. Ești și proprietara multor terenuri

petroliere în Vest. Vocea îi era plăcută, prietenoasă, dar aveam impresia că acele cuvinte îmi erau de fapt adresate mie, într-un fel ciudat. Încerca să insinueze o înțelegere între mine și Ellie? Nu eram sigur. Nu era prea plăcut pentru un bărbat să se tot amintească că soția lui poseda proprietăți peste tot în lume și că era nemaipomenit de bogată. Dacă aș fi putut să mă gândesc că el îi reamintea Ellie drepturile ei de proprietate și nimic altceva, totul ar fi fost mai ușor. Eram însă în ochii lui un vânător de zestre și tot ce înșira dânsul nu făcea decât să-mi sporească profiturile. Dar mi-am dat seama că dl. Lippincott era o persoană subtilă. Era destul de greu să ghicești încotro bate, și ce are în minte, sau ce vrea să spună prin felul lui manierat de a fi. Încerca oare să mă facă să nu mă simt în largul meu, să mă facă să înțeleg că voi fi demascat public ca un vânător de zestre? Îi spuse Ellie:

— Am cu mine o mulțime de hârtii și va trebui să ie vezi. Am nevoie de semnătura ta.

— Da, desigur Unchiule Andrew, oricând.

— Bine spui, oricând. Nu e nici o grabă. Mai am și alte treburi la Londra și mai stau încă vreo zece zile.

Zece zile, am socotit eu. Cam mult. Aș fi preferat ca dl. Lippincott să nu mai rămână zece zile aproape de noi. Părea destul de prietenos față de mine și totuși își avea rezerva lui la anumite probleme și chiar mă întrebam dacă nu-mi era dușman. Dacă era, nu o arăta.

— Ei, acum, continuă el, că ne-am văzut și am ajuns la o înțelegere, dacă aș putea să spun, pentru viitor, aș vrea, Ellie, să am o discuție cu bărbatul tău.

Ellie răspunse:

— Dar poți vorbi cu amândoi. Era gata de luptă. I-am pus o mână pe braț.

— Nu sări la hartă, iubito, doar nu sunt un pui pe care trebuie să-l aperi găina. Am împins-o cu blândețe către ușa care ducea spre dormitor: Unchiul Andrew vrea să vadă ce pot și are tot dreptul s-o afle.

Am împins-o prin ușa dublă. Le-am închis pe amândouă și m-am întors în încăpere. Era o cameră de zi mare, frumoasă. Am luat un scaun și m-am așezat în fața Unchiului Andrew:

— În regulă, am zis. Trageți.

— Mulțumesc, Michael, zise el. Înainte de toate vreau să te asigur că nu-ți sunt deloc dușman, așa cum ai putea crede, de fapt.

— Ei bine, am zis, mă bucur să aud asta. Glasul nu-mi era prea sigur.

— Dă-mi voie să fiu foarte sincer, zise dl. Lippincott, mai sincer decât puteam să fiu în fața acestei dragi copile al cărei tutore sunt și de care sunt foarte legat. S-ar putea să nu fi apreciat încă destul de mult, dar Ellie este o ființă neobișnuit de dulce și iubitoare.

— Nu vă fie teamă, sunt îndrăgostit de ea.

— Nu asta am vrut să accentuez, continuă el, în felul său sec. Sper că îndrăgostit de ea cum spui că ești, poți să apreciezi cât de vulnerabilă poate fi în multe privințe.

— Voi încerca să fiu atent. Și nici nu cred că trebuia să-mi impun prea mult așa ceva, pentru că Ellie este la înălțime în tot ce face.

— Deci o să continui cu ceea ce voiam să spun. O să pun cărțile pe masă cu cea mai desăvârșită sinceritate. Nu ești tânărul pe care l-aș fi dorit pentru Ellie. Mi-ar fi plăcut, așa cum i-ar fi plăcut și familiei ei, să se mărite cu cineva din aceeași lume.

— Un bogătaș, cu alte cuvinte, am zis eu.

— Nu numai asta. Același nivel este de dorit ca o bază pentru o căsătorie solidă. Și nu mă refer numai la relațiile sociale. La urma urmelor, Herman Guteman, bunicul ei, a început ca încărcător și a sfârșit prin a fi unul dintre cei mai bogați oameni ai Americii

— Din tot ce mi-ați spus, putea să se întâmple și cu mine ia fel, am intervenit. S-ar putea să sfârșesc ca unul dintre cei mai bogați oameni ai Angliei.

— Totul e cu puțință, zise dl. Lippincott. Ai vreo ambiție în acest sens?

— Nu e vorbă numai de bani, am răspuns. Mi-ar plăcea să ajung să fac ceva și. Am șovăit, oprindu-mă.

— Ești ambițios, să zicem. E un lucru foarte bun, sunt sigur.

Dădu din cap aprobator.

— Pornesc de la zero Sunt un nimeni și un nimic și n-o să pretind altceva.

— Foarte sincer și frumos spus și apreciez acest lucru Acum, Michael, eu nu sunt rudă cu Ellie, dar am acționat ca tutore al ei. Sunt cel care îi administrează afacerile lăsate de bunicul său și tot eu îi supraveghez investițiile. Deci, am o anumită responsabilitate față de toate acestea. De aceea vreau să știu tot ce pot afla despre bărbatul pe care și l-a ales.

— Ei bine, puteți să cereți informații despre mine și să descoperiți destul de ușor ce vă interesează.

— Asta e adevărat, zise dl. Lippincott, Da, asta ar fi o cale. O măsură de precauție destul de înțeleaptă de luat în considerare. Dar, Michael, eu de fapt vreau să știu tot ce se poate ști despre tine, din propriile-ți spuse. Aș vrea să aud povestea vieții tale din propria-ți gură.

Evident că nu-mi plăcea treaba asta și cred că el știa că nu-mi place. Nimănui în situația mea nu i-ar fi convenit așa ceva. E normal să vezi lucrurile subiectiv. Am trecut în revistă anii de școală și m-am lăudat puțin, denaturând un pic adevărul. Nu-mi era rușine. Credeam că e-n firea lucrurilor și că așa se procedează dacă vrei să ajungi undeva. Să-ți pledezi cauza. Oamenii te cântăresc după cum deschizi gura și nu voiam să fiu ca tipul acela din Dickens, și-n serialul dat la televiziune, Uriah, sau cum îl chema, totdeauna frecându-și mâinile și în realitate plănuiind și țesând intrigi în dosul acestei neconținute umilințe. Nu voiam să fiu așa.

Obişnuiam să mă laud față de tipii cu care mă întâlneam înainte sau față de un patron posibil. La urma urmelor, un individ știe și ce are mai bun dar și ce are mai rău în el și nu-și face nici un serviciu arătând partea rea a ființei lui sau stăruind asupra ei. Nu, întotdeauna am arătat ceea ce era mai interesant în privința persoanei mele, descriind activitățile recente. Dar n-am

îndrăznit să fac așa ceva și cu dl. Lippincott. A părut scârbit de ideea de a face investigații asupra persoanei mele și totuși nu eram deloc sigur că nu o va face până la urmă. Așa încât i-am furnizat adevărul golul, cum s-ar zice.

Cu începuturi jalnice, neascunzând faptul că tata fusese un bețiv, dar că am avut o mamă bună care a muncit ca o sclavă ca să mă dea la oleacă de carte. N-am făcut un secret din faptul că am fost un nestatornic, că am schimbat o slujbă cu alta. Era un bun ascultător, mă încuraja să continui. Și totuși, din când în când îmi dădeam seama cât era de viclean. Mici întrebări pe care le strecura, comentarii pe care le-aș fi lăsat la o parte sau le-aș fi negat, apăreau pe nesimțite.

Da, aveam senzația că ar trebui să fiu precaut și cu toate simțurile treze. După zece minute, am fost destul de încântat când, lăsându-se pe spate în scaun și părând să încheie ceea ce putea fi numit un interogatoriu, deși nu fusese, a conchis:

— Ai avut o viață aventuroasă, domnule Rogers - Michael. Nu e de ici de colo. Spune-mi acum ceva mai mult despre casa pe care dumneata și Ellie o s-o construiți.

— Ei bine, am zis, nu e departe de un oraș numit Market Ghatwell.

— Da, încuviință dânsul, știu unde se află. De fapt am fost și am văzut locul. Ieri.

Asta mă tulbură puțin. Îmi demonstrează că era un tip sucit care te încolțea împresurându-te de unde nu te așteptai.

— Este o priveliște minunată, am spus eu pe un ton defensiv, și casa pe care o s-o construim o să fie nemaipomenită. Arhitectul e un tip al cărui nume este Santonix. Rudolf Santonix. Nu știu dacă ați auzit de dânsul.

— Oh, da, zicea dl Lippincott, e un nume foarte cunoscut în lumea arhitecților.

— A lucrat și în Statele Unite, cred.

— Da, un arhitect de mare viitor și un adevărat talent. Din nefericire sănătatea lui nu e așa de bună.

— El crede că e un om sfârșit, am adăugat eu, și totuși sper că se va vindeca. Doctorii spun multe.

— Sper ca optimismul dumitale să fie justificat. Ești un optimist.

— Sunt, în legătură cu Santonix.

— Nădăjduiesc ca tot ce vă doriți să devină realitate. Pot să spun că dumneata și Ellie ați făcut o investiție nemaipomenită în proprietatea pe care ați cumpărat-o.

M-am gândit că a fost drăguț din partea bătrânului că a folosit pronumele „vă”. Nu apărea atât de evident faptul că Ellie acționase de una singură.

— M-am consultat cu dl. Crawford.

— Cu dl. Crawford? Am ridicat eu ușor din sprânceană.

— De la firma Reece & Crawford, o firmă de avocați englezi. Dl.

Crawford este membru al firmei care a procedat la cumpărarea proprietății. Este o firmă serioasă de avocați și bănuiesc că proprietatea a fost achiziționată la un preț foarte mic. Pot să spun că m-am și mirat. Sunt destul

de familiarizat cu prețurile pământului în această țară și m-am simțit puțin jenat să girez o asemenea cifră. Cred că dl. Crawford însuși a fost puțin surprins că a obținut-o la un preț atât de scăzut. Mă întreb dacă el însuși știe de ce această proprietate a ajuns să fie atât de ieftină. Dl. Crawford nu mi-a dat nici o idee asupra acestei situații. De fapt a părut ușor încurcat de o asemenea întrebare, atunci când i-am pus-o.

— Oh, am zis eu, cred că e vorba de blestemul țiganilor.

— Scuză-mă, Michael, ce-ai spus?

— Un blestem, domnule, am explicat eu. Avertismentul țiganilor, sau cam așa ceva. De fapt, locul este cunoscut sub numele de Moșia Țiganului.

— Ah, o poveste, deci?

— Da, totul pare destul de confuz și nu știu cum a apărut povestea și cât din ea e adevărat. E vorba de o crimă sau de ceva asemănător, cu ani în urmă. Un bărbat cu nevasta lui și un alt bărbat. Povestea zicea că bărbatul i-a împușcat pe cei doi și pe urmă s-a împușcat și el. Sau cel puțin asta a fost zvonul. Au mai apărut și alte variante. Cred că nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat, A fost ceva ce s-a întâmplat cu mult timp înainte. Stăpânii s-au schimbat de patru sau cinci ori, dar nimeni nu a stat prea mult acolo.

— Da, zise dl. Lippincott, da, avem de-a face cu o adevărată piesă de folclor englezesc. Se uită la mine curios. Și dumneata și Ellie nu sunteți speriați de blestem? Spusese asta cu un ușor zâmbet.

— Evident că nu, am zis eu. Nici eu nici Ellie nu credem în asemenea prostii. De fapt cred că a fost norocul nostru pentru că am achiziționat-o la un preț atât de mic. Atunci când am rostit asta, m-a fulgerat un gând. Fusesse norocul nostru într-un sens, deoarece, cu toți banii pe care Ellie îi poseda și tot ce mai avea, nu cred că o afectase prea mult prețul. După asta mi-am spus că am greșit. La urma urmelor avusese un bunic ce devenise din încercător, milionar. Oricine care a avut o asemenea ascensiune se va bucura întotdeauna să cumpere ieftin și să vândă scump.

— Nici eu nu sunt superstițios și priveliștea pe care o oferă proprietatea voastră e magnifică, zise dl Lippincott. Șovăi o clipă. Nădăjduiesc însă, că atunci când vă veți muta în casa voastră, Ellie n-o să audă prea multe povești de-astea.

— O să am grijă să o feresc de așa ceva, am răspuns. Presupun că nimeni nu-i va spune nimic.

— Oamenilor de la țară le face o reală plăcere să repete asemenea povești, continuă dl. Lippincott. Și Ellie nu e atât de tare ca tine, Michael, nu uita. Poate fi influențată. În anumite privințe. Ceea ce mă face... Se opri fără să mai spună ce avea de gând să rostească. Bătu darabana cu un deget. O să abordez acum o problemă ceva mai dificilă. Mi-ai spus că nu ai întâlnit-o pe Greta Andersen.

— Nu, n-am întâlnit-o până acum.

— Curios. Foarte curios.

— Poftim? L-am privit întrebător.

— Aș fi băgat mâna în foc că ai întâlnit-o, zise încetișor. Ce știi despre ea?

— Știu că este în serviciul Ellie de câțva timp.

— De când Ellie avea șaptesprezece ani. A ocupat un post care implica o anumită responsabilitate și încredere. A venit în Statele Unite mai întâi ca secretară și însoțitoare. Un fel de damă de companie, atunci când d-na van Stuyvesant, mama vitregă a Ellie, era plecată, ceea ce se întâmplă destul de des. Glasul ei se înăsprea destul de mult atunci când rosti toate acestea. E o tânără dintr-o familie onorabilă, cu referințe excelente, jumătate suedeză, jumătate nemțoaică. Ellie se atașă destul de repede de această tânără.

— Am înțeles asta.

— În anumite privințe, chiar prea apropiată. Nu te superi că-ți spun asta?

— Nu, de ce m-aș supăra? De fapt, o dată sau de două ori am ajuns la aceeași concluzie Greta în sus, Greta în jos. Eu - știu că nu trebuie să mă bag - dar uneori m-am c-am săturat să aud același lucru.

— Și, totuși. Ellie nu și-a exprimat niciodată dorința s-o întâlnești pe Greta?

— Ei bine, e cam greu de explicat. Cred că a sugerat asta o dată sau de două ori, foarte delicat, dar eram prea preocupați de noi înșine. Și pe urmă nici n-am vrut realmente s-o întâlnesc pe Greta. Nu voiam s-o împart pe Ellie cu nimeni.

— Înțeleg. Da, înțeleg. Și Ellie n-a sugerat ca Greta să fie prezentă la oficierea căsătoriei?

— Ba da, am răspuns eu.

— Dar dumneata te-ai opus. De ce?

— Nu știu. Realmente nu știu. Am simțit că această Greta, această domnișoară sau doamnă pe care n-am întâlnit-o niciodată, se băga mereu în câte ceva. Adică îi aranja viața Ellie. Trimitea ilustrate și scrisori în locul Ellie, aranjându-i itinerariul și prezentându-l familiei. Am simțit că Ellie era dependentă de Greta într-un fel, că o lăsa pe Greta să o conducă, că voia să facă tot ce dorea Greta. Eu - oh, îmi pare rău domnule Lippincott, poate că n-ar fi trebuit să spun toate acestea. Ca s-o spun pe-a dreptă, eram gelos. Oricum mi-am ieșit din fire și am spus că n-o vreau pe Greta la oficierea căsătoriei, că ceremonia era a noastră, că era ceva ce ne privea pe noi doi și pe nimeni altcineva. Și așa am ajuns la ofițerul stării civile și acolo i-am avut ca martori pe un funcționar și pe o dactilografă. Trebuie să recunosc faptul că a fost urât din partea mea că am refuzat ca Greta să fie prezentă, dar am vrut s-o am pe Ellie numai pentru mine.

— Înțeleg și dacă pot să spun ceva în acest sens cred că ai procedat înțelept.

— Nici dumitale nu-ți place Greta, am strecurat eu șopârta.

— Nu prea poți folosi cuvântul dacă n-ai văzut-o, Michael, îmi întoarse vorba bătrânul.

— Da, știu asta, dar atunci când tot auzi vorbindu-se despre o persoană, poți să-ți formezi o imagine, să ai o opinie despre ea, Oh, spune-i gelozie și gata. Dar dumitale de ce nu-ți place Greta?

— Nu-i vorba de o idee preconcepută aici, zise dl. Lippincott, dar dumneata ești bărbatul Elliei, Michael, și eu țin la fericirea Elliei. Nu cred că influența pe care Greta o are asupra Elliei, este bună. Prea vrea să le facă pe toate.

— Crezi că se va băga și între noi? Am întrebat eu.

— Cred, răspunse dl. Lippincott, că nu am nici un drept să spun ceva în legătură cu asta.

Stătea și se uita atent la mine și mă cântărea printre gene ca o bătrână broască țestoasă.

N-am prea știut ce să spun după asta. Vorbi el primul, alegându-și vorbele cu grijă.

— Deci, nu a apărut încă sugestia ea Greta Andersen să se stabilească la voi?

— Dacă sunt în stare să-i rezist...

— Ah, ideea a fost pusă pe tapet, după câte pot să-mi dau seama.

— Ellie a spus ceva în acest sens. Dar suntem proaspăt căsătoriți. Ne dorim casa noastră - noua noastră casă doar pentru noi. Sigur că poate să vină să stea uneori cu noi, presupun. Ar fi normal.

— Așa cum spui, ar fi ceva firesc. Dar sper că-ți dai seama, poate, că Greta va fi pusă în delicata situație de a-și găsi o nouă slujbă. Vreau să spun că nu se pune problema în ceea ce-o privește pe Ellie, ci pe cei care au angajat-o pe Greta și au avut încredere în ea.

— Vreți să spuneți că dumneavoastră sau doamna van Cum-se-numește nu o veți recomanda pentru un alt post acest gen?

— După opinia mea nu vor accepta să facă așa ceva decât în cazul în care ar trebui să satisfacă niște cerințe oficiale.

— Și credeți că ea va vrea să vină în Anglia și să se stabilească în serviciul Elliei?

— Nu vreau să te montez prea mult împotriva ei. Este poate numai în mintea mea acest lucru. Mi-au displicut e serie de lucruri pe care ea le-a făcut și felul în care a procedat. Cred că Ellie, așa cum o știu eu, cu o inimă atât de generoasă, va fi întristată să constate că i-a distrus cariera Gretei. S-ar putea chiar să insiste mult ca Greta să vină să locuiască cu voi.

— Nu cred că Ellie va insista, am zis încetisor. Vocea îmi suna iritată, totuși, iar dl. Lippincott cred că a observat asta. Dar n-am putea, vreau să spun, Ellie n-ar putea să o pensioneze?

— N-ar trebui să ne gândim la așa ceva, zise dl Lippincott. Există o limită de vârstă când vorbim de pensionare și Greta e o femeie tânără și, așa zice, foarte frumoasă. Frumoasă, de fapt, adăugă el cu o voce în care se simțea deprecierea, dezaprobarea. Îi farmecă pe bărbați.

— Poate că o să se mărite, am zis eu. Dacă e așa cum spuneți de ce nu s-a măritat până acum?

— Au fost câteva partide, cred, dar nu le-a dat atenție. Cred că sugestia dumitale e foarte sănătoasă. S-ar putea rezolva într-un fel în care să nu rănească susceptibilității nimănu. Cum pare destul de firesc că Ellie s-a măritat după majorat, cu bunele oficii ale Gretei, s-ar putea fixa o sumă de

bani pentru tânăra, în semn de mulțumire. Dl. Lippincott rosti ultimele cuvinte cu o voce acra precum suc de lămâie.

— Atunci e-n regulă, am spus eu vesel.

— Constat din nou că ești optimist. Să sperăm că Greta va accepta ceea ce i se oferă.

— De ce să nu accepte? Ar fi nebună să refuze.

— Nu știu, zise dl. Lippincott. Aș zice că ar fi extraordinar dacă n-ar accepta, și-ar rămâne prietene.

— Dar ce credeți de fapt?

— Mi-ar plăcea să văd sfârșitul influenței pe care Greta o are asupra Elliei. Se ridică, Sper că o să-mi dai o mână de ajutor în acest sens?

— Puteți fi sigur de asta, am zis. Ultimul lucru pe care îl doresc este ca Greta să trăiască de pe urma noastră.

— S-ar putea să te răzgândești când ai s-o vezi, adăugă dl. Lippincott.

— Nu cred, am replicat. Nu-mi plac femeile autoritare oricât de eficiente sau de frumoase ar fi.

— Îți mulțumesc, Michael, că m-ai ascultat cu atâta răbdare. Sper că o să-mi faceți plăcerea să cinați cu mine, amândoi. Poate marțea viitoare? Cora van Stuyvesant și Frank Barton vor fi și ei probabil în Londa până atunci.

— Și va trebui să-i întâlnesc și pe ei?

— Oh da, e inevitabil. Îmi zâmbi iar de data asta zâmbetul lui fu mai nevinovat ca cele dinainte. Nu trebuie să-ți faci prea multe griji, îmi zise. Cora va fi dură cu dumneata, Frank va fi mai ales lipsit de tact. Pentru moment Reuben nu-și va face apariția.

Nu știam cine e Reuben - o altă rudă de-a Elliei, presupuneam.

Am traversat încăperea și am deschis ușile duble.

— Hai Ellie, am zis. Interogatoriul s-a terminat.

Intră în cameră și se uită repede la Lippincott și la mine, apoi se duse la bătrân și-l sărută.

— Dragul meu unchi Andrew, zise ea, văd că ai fost bun cu Michael.

— Ei bine, draga mea, dacă n-aș fi fost bun cu bărbatul tău, n-ai mai fi apelat la serviciile mele prea mult în viitor, nu-i așa? Dar îmi rezerv dreptul de a vă mai da câte un sfat pe ici pe colo. Sunteți amândoi foarte tineri.

— Prea bine, zise Ellie ascultăm.

— Și acum, draga mea, aș vrea să schimb o vorbă cu tine, dacă se poate.

— E rândul meu să fiu dat afară, am zis și am intrat în dormitor.

Am închis cele două uși ostentativ, dar am redeschis-o pe cea interioară, după ce am intrat. Nu eram atât de bine crescut precum era Ellie, așa că eram un pic nerăbdător să descopăr cum va evolua fățarnicul domn Lippincott. N-a fost însă nimic care să merite atenție. I-a dat Elliei unul sau două sfaturi bine venite. I-a spus că ea trebuie să-și dea seama că eu aș putea fi pus într-o situație neplăcută în postura de bărbat însurat cu o femeie bogată și pe urmă îi mai spuse ceva despre o depunere în favoarea Gretei. Ellie fu de acord pe loc și îi răspunse că era ea însăși pe cale de a-l consulta

în această problemă. Lippincott mai adăugă că Ellie ar trebui să se gândească și la o suplimentare a sumei aferente Corei van Stuyvesant.

— Nu este nevoie de așa ceva, zise el. Are pensiile alimentare de la mai mulți soți. Și mai are și venitul, e adevărat nu prea mare, de la trustul bunicului tău.

— Și chiar crezi că ar trebui să-i mai dau ceva?!

— Cred că nu ai nici o obligație legală sau morală să faci asta. Ceea ce cred este că procedând la mărirea sumei, Cora va fi mai puțin obositoare și, să zicem, mai pisicoasă. Aș aranja în așa fel încât să pară un venit crescut pe care l-ai putea revoca oricând. Dacă descoperi că răspândește bârfe despre Michael sau despre tine sau despre viața voastră conjugală, lucruri la care se pricepe atât de bine, ai ști cum s-o faci să-și țină gura și să nu mai difuzeze asemenea răutăți otrăvite.

— Cora m-a urât întotdeauna, zise Ellie. Am știut asta. Și adăugă timid: Îți place Michael, nu-i așa, Unchiule Andrew?

— Cred că e un tânăr foarte atrăgător, răspunse dl. Lippincott. Pot să-mi dau seama cum ai ajuns să te măriți cu el.

Asta era tot ce puteam să aștept mai bun de la el. Nu eram genul lui și știam asta. Am închis ușa cât am putut de încet, și după un minut sau două Ellie a venit să mă ia.

Eram amândoi în picioare luându-ne rămas bun de la Lippincott, când o bătaie în ușă anunță prezența groom-ului care ne aducea o telegramă. Ellie o luă și o deschise. Scoase un strigăt de surpriză amestecat cu plăcere

— E de la Greta, zise ea, sosește la Londra diseară, iar mâine vine să ne vadă. Ce drăguț din partea ei. Se uită la noi amândoi și mai adăugă: Nu-i așa?

Văzu două fețe acre și auzi două voci politicoase spunând, una:

— Da, într-adevăr, draga mea, și cealaltă:

— Da, desigur.

În dimineața următoare am ieșit la cumpărături și m-am întors la hotel mai târziu decât planificasem. Am găsit-o pe Ellie în holul cel mare al hotelului și în fața ei era o tânără blondă, înaltă. Era Greta. Amândouă sporovăiau de mama focului. Niciodată n-am reușit să descriu persoanele în general, dar o să încerc s-o fac în cazul Gretei. Ca să încep, nu s-ar fi putut nega că era așa cum spusese Ellie, foarte frumoasă, și cum admisese și dl. Lippincott, bine făcută. Ceea ce nu e unul și același lucru. Dacă spui că o femeie este bine făcută, nu înseamnă că de fapt o admiri. Dl. Lippincott, după câte pricepusem eu, nu o admira pe Greta. Când Greta mergea în holul unui hotel sau într-un restaurant, ochii bărbaților o urmăreau. Era tipul de blondă nordică cu un păr ca spicul de grâu. Și-l purta strâns sus, cum era moda timpului și nu cum era tradiția londoneză a Chelsei. Arătat ceea ce era - suedeză sau nemțoaică din nord. Dacă ar fi avut o pereche de aripi s-ar fi putut duce la un bal mascat într-un rol de Valkirie. Ochii-i erau de un albastru limpede strălucitor, iar conturul lor era desăvârșit. Trebuie să recunoaștem asta. Era ceva de văzut!

Am mers de-a lungul holului și m-am îndreptat spre locul unde stăteau și m-am alăturat lor, salutându-le, am sperat eu, cu un ton natural,

prietenesc, deși am simțit că vocea-mi era un pic fâstăcită. Nu sunt întotdeauna un bun actor. Ellie îmi zise imediat:

— În sfârșit, Mike, ea e Greta!

Eu am răspuns că am ghicit că ea trebuie să fie, cu un ton cam artificial, nu prea fericit. Am spus:

— Încântat că te cunosc în sfârșit, Greta.

Ellie zise:

— După cum știi, dacă n-ar fi fost Greta, n-am fi putut să ne căsătorim.

— Și totuși am reușit, am zis eu.

— Nu și dacă familia ar fi acționat. Ar fi reușit ei într-un fel să ne împiedice. Spune-mi, Greta, au fost groaznici? Ellie reluă: Nu mi-ai scris și nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Doar n-aveam altceva mai bun de făcut decât să scriu unui cuplu fericit în luna de miere? Răspunse Greta.

— S-au supărat foarte tare pe tine?

— Bineînțeles, ce vă închipuiți? Dar eram pregătită pentru așa ceva, pot să vă asigur.

— Ce-au spus sau ce-au făcut?

— Tot ce se putea spune sau face, ne mărturisi Greta cu veselie.

Începând cu îndepărtarea mea, normal.

— Da, presupun că era inevitabilă. Dar, ce-au făcut, de fapt? La urma urmelor, nu-ți pot refuza referințele.

— Ba da, de ce nu? Din punctul lor de vedere postul meu era un post de încredere și am abuzat de el cu nerușinare. Și continuă: M-am distrat, chiar abuzând.

— Și ce-o să faci acum?

— Oh, am și găsit o slujbă.

— La New York?

— Nu. Aici la Londra. Secretariat.

— Ești bine, altfel?

— Dragă Ellie, zise Greta, cum să nu fiu bine cu acel cec bine garnisit pe care mi l-ai trimis ca o anticipație a ceea ce avea să se întâmple când balonul va exploda?

Engleza ei era foarte bună cu foarte ușoare urme de accent deși folosea o mulțime de termeni colocviali care uneori sunau destul de deplasat.

— Am văzut o parte din lume, m-am fixat la Londra și mi-am cumpărat o mulțime de lucruri.

— Și noi ne-am cumpărat o mulțime de lucruri, zise Ellie, zâmbind unor amintiri.

Era adevărat. Ne cam răsfățasem făcând cumpărăturile pe continent. Cheltuisem dolari după pofta inimii, nefiind nevoie să luăm în considerare restricții de trezorerie britanică. Brocarturi și pânzeturi din Italia pentru casă, tablouri din Italia și de la Paris, plătind ceea ce păreau a fi sume fabuloase. O întreagă lume mi se deschisese, o lume pe care n-o visasem vreodată.

— Amândoi arătați nemaipomenit de fericiți, zise Greta.

— Nu ne-ai văzut încă casa, răspuse Ellie. O să fie minunată. O să fie exact cum am visat că va fi, nu-i așa Mike?

— Am văzut-o, zise Greta. În prima zi când m-am întors în Anglia am închiriat o mașină și m-am dus acolo.

— Și? Zise Ellie.

Am zis și eu:

— Ei bine?

— Eh, făcu Greta întârziind. Dădu din cap când într-o parte când în alta. Ellie păru teribil de rănită, îndurerată chiar. Dar pe mine nu mă păcălise. Am văzut imediat că Greta își bătea joc de noi. Dacă ideea de bătaie de joc nu fusese prea nimerită, nici nu apucă să prindă rădăcini, Greta izbucni în râs încât toată lumea întorcea capul și se uita la noi.

— Ar trebui să vă vedeți fețele, zise ea, în special, tu Ellie. Trebuia să vă ard un pic pe jăratic. E o casă superbă. Omul ăla e un geniu.

— Da, am îngăimat eu, e o figură ieșită din comun. Așteaptă să-l întâlnești.

— L-am întâlnit, răspuse Greta. Era acolo în ziua în care m-am dus eu acolo. Da, e o persoană formidabilă. Deși cam înspăimântătoare, nu crezi?

— Înspăimântătoare? Am întrebat eu surprins. În ca sens?

— Oh, nu știu. Când te privește parcă vede prin tine. Așa ceva e totdeauna tulburător. Și adăugă imediat. Pare destul de bolnav.

— Este bolnav. Foarte bolnav, am spus eu.

— Ce păcat. Ce are, tuberculoză sau ce?

— Nu, am răspuns, nu cred că e tuberculoză. Cred că e ceva în legătură cu sângele.

— Ah, înțeleg. Doctorii pot face astăzi orice, dar mai ales să te omoare încercând să te vindece. Dar să nu ne gândim la așa ceva. Să ne gândim la casă. Când se va termina?

— Destul de curând, așa zice după cum merg treburile. Niciodată nu mi-aș fi imaginat că o casă poate să se înalțe așa de repede, am spus.

— Oh, continuă Greta, nepăsătoare, banii sunt totul. Muncitorii în două schimburi și șperțurile - și tot ce implică asta. Nici nu-ți dai seama Ellie, cât e de minunat să ai atâția bani câți ai tu.

Dar eu știam, învățasem o mulțime de lucruri, enorm așa zice în aceste câteva săptămâni. Pășisem, datorită căsătoriei, într-o lume cu totul nouă, o lume pe care nici nu mi-o închipuisem așa, din afară. Până acum, câte o cotitură norocoasă fusese singura mea sursă de câștiguri mari. O mulțime de bani pe care i-am cheltuit cât se poate de repede. O cruzime, bineînțeles. Cruzimea clasei mele. Dar lumea Elliei era o lume dferită Nu era ceea ce crezusem eu că ar fi. Descopeream din ce în ce mai mult lux. Nu era vorba numai de băi mai spațioase, de case mai mari sau de corpuri de iluminat mai altfel decât cele obișnuite ori de mașini mai rapide. Nu era vorba numai de a cheltui banii de dragul de a-i cheltui și a demonstra tuturor că-i ai. Și totuși simplitate. Acea simplitate care vine atunci când te găsești în deplină opulență. Nu vrei trei iahturi sau patru mașini, așa după cum nu poți să mănânci mal mult de trei mese pe zi, iar dacă cumperi un tablou scump, nu

vrei mai mult de unul într-o cameră. Este cât se poate de simplu. Ceea ce ai este tot ce poate fi mai bun, nu atât pentru că e cel mai bun, ci pentru că nu există nici un motiv, dacă îți place acel lucru, să nu-l ai. Nu apare niciodată fraza: Mă tem că nu pot să-mi îngădui asta. Deci totul apărea atât de simplu, într-o manieră atât de bizară, încât nu puteam să înțeleg. Ne uitam o dată la un impresionist francez, cred că era Cézanne. A trebuit să rețin acel nume cu grijă. Totdeauna îl confundam cu numele unei orchestre de țigani. Și cum mergeam pe străzile Veneției, Ellie se opri să privească la niște artiști de stradă. Lucrau la niște tabloase groaznice pentru turiști, toate arătau la fel. Portrete care scoteau în evidență dinții strălucitori și părul blond căzând pe umeri.

Și, deodată, își cumpără o miniatură, o imagine a lagunei. Tipul care o pictase lăudă marfa și Ellie o cumpără cam cu 6 lire. Ceea ce era caraghios în toată afacerea era faptul că eu știam prea bine că Ellie tânjise după miniatură tot atât cât prețuise Cézanne-ul.

La fel se întâmplase într-o zi la Paris. Îmi spuse deodată:

— Ce vesel ar fi dacă am lua o baghetă crocantă și s-o umplem cu unt și cu brânză, dintr-acelea învelite în frunze.

Așa și făcurăm, iar Ellie se bucură de acest fel de mâncare mai mult decât de tot ce mâncasem cu o seară înainte și care ne costase cam în jur de 20 de lire. La început nu înțelesesem, apoi încet, încet am priceput. Dar partea mai neplăcută a lucrurilor era că începusem să înțeleg că a fi însurat cu Ellie nu însemna numai veselie și distracție. Trebuia să fiu școlar silitor, să știu cum să întru într-un restaurant și ce să comand acolo, cât bacșiș să dau și când trebuia, pentru un motiv oarecare, să dau mai mult ca de obicei. Trebuia să țin minte ce beam la anumite feluri de mâncare. Și a trebuit să învăț asemenea lucruri mai mult observând. Nu puteam s-o întreb pe Ellie pentru că n-ar fi înțeles așa ceva. Ar fi zis: „Dar Mike iubitule, poți să comanzi ceea ce dorești. Ce contează dacă chelnerul crede că trebuie să iei o anumită băutură cu un anumit fel de mâncare”. Pentru ea n-ar fi avut importanță, fiindcă se născuse așa, dar pentru mine era cu totul altceva, eu nu aveam voie să fac ce-mi plăcea. Eram și eu sucit. Și pe urmă hainele. Ellie mă ajuta mai mult aici pentru că putea să înțeleagă mai bine cum stăteau lucrurile. Mă condusesse în locurile potrivite pentru a-mi alege ce-mi trebuia și îmi spusese să-i las pe furnizori să-și facă meseria.

Bineînțeles că nu arătam cum ar fi trebuit și nici nu mă exprimam cum se cuvenea. Dar așa ceva nu conta prea mult. Prinsesem șpilul unor asemenea chestii și reușisem să ies bine la inspecție. Chiar și în fața unui scrobitor precum bătrânul Lippincott și probabil că aveam s-o scot la capăt și în fața mamei vitrege a Ellie sau a unchilor ei când ne vor vizita, dar de fapt nu prea avea importanță pentru viitor. Când se va termina casa și ne vom muta în ea vom fi departe de toți. Ar putea fi regatul nostru. M-am uitat la Greta care stătea în fața mea. Mă întrebam ce gândea într-adevăr despre casa noastră. Oricum era ceea ce vroiam. Mă satisfăcea pe deplin. Îmi doream să pot conduce mașina pe o cărare care să fie a mea și care, coborând printre copaci să conducă la un golfuleț care ar fi plaja noastră privată la care nimeni

nu ar ajunge dinspre uscat. Ar fi de o mie de ori mai bine să faci o baie în mare acolo, gândeam eu. De o mie de ori mai bine într-un asemenea loc decât pe o plajă la modă pe care zăceau sute de trupuri. Eu nu voiam toate nimicurile fără sens pe care bogații și le doreau. Vroiam – mă loveam iarăși de cuvinte – de cuvintele mele – vroiam, vroiam... Simțeam cum sunt purtat de propriile-mi simțăminte. Vroiam o femeie minunată și o casă minunată, o casă cum nimeni nu avea și-mi doream casa plină de lucruri nemaipomenite. Lucruri care să-mi aparțină. Totul îmi va aparține.

— Se gândește la casa noastră zise Ellie.

Pesemne că îmi sugerase de vreo două ori să mergem în sufragerie. M-am uitat la ea cu afecțiune.

Mai târziu – spre seară – când ne îmbrăcam pentru cină, Ellie zise într-o doară:

— Mike. Îți – îți place de Greta, nu-i așa?

— Desigur, răspunsei.

— N-aș fi suportat să aud că nu-ți place.

— Dar îmi place, am protestat. Ce te face să crezi că nu-mi place?

— Nu prea știu. Cred că după felul în care de-abia te uitai la ea când îi vorbeai.

— Ei, asta pentru că eram nițel cam nervos.

— Nervos din pricina Gretei?

— Da, inspiră nițică teamă, știu.

Și îi spusei Elliei cum o asemănasem pe Greta cu o Valkirie.

— Dar nu atât de corpolentă precum una de la operă, zise Ellie și râse.

Amândoi am râs. Pe urmă eu am continuat:

— În ceea ce te privește, totul e-n regulă pentru că o cunoști de atâția ani. Dar e nițel cam – ei bine, vreau să spun că este eficientă, e practică dar și sofisticată. Luptam cu o mulțime de cuvinte care nu păreau cele mai potrivite. Și. Deodată, am zis:

— Nu mă simt în largul meu când e pe-aproape.

— Oh, Mike! Ellie era de-a dreptul copleșită. Știu că am vorbit de o mulțime de lucruri. Glume vechi și întâmplări trecute. Presupun – da, cred că toate astea te-au făcut să te simți destul de stingher. Dar veți fi prieteni curând. Îi plăci. Îi plăci foarte mult. Mi-a spus-o.

— Ascultă, Ellie, probabil că ți-ar fi spus oricum așa ceva.

— Oh, nu, nu ea. Greta e foarte deschisă. Ai auzit-o. A spus câte ceva astăzi.

Era adevărat faptul că Greta nu-și supraveghe cuvintele în timpul prânzului. Spusese, de exemplu, adresându-mi-se:

— Cred că ai fi găsit uneori ciudat felul în care o susțineam pe Ellie atunci când încă nu te întâlнисem măcar. Dar îmi venea să înnebunesc – pur și simplu înnebuneam văzând ce viață îi făceau. Totul învelit în gogoșa lor de bani, în ideile lor tradiționale. Niciodată n-a avut ocazia să se bucure de ceva, să se ducă undeva singură sau să facă ce voia. Vroia să se revolte, dar nu știa cum. Și așa – da, într-adevăr am îndemnat-o s-o facă. I-am sugerat că ar trebui să se intereseze de proprietăți în Anglia și pe urmă i-am spus că,

atunci când va împlini douăzeci și unu de ani, putea să-și cumpere una care să o aibă numai pentru ea și să le dea eu tifla celor din New York.

— Greta a avut întotdeauna idei minunate, zise Ellie. Se gândește la lucruri la care eu nu m-aș fi gândit vreodată.

Ce vrusese să spună dl. Lippincott prin cuvintele pe care mi le strecurase: „Are mult prea multă influență asupra Ellie”? Mă întrebam dacă era adevărat. Poate să vă pară ciudat, dar nu-mi prea venea să cred. Simțeam că exista în sufletul Ellie convingerea că Greta cu toate inițiativele ei practice nu fusese îndeajuns de apreciată. Ellie, eram convins de asta, ar fi acceptat orice idee pe care și-ar fi dorit-o ea însăși să o aibă. Greta îi insuflează Ellie dorința de rebeliune, dar Ellie singură dorise să se revolte numai că nu știa cum s-o facă. Însă, acum, când ajunsesem s-o cunosc pe Ellie mai bine, înțelesesem că era una din acele persoane simple care aveau rezerve neașteptate. Aveam convingerea că Ellie ar fi fost în stare să-și manifeste opinia dacă într-adevăr ar fi vrut așa ceva. Problema era că nu dorea prea des să se facă simțit acest lucru și m-am gândit după aceea cât de dificil era pentru cineva să înțeleagă așa ceva. Chiar pentru Ellie. Sau pentru Greta. Până și mama ar fi înțeles greu... Felul în care se uita la mine, ochii-i trădau o oarecare spaimă.

Îmi puneam întrebări în legătură cu dl. Lippincott. Și am rostit în timp ce curățăm una din acele piersici de o mărime neobișnuită:

— Dl. Lippincott pare să fi găsit destul de reușită căsnicia noastră. M-a surprins.

— Dl. Lippincott, replică Greta, e o vulpe bătrână.

— Tu întotdeauna spui asta, Greta, interveni Ellie, dar eu cred că de fapt e un scump Foarte corect și meticolos.

— Ei, n-ai decât să crezi asta, dacă-ți place, zise Greta. Eu în locul tău n-aș avea încredere în el nici un pic!

— Să nu am încredere în el??! Articulă Ellie.

Greta dădu din cap.

— Știu. E un model de respectabilitate și de om de afaceri în care poți să ai încredere. Este un tutore și un avocat perfect.

Ellie a râs și zise:

— Vrei să spui că și-a însușit averea mea? Fii serioasă, Greta. Sunt mii de revizori, bănci și verificări care-i stau la spate.

— Oh, nu mă îndoiesc nici o clipă că totul e-n regulă, zise Greta. Totuși, asemenea persoane de încredere sunt cele care deturneză fondurile. Cei mai de încredere. Și pe urmă toată lumea spune: „Nu aș fi crezut niciodată că dl. A sau dl. B ar face asta. El e ultimul despre care s-ar fi putut spune așa ceva.” Da, cam așa spun: Ultimul om din lume despre care aș fi crezut că e-n stare de așa ceva!

Ellie răspunse gânditoare că unchiul Frank ar fi mai degrabă cel care ar cădea în cursa afacerilor murdare. Nu părea deloc îngrijorată și nici surprinsă de idee.

— Da, arată ca un hoț de buzunare, zise Greta. Și cocoașa îl complexează. Cu toată genialitatea și bonomia pe care o afișează Dar, oricum, nu va fi niciodată un escroc de talie mare.

— E fratele mamei tale? Întrebai eu, neobișnuindu-mă încă cu rudele Ellie.

— E soțul surorii tatălui meu, răspuse Ellie. L-a părăsit și s-a măritat cu altcineva și a murit acum vreo șase, șapte ani. Unchiul Frank a rămas însă mai mult, sau mai puțin atașat familiei.

— Sunt trei de felul lui, zise Greta blând și cu un ton ocrotitor. Trei lipitori care tot sug, dacă se poate spune așa. Unchii adevărați ai Ellie au fost omorâți, unul într-un accident de mașină, altul, în Coreea, așa încât ceea ce are de fapt este o mamă vitregă depravată, un unchi Frank, o pacoste îndatoritoare a casei, și pe vărul Reuben căruia îi zice unchi deși e văr, pe Andrew Lippincott și pe Stanford Lloyd

— Cine e Stanford Lloyd? Am întrebat uimit.

— Un alt fel de tutore, nu-i așa Ellie? Oricum el îi direcționează investițiile și alte treburi de acest fel. Ceea ce nu e prea dificil, pentru că atunci când ai atâția bani câți are Ellie, ies mereu alții fără să-ți dai prea mare osteneală. Aceștia sunt cei care fac parte din grupul principal care o înconjoară, adăugă Greta, și nu am nici o îndoială că îi vei întâlni destul de repede. Vor veni ei pentru a vedea cu cine au de-a face.

Am mormăit și m-am uitat la Ellie. Ea rosti foarte încet și duios:

— Nu te mai gândi la asta, Mike, vor pleca așa cum vin.

Și au venit într-adevăr. Nici unui n-a stat prea mult. De data asta au venit să mă vadă. I-am înțeles cam greu pentru că erau toți americani. Erau persoane cu care nu eram obișnuit. Unele dintre ele erau destul de plăcute. Unchiul Frank, de pildă. I-am dat dreptate Gretei în ceea ce-l privea. N-aș fi avut încredere în el nici cât negrul sub unghie. Și eu dădusem peste acest tip de om în Anglia. Era un bărbat robust cu pungi sub ochi care îi dădeau un aer rătăcit destul de autentic, presupun. Se uita tot timpul după femei, dar mai ales își căuta norocul. Împrumută bani de la mine o dată sau de două ori, sume destul de mici, e adevărat, ceva care să-i ajungă pentru o zi sau două. Am crezut că de fapt mă testa și că voia să vadă dacă împrumut bani cu dragă inimă. Era destul de penibilă situația, pentru că nu știam cum s-o iau. Era mai bine să-l refuz net și să-i arăt că sunt un zgârie-brinză sau era preferabil să-i arăt o generozitate indiferentă, lucru pe care nici pe departe nu-l simțeam? La dracu' cu unchiul Frank, îmi ziceam în gând.

Cora, mama vitregă, era o altă persoană care mă interesa mult. Era o femeie cam de vreo patruzeci de ani destul de trecută, cu părul vopsit și toată numai dulcegării. Era numai miere cu Ellie.

— Nu trebuie să te deranjeze scrisorile pe care ți le-am trimis, Ellie, a zis Cora. Pe de altă parte trebuie să admiti că totul a fost un șoc teribil pentru mine, să te măriți așa cum ai făcut-o. Atât de pe ascuns. Dar știu, desigur, că Greta a fost cea care te-a îndemnat să procedezi în acest fel.

— Nu da vina pe Greta, răspuse Ellie. Nici eu n-am vrut să vă întristez pe toți atât de mult. M-am gândit numai că va fi - ei bine - mai mic scandalul...

— Aici, Ellie dragă, trebuia să te gândești un pic. Toți oamenii de afaceri au încremenit când au auzit. Ia-i numai pe Stanford Lloyd și pe Andrew Lippincott. Presupun că s-au gândit imediat că toți partenerii de afaceri îl vor învinui pentru că n-au avut ceva mai bine grijă de tine. Și pe urmă n-aveau nici cea mai vagă idee asupra lui Mike. Nu și-au dat seama cât va fi de încântător. Nici eu măcar n-am realizat imediat.

Și îmi zâmbi peste masă, un zâmbet dulce și dintre cele mai false pe care le-am văzut vreodată. Mi-am zis că, dacă vreodată vreo femeie va urî vreun bărbat, atunci Cora era cea care mă ura pe mine. Mi-am dat seama și de pricina dulcegăriilor ei față de Ellie. Andrew Lippincott se întorsese în America și o prevenise într-un fel. Ellie avea să vândă câte ceva din ceea ce posedă în America, din moment ce se hotărâse să trăiască în Anglia, dar în același timp urma să-i mărească și suma pe care i-o vărsa Corei așa încât aceasta din urmă să poată locui acolo unde îi făcea plăcere. Nimeni nu pomeni de soțul Corei. Am priceput că o întinsese undeva în celălalt capăt al lumii și că n-o făcuse singur. După toate probabilitățile un nou divorț se contura la orizont. De data aceasta însă, nu pensie alimentară ar fi dorit Cora. Ultima căsătorie fusese făcută cu un bărbat mult mai tânăr decât dânsa pentru care atracția carnală cântărise mai mult decât banul.

Cora dorea acea sumă pe care Ellie urma să i-o ofere. Era o femeie cu gusturi extravagante. Fără îndoială că bătrânul Lippincott îl spusese destul de clar că pensia pe care i-o acordau ei putea oricând să fie tăiată, dacă Ellie hotăra acest lucru, sau dacă Cora se pierdea prea mult în a-l critica pe noul soț al Elliei.

Vărul Reuben sau Unchiul Reuben nu-și făcuse apariția, îi scrisese în schimb Elliei o scrisoare plăcută, neceremonioasă, dorindu-i multă fericire, dar arătându-se rezervat în privința hotărârii Elliei de a se stabili în Anglia. „Dacă nu vei putea să te obișnuiești vino repede în America. Să nu crezi că nu te vom primi cum se cuvine. Oricum vei fi primită de Unchiul tău Reuben”.

— Sună destul de frumos, am zis eu Elliei.

— Da, îmi răspuse cu un ton destul de meditativ. Nu era, se vede treaba, destul de convinsă de acest lucru.

— Ții la vreunul dintre ei, Ellie? Am întrebat, sau e o întrebare pe care nu trebuia s-o pun?

— Bineînțeles că poți să mă întrebi orice. Și totuși nu-mi răspuse imediat. Pe urmă o făcu, cu un fel de hotărâre în voce. Nu, nu cred că țin la vreunul din ei. Sună poate caraghios, dar cred că e așa pentru că de fapt nu-mi sunt foarte apropiați, nu-mi aparțin. Sunt rude de departe. Nu-mi sunt chiar rude de sânge. Mi-am iubit tatăl sau, mai bine zis, ce-mi aminteam din el, dar cred că a fost un bărbat slab și cred că bunicul a fost dezamăgit de dânsul pentru că nu se prea pricepea la afaceri. Nici n-a vrut să se implice în afaceri. Îi plăcea să se ducă în Florida la pescuit și alte treburi de-astea. Și pe urmă s-a însurat cu Cora, iar mie nu mi-a prea plăcut Cora și nici Cora pe

mine, din această pricină. Nu-mi amintesc nimic de mama. Mi-au plăcut Unchiul Henry și Unchiul Joe. Erau veseli. Mult mai veseli decât tata. Tata a fost, cred eu, un om liniștit și de fapt trist. Dar unchii mei se bucurau de viață. Unchiul Joe era nițel cam sălbatic și asta pentru că avea bani. Oricum, el e cel care a avut accidentul de mașină în timp ce Unchiul Henry a fost omorât în război. Bunicul era deja bolnav atunci și a fost o lovitură puternică pentru el să-și piardă toți băieții. Nu-i plăcea Cora și nu-i păsa prea mult nici de ceilalți. De Unchiul Reuben, de pildă. Spunea că nu știi la ce să te aștepti din partea lui. De aceea a făcut ce-a făcut și banii acestuia au ajuns în custodie. A donat o mulțime spitalelor și muzeelor. I-a aranjat destul de bine și pe Cora și pe bărbatul fetei lui, Unchiul Frank.

— Dar cea mai mare parte a lor ți-a revenit ție, nu-i așa?

— Da. Și asta l-a îngrijorat nițel. Și-a dat toată osteneala ca să ajungă să fie plasați bine și după moartea lui.

— De Unchiul Andrew și de dl. Stanford Lloyd. Un avocat și un bancher.

— Da. Presupun că nu i-a trecut prin minte că pot foarte bine să mă descurc și singură în această privință. Toată problema a fost că nu mi-a permis accesul decât la vârsta de douăzeci și unul de ani. De fapt ar fi putut să-i păstreze în custodie până când împlineam douăzeci și cinci. Cred că motivul a fost că eram fată.

— E curios, am răspuns, eu credeam că este tocmai invers.

Ellie dădu din cap.

— Nu, zise ea, cred că bunicul gândea că bărbații tineri erau impetuoși și că blondele, ținând planuri diabolice, puteau pune mâna pe el. Sunt convinsă că el credea că ar fi un lucru bun ca ei să aibă timp să-și domolească avântul, să-și trăiască tinerețea. Parcă așa se spune în Anglia, nu-i așa? Mie mi-a spus o dată: „Dacă o fată nu are minte la douăzeci și unu de ani, atunci n-o să aibă deloc. Nu are rost să o facem să aștepte până la douăzeci și cinci. De va fi să fie o proastă va fi și de atunci încolo”. și mi-a mai spus, Ellie se uită la mine și zâmbi: „Că el credea că nu sunt o proastă. A spus... S-ar putea să nu știi multe despre viață dar al bun simț, Ellie. Și cunoști oamenii. Cred că te vei descurca”.

— Nu cred că m-ar fi plăcut, am zis gânditor.

Ellie era o ființă cinstită. Nu încercă să mă liniștească spunându-mi altceva decât adevărul.

— Nu, zise ea, cred că ar fi fost mal degrabă îngrozit. Asta la început. Pe urmă ar fi trebuit să se obișnuiască.

— Sărmană Ellie, am zis eu deodată.

— De ce spui asta?

— Ți am mai spus-o o dată. Îți amintești?

— Da. Mi-ai spus „sărmană micuță bogată!” Aveai foarte multă dreptate.

— De data asta nu are același sens, am replicat eu. N-am vrut să spun că erai sărmană pentru că aveai de fapt bani. Cred că-am vrut să spun – am ezitat o clipă. Ai prea mulți oameni în jur. Prea mulți se învârtesc de jur

împrejurul tău. Prea mulți cei care vor câte ceva de la tine, dar cărora nu le pasă câtuși de puțin de tine. E adevărat, nu-i așa?

— Cred că unchiului Andrew îi pasă de mine, zise Ellie puțin pe gânduri. Totdeauna s-a arătat grijuliu în ceea ce mă privea Mă înțelegea. Ceilalți – nu, ai perfectă dreptate Vor numai câte ceva de la mine.

— Vin și cerșesc, nu i așa? Împrumută, chipurile, bani, vor favoruri. Vor să-i scoți din încurcături și tot de-astea. Se țin de tine, se țin scai!

— Presupun că este destul de normal, zise Ellie calm, dar am terminat cu ei acum. Voi trăi aici, în Anglia. N-o să-i mai văd prea mult.

Nu avea dreptate în privința asta, desigur, dar încă nu-și dăduse seama. Stanford Lloyd a venit mai târziu din proprie inițiativă. A adus o mulțime de documente și hârtii pentru Ellie ca să le semneze și a vrut acordul ei în privința unor investiții. A vorbit cu ea despre investiții și proprietăți pe care le deținea, dispozițiile pe care bunicul ei le lăsase. Nu înțelegeam o iotă din toate câte le înșira. N-aș fi putut s-o ajut într-un fel sau s-o sfătuiesc. Pe de altă parte n-aș fi fost în stare să-l opresc nici pe Stanford Lloyd dacă ar fi vrut s-o înșele. Speram ca acesta să n-o facă, dar acum puteam să știu acest lucru dacă nu mă pricepeam la nimic?

Era ceva în legătură cu Stanford Lloyd care era prea grozav ca să fie adevărat. Era bancher și arăta a bancher. Era un bărbat frumos, deși nu mai era tânăr. Față de mine era foarte politicos, deși în gândul lui numai de bine nu-mi zicea, dar încerca să n-o arate.

— Ei bine, am spus eu când în sfârșit s-a hotărât să plece, ăsta a fost ultimul din buchet.

— Nu prea-ți pasă de ei, nu-i așa?

— Cred că mama ta vitregă, Cora, e cea mai fățarnică stârpitură pe care am văzut-o vreodată. Îmi pare rău, Ellie, nu trebuia să spun așa ceva.

— De ce nu, dacă este ceea ce crezi tu? Presupun că nici nu ești departe de adevăr.

— Trebuie să fi fost tare singură, Ellie, am adăugat eu.

— Da, am fost. Am cunoscut fete de vârsta mea. Am mers la o școală foarte căutată dar n-am fost niciodată liberă. Dacă mă împrieteneam cu cineva, până la urmă tot mă despărțeau de persoana respectivă și împingeau pe alta în loc. Știi xeva? Totul era condus după registrul social. Dacă aș fi ținut într-adevăr la cineva, aș fi făcut scandal, dar n-am ținut la nimeni. Nu mi-a păsat cu adevărat de nimeni. Până când a apărut Greta, și atunci totul a fost altceva. Pentru prima dată cineva se interesa de mine. Era minunat. Fața-i căpătă o altă lumină.

— Aș vrea, am zis în timp ce mă întorceam spre fereastră.

— Ce-ai vrea?

— Oh, nu știu... Aș vrea poate să nu fii chiar atât de dependentă de Greta. Nu e bine să depinzi atât de cineva.

— Nu-ți place Greta, Mike, zise Ellie.

— Ba da, am protestat eu repede. Pe cuvânt că spun adevărul. Dar trebuie să-ți dai seama, Ellie, că ea este o străină pentru mine. Presupun că sunt un pic gelos pe ea, hai să spun lucrurilor pe nume. Sunt un pic gelos

pentru că tu și ea ați fost atât de apropiate și eu n-am înțeles asta mai înainte.

— Nu fi gelos. E singura persoană care a fost bună cu mine, căreia i-a păsat de mine – până să te întâlnesc pe tine.

— Dar m-ai întâlnit, am zis tu. Și ți-ai măritat eu mine. Și pe urmă am repetat ce-am spus înainte. Și o să trăim fericiți de-a pururi.

Mă tot străduiesc, deși îmi dau seama că asta nu înseamnă prea mult, să ofer o imagine a oamenilor care au apărut în viețile noastre: adică cei care au apărut în viața mea, pentru că erau deja prezenți în viața Ellie. Greșeala noastră a fost că am crezut că au ieșit din existența ei. Și nu era așa. Și nici nu aveau de gând s-o facă. Oricum nu ne-am dat seama de acest lucru atunci.

Latura engleză a vieții noastre avea să fie următorul eveniment care să ne ocupe timpul. Casa noastră se terminase, Santonix ne trimise o telegramă. Ne spusese să mai așteptăm o săptămână și pe urmă apăru telegrama. Scria: Veniți mâine.

Călătorirăm cu mașina și ajunserăm la apus. Santonix auzi mașina și ne ieși în întâmpinare, stând în prag. Când m-am uitat la casa noastră în mine s-a mișcat ceva, m-a stârnit într-atât încât parcă trebuia să-mi iasă prin piele! Era casa mea – și o aveam în sfârșit. I-am strâns brațul Ellie.

— Vă place? Zise Santonix.

— E nemaipomenită! Am rostit. Era un caraghioslâc ce spuneam, dar el înțelese ce voiam să zic.

— Da, răspunse el, e cel mai bun lucru pe care l-am făcut... V-a costat o groază de bani, dar merită fiecare lețcaie. M-am întrecut pe mine însumi, dar am și depășit toate estimările. Ei, haide Mike, continuă el, ia-o în brațe și trece-o pragul. Asta se face când îți aduci acasă mireasa!

Am roșit și apoi am ridicat-o pe Ellie – era ca fulgul de ușoară – și am purtat-o, așa cum mi-a sugerat Santonix, peste prag. Și pe când o făceam, m-am împiedicat un pic și l-am văzut pe Santonix încruntându-se.

— Ei, iată-vă în cuibul vostru, zise Santonix, fii bun cu ea, Mike. Ai grijă de ea. Ferește-o de rău. Nu e în stare să aibă grijă singură de ea. Deși crede că poate.

— De ce mi s-ar întâmpla vreun rău? Zise Ellie

— Pentru că trăim într-o lume rea cu oameni răi, zise Santonix, și pentru că în jurul tău se învârtesc câțiva dintre aceștia, fetițo. Am văzut eu unul sau chiar doi. Până și aici. Au venit să adulmece, să miroasă ca niște șobolanii ce sunt. Să-mi ierți sinceritatea, dar cineva trebuia s-o spună.

— Nu ne vor deranja, șopti Ellie, s-au întors toți în America.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse Santonix, dar sunt numai la câteva ore de călătorit cu avionul.

Îi puse mâinile pe umeri. Erau foarte albe și subțiri. Arăta teribil de bolnav.

— Aș avea eu însumi grijă de tine, copilă, dacă aș putea, zise el, dar nu pot. Nu mi-a mai rămas mult de trăit. Va trebui să te aperi singură.

— Lasă-i în pace pe țigani cu prevestirea lor, Santonix, am zis eu și mai bine arată-ne casa, centimetru cu centimetru.

Ne-a plimbat peste tot. Câteva dintre încăperi erau încă goale, dar cea mai mare parte a lucrurilor pe care le cumpărasem, tablouri, mobilă și perdele erau acolo.

— Dar nu i-am pus un nume, spuse Ellie de-o dată. Nu putem să-i zicem „Turnurile” pentru că e un nume ridicol. Care era celălalt nume pe care mi l-ai spus o dată? Se întoarse ea spre mine. „Moșia Țiganului”, nu-i așa?!

— N-o s-o numim așa, am zis eu tăios. Nu-mi place numele.

— Totdeauna va fi numită așa prin partea locului, zise Santonix.

— Sunt o mulțime de oameni superstițioși pe aici, am zis eu.

Și apoi ne-am așezat pe terasă privind peisajul și apusul soarelui și ne-am gândit ce nume să-i dăm casei. Era un fel de joc. Am început destul de serios și pe urmă am ajuns la o serie de cuvinte caraghioase precum: „Sfârșitul Călătoriei”, „Încântarea Inimii”, sau nume de case de odihnă precum „Vedere la mare”, „Pinii”. Se făcu deodată frig și întuneric și noi intrarăm. N-am tras draperiile, am închis numai ferestrele. Ne adusesem provizii. A doua zi urma să sosească grupul servitorilor pe care îi angajaserăm la prețuri destul de pipărate.

— S-ar putea să nu le placă și să spună că locul e singuratic și să plece a doua zi, zise Ellie.

— Și atunci o să le dai dublu salariu ca să stea, zise Santonix.

— Chiar crezi, răspunse Ellie, că oricine poate fi cumpărat? Spuse asta râzând.

Cumpărasem pâte en croûte și adusesem cu noi pâine franțuzească și creveți. Ne-am așezat la masă râzând și, mâncând, sporovăiam de zor. Până și Santonix arăta altfel, puternic și plin de viață, iar privirea lui avea parca o licărire sălbatică.

Și totul se întâmplă deodată. O piatră țâșni prin fereastră înăuntru și ateriză pe masă. Sparse un pahar și un ciob de sticlă îi atinse obrazul Elliei. Pentru o secundă am rămas paralizați, apoi am sărit de-am închis fereastra și am ieșit pe terasă. Nu se vedea nici țipenie de om. M-am întors în cameră.

— Am luat un șervețel și m-am aplecat asupra Elliei ca să șterg o urmă de sânge ce o văzusem curgându-i pe obraz.

— Te-a rănit... Dar nu e mare lucru, iubito. O zgârietură de la un ciob de sticlă.

Ochii mei îi întâlneau pe ai lui Santonix.

— De ce să fi făcut asta? Îngăimă Ellie. Părea hipnotizată.

— Niște băieți, probabil, am zis eu, tineri fără căpătâi. Au aflat pesemne că ne vom stabili aici. Aș spune că ai avut noroc că au aruncat numai cu pietre. Ar fi putut să tragă și cu pușca sau ceva de acest gen

— Dar de ce să ne facă asta? De ce?

— Nu știu, am zis. O fi numai o manifestare a sălbăticiei.

Deodată Ellie se ridică. Zise:

— Sunt înspăimântată. Mi-e frică.

— O să aflam mâine, am mai spus. Nu prea știm mare lucru despre oamenii de pe aici.

— Să fie oare pentru că noi suntem bogați și ei sunt săraci? Se întrebă Ellie cu voce tare.

De fapt nu mă întreba pe mine, ci pe Santonix ca și cum el ar fi știut răspunsul.

— Nu, zise Santonix răspicat, nu cred că ar fi asta...

Și Ellie continuă:

— E pentru că ne urăsc... Îl urăsc pe Mike și pe mine. De ce? Pentru că suntem fericiți?

Și din nou Santonix dădu din cap.

— Nu, continuă și Ellie parcă dându-i dreptate, e altceva. Ceva ce noi nu știm. Moșia Țiganului. Oricine are de gând să trăiască aici e nedorit. Persecutat chiar. S-ar putea să reușească chiar să ne facă să plecăm de aici...

I-am turnat un pahar cu vin și i l-am dat.

— Te rog, Ellie, am implorat-o. Nu spune asemenea lucruri. Bea asta. E o neghiobie ce s-a întâmplat, o tâmpenie, în definitiv poate o manifestare a zburdălniciei.

— Mă întreb dacă e asta. Zise Ellie, mă întreb... Se uita țintă la mine. Cineva încearcă să ne alunge de aici, Mike. Să ne alunge din casa pe care am construit-o, pe care o iubim.

— Dar n-o să-i lăsăm să ne alunge, am răspuns eu și am adăugat. O să am grijă de tine. Nu ți se va întâmpla nimic.

Se uită din nou la Santonix.

— Ar trebui să știi, zise ea, ai fost aici în perioada lucrărilor. Ți-a spus cineva ceva? Au mai aruncat pietre? S-au amestecat în treburile de construcție?

— Ne-am putea gândi la ceva, zise Santonix.

— Au fost accidente?

— Totdeauna apar accidente când e vorba de construirea unei case. Dar nimic serios sau tragic. Un om cade de pe o bârnă, altcineva scapă o greutate pe piciorul unei alte persoane, altcineva se înțeapă la o mână și se infectează.

— Nimic altceva? Nimic care să fi fost făcut intenționat?

— Nu, răspunse Santonix, nu, ți-o jur.

Ellie se întoarse la mine.

— Ți-amintești de țiganca aceea bătrână, Mike. Cât de bizară era în ziua aceea, cum încerca să mă prevină să nu vin aici.

— Cred că e nițel cam nebună, cam sărită de pe fix.

— Am construit pe Moșia Țiganului, continuă Ellie. Am făcut ce ne-a spus să nu facem. Apoi dădu din picior. N-o să-i las să mă alunge. N-o să las pe nimeni să mă alunge!

— Nimeni n-o să ne-alunge, am rostit eu. O să fim fericiți aici.

Amândoi ne-am rostit vorbele ca o provocare adresată sorții.

Așa a început viața noastră pe Moșia Țiganului. N-am mai găsit un alt nume pentru casă. Prima seară petrecută aici ne-a rămas vie în amintire.

— O s-o numim Moșia Țiganului, zise Ellie, numai așa ca să le arătăm! Un fel de provocare, ce părere ai? Moșia noastră și la naiba cu prezicerile țiganilor.

Era din nou în buna ei dispoziție obișnuită și devenirăm foarte curând ocupați cu aranjarea casei ca și cu descoperirea împrejurimilor și a vecinilor. Ellie și cu mine ne duserăm și la căsuța bătrânei țigănci Am crezut că ar fi bine dacă am găsi o săpând în curte. Singura dată când Ellie o văzuse, fusese acea după-amiază când ne spusese norocul. Dacă Ellie ar vedea-o săpând cartofi, de exemplu, ca o bătrână obișnuită care se gospodărea singură... Dar n-o văzurăm. Casa era închisă. Am întrebat dacă murise cumva dar vecina care îmi răspunse clătină din cap.

— Trebuie să fie plecată, zise. Pleacă din când în când. La urma urmelor e o țigancă. De asta nu poate să stea în casă. Rătăcește și pe urmă se întoarce. Și se bătă cu degetul pe frunte. „Nu prea e-n regulă înăuntru”.

Și încercând să-și stăpânească curiozitatea feminină:

— Veniți de la casa nouă de pe deal, nu-i așa, cea care tocmai s-a construit?

— Așa e, am răspuns eu, tocmai am venit azi-noapte.

— E un loc nemaipomenit, zise ea. Toți ne-am dus să ne uităm în timp ce se construia. E ceva nou să vezi o casă ca asta acolo unde erau înainte copacii aceia întunecați. Și pe urmă cu o voce destul de sfioasă se adresă Elliei: Ești americană, nu-i așa, după câte am auzit.

— Da, zise Ellie, sunt americană - sau mai degrabă am fost - pentru că acum sunt măritată cu un englez și deci sunt englezoaică.

— Și ați venit aici să vă stabiliți și să locuiți, nu-i așa?

Am răspuns că așa era.

— Ei bine, sper să vă placă, zise ea cu o voce în care se simțea îndoiala.

— De ce ar fi altfel?

— Ei, e un loc singuratic. Nu tuturor le place să trăiască în locuri singuratice, printre copaci.

— Moșia Țiganului, zise Ellie.

— Ah, îi știți numele dat de oameni din partea locului, deci? Dar casa care a fost înainte acolo se numea „Turnurile”. Nu știu de ce. Nu avea nici un turn, cel puțin eu nu le-am prins.

— Cred că „Turnurile” e un nume caraghios, zise Ellie. Noi o vom numi „Moșia Țiganului”.

— Va trebui să anunțăm la poștă sau nu vom primi nici o scrisoare, am sugerat eu.

— Așa e, nu vom primi scrisori dacă nu vom anunța.

— Deși dacă stau să mă gândesc mai bine, am zis, chiar ar avea importanță, Ellie? N-ar fi mai frumos dacă n-am primi nici o scrisoare?

— S-ar putea să iasă încurcături, zise Ellie. Nu am fi în stare să ne verificăm nici măcar facturile.

— Asta chiar că ar fi ceva, am zis eu.

— N-ar fi bine deloc, răspuse Ellie. Furnizorii ar veni și ar trage aici. Oricum, adăugă ea, nu mi-ar plăcea să nu primesc nici o scrisoare. Vreau să am vești de la Greta.

— Las-o pe Greta, am zis eu. Hai să ne continuăm explorarea.

Și am mers prin Kingston Bishop. Era un sat frumos, cu oameni arătoși prin magazine. Nu era nimic sinistru prin partea locului. Personalul nostru de serviciu nu fu prea încântat de locurile acelea, însă aranjaram destul de repede ca mașini închiriate să-i ducă în zilele lor libere la cea mai apropiată stațiune de pe litoral sau la Market Chadwell. Nu erau entuziasmați de peisajul din jurul casei, dar nu dăduseră atenție superstițiilor locului, I-am și spus Elliei că nimeni nu putea să spună că ar bântui stafii pen tru că era o construcție de-abia ridicată.

— Nu, zise Ellie. Nu e vorba de casă. Nu e nimic rău în legătură cu ea. E vorba de împrejurimi. E vorba de drum și de curba care o ia printre copaci și de păduricea întunecată unde bătrâna stătea și m-a făcut să tresar, în ziua aceea.

— Ei bine, la anul, spusei, am putea tăia copacii și am putea planta trandafiri sau altceva.

Și am continuat să ne facem planuri.

Greta veni și stătu cu noi un week-end. Era entuziasmată de casă și ne felicita în legătură cu mobila, cu tablourile și culorile alese. Era foarte plină de tact. După weekend zise că nu vrea să-i deranjeze pe tinerii însurăței mai mult, așa că se întorcea la slujba ei.

Elliei îi făcu plăcere să-i arate casa. Puteam să-mi dau seama cât de mult ținea Ellie la ea. Am încercat să mă port foarte politicos și apropiat, dar mi-a părut bine când Greta s-a înapoiat la Londra, pentru că șederea ei cu noi a fost o permanentă apăsare pentru mine.

Trecuseră câteva săptămâni de când localnicii ne acceptaseră, de când făcuserăm cunoștință și cu Dumnezeu. Veni într-o după-amiază să ne facă o vizită. Ellie și cu mine ne certam din pricina unui strat de flori când servitorul nostru, puțin cam apretat după opinia mea, ieși să ne anunțe că Maiorul Phillipot era în sufragerie. Și atunci i-am spus Elliei la ureche, „Dumnezeu!” Mă întrebă ce vroiam sa spun prin asta.

— Ei, localnicii îl numesc așa, am zis eu.

Așa că am intrat și am dat de Maiorul Phillipot. Era o persoană plăcută, dar greu de definit, cam în jurul vârstei de șaiszeci de ani. Purta haine provinciale, destul de sărăcăcioase; era cărunț, iar părul i se aduna în vârful capului și deasupra buzei superioare avea o mustață destul de zbârlită. Își scuză nevasta că nu a putut să vină și ea să ne vadă. Era și invalidă pe deasupra, zise el. Se așeză și sporovăi cu noi o vreme. Nu spuse nimic deosebit sau interesant. Se pricepea să-i facă pe interlocutori să se simtă bine. Atinse o mulțime de subiecte. Nu puse nici o întrebare indiscretă, dar își dădu seama imediat cum să conducă conversația pentru a ne face plăcere.

Mie îmi pomeni despre niște curse care se anunțau, iar Elliei despre aranjarea unei grădini și ceea ce ar fi nimerit pentru solul din regiune. Fusese în America o dată sau de două ori. Își dădu seama că dacă Elliei nu-i prea

păsa de curse, în schimb îi plăcea să călătorească. Îi spuse că dacă avea de gând să țină cai, ar fi putut să urmeze o cărăruie printre pinii care ne înconjura pentru a ieși pe o porțiune de teren întins unde ar fi putut galopa. Pe urmă ajunserăm la subiectul casei noastre și al zvonurilor despre Moșia Țiganului.

— Văd că-i știți numele dat de oamenii de aici, zise el, dar și toate superstițiile legate de el.

— Mai ales pe cea legată de prevestirea Țiganilor, am zis eu Cam multe. Și bătrâna doamnă Lee.

— Oh Doamne, zise Phillpot. Biata Esther! V-a tulburat?

— E cumva puțin Țicnită? Întrebai eu.

— Nu atât pe cât îi place să o arate. Și în ceea ce mă privește simt că mi-am făcut, întrucâtva, datoria. Am aranjat-o în căsuța pe care o știți, zise el, și ar trebui să se arate recunoscătoare. Țin la bătrână, deși uneori poate fi o adevărată pacoste.

— Când ghicește viitorul?

— Nu, nu neapărat. De ce, va ghicit cumva norocul?

— Nu știu dacă putem spune asta, zise Ellie. Era mai mult o prevestire, să nu venim aici.

— Mi se pare destul de ciudat. Sprâncenele Maiorului Phillpot se ridicară a mirare. De obicei, totul e sub o lumină dulce, frumosul străin, clopotele de cununie, măcar vreo șase copii și bani cu găleata, frumoasă cucoană. Și Phillpot o imită neașteptat de bine pe bătrâna Țigancă. Țiganii obișnuiau să poposească aici pe vremea când eram copil, zise el. Cred că atunci îmi plăcea de ei, deși furau de stingeau, bineînțeles. Dar totdeauna m-au atras. Câț timp nu le ceri să respecte legea, e-n regulă. Am avut mulți Țigani căldărari în clasă, la școală. Familia mea se simțea într-un fel obligată bătrânei Lee pentru că mi-a salvat un frate când era mic. L-a pescuit dintr-o copcă unde gheața se rupsesse, iar el căzuse în apă.

Am făcut un gest greșit, am lovit un pahar și a căzut de pe masă. S-a făcut cioburi, iar Maiorul Phillpot mă ajută să adun cioburile.

— Cred că doamna Lee e de fapt inofensivă, zise Ellie. Am fost o proastă să mă tem.

— V-ați speriat? Sprâncenele s-au ridicat din nou. A fost chiar atât de serios?

— Nu mă mir că este speriată, am zis și eu repede. A fost mai mult o amenințare decât o prezicere.

— O amenințare! Vocea lui trăda mirarea.

— Așa am înțeles-o și eu. Și pe urmă, în prima noapte când am venit aici, s-a mai întâmplat și altceva, și i-am povestit despre piatra care a sport geamul.

— Mă tem că sunt o mulțime de tineri fără ocupație care se învârtesc prin părțile noastre, zise el, deși nu sunt localnici sau oricum, ai noștri nu sunt atât de răi ca în alte părți. Cu toate acestea se întâmplă, îmi pare rău s-o spun. Se uită la Ellie, îmi pare teribil de rău că v-ați speriat. A fost grozav de neplăcut să se întâmple așa ceva chiar din prima noapte când v-ați mutat.

— Acum a trecut, zise Ellie. Dar a mai fost ceva care s-a întâmplat după aceea.

I-am spus și ce s-a întâmplat atunci. Ne plimbam într-o dimineață și am găsit o pasăre moartă, cu pieptul deschis de un cuțit și o bucată de hârtie pe care scria cu litere făcute pentru a fi descifrate cu greutate: „Cărați-vă de aici dacă știți ce e bine pentru voi.

În momentul în care auzi asta Phillipot se schimbă la față și zise:

— Ar fi trebuit să anunțați poliția.

— N-am vrut, am răspuns eu. La urma urmelor asta n-ar fi făcut decât să-l stârnească și mai tare pe cel care e împotriva noastră.

— Asemenea stări de lucruri trebuie curmate, zise Phillipot. Și deodată redeveni omul legii. Altfel, știți, indivizii vor continua. Se gândesc poate că e amuzant, să zicem. Numai că – asta sună nițel cam altfel decât o glumă. Răutate – meschinărie. Și totuși, adăugă, vorbind, de fapt, mai mult pentru el, și totuși nu e ca și cum cineva ar avea ceva personal cu dumneavoastră, vreau să spun.

— Nici eu nu cred, am adăugat eu, și asta pentru că niciunul dintre noi nu e de aici Suntem străini de aceste locuri.

— Am să mă ocup puțin de asta, zise Phillipot.

Se ridică să plece, uitându-se de jur împrejur.

— Știți ceva, zise, îmi place casa dumneavoastră și n-aș fi crezut asta. Sunt și eu puțin cam demodat, ceea ce se cheamă nițel cam cârcotaș. Îmi plac rasele vechi, clădirile vechi Nu-mi plac deloc cutiile de chibrituri care se tot ridică peste tot. Cutii mari. Stupuri uriașe. Mie îmi plac clădirile cu ceva ornamente pe ele, cu o anumită grație. Dar casa asta îmi place. Este simplă și foarte modernă, presupun, dar are stil și e luminoasă. Și, când te uiți afară, vezi lucrurile altfel decât le vedeai înainte. Foarte interesant. Cine v-a proiectat-o? Un arhitect englez sau străin?

I-am spus de Santonix.

— Mm, făcu bătrânul, cred cam citit de el pe undeva. Să fi fost cumva în „Casa și grădina”?

I-am spus că era destul de cunoscut.

— Mi-ar plăcea să-l întâlnesc, deși cred că n-aș ști să întrețin o conversație cu el. Nu mă pricep la artă.

Și pe urmă ne rugă să fixăm o zi când să venim să luăm prânzul cu el și cu doamna Phillipot.

— Și o să vedeți cum arată și casa mea, zise.

— E o casă veche, presupun? L-am întrebat.

— Ridicată în 1720. Frumoasă perioadă. Clădirea originală era în stil Elizabetan, un incendiu a distrus-o cam pe pa 1700 și o alta s-a ridicat în loc.

— Înseamnă că familia a locuit acolo mereu. Nu mă refeream la el, evident și a înțeles acest lucru.

— Da, suntem pe aceste locuri de pe vremea reginei Elizabeta, când prosperi, când mai duși de val, vânzând pământul la nevoie, răscumpărându-l când lucrurile reveneau pe un făgaș normal. Mi-ar plăcea să v-o arăt amândurora, zise el, și uitându-se la Ellie adăugă cu un zâmbet; și

americanilor le plac casele vechi, știu asta. Dumitale, probabil n-a să-ți facă o impresie teribilă, a spus dânsul, privindu-mă.

— Nici nu pretind că aș ști prea multe despre lucrurile vechi, răspunsei eu.

Se opri aici. În mașină era un spaniol care-l aștepta. Era o mașinuță veche cu vopseala luată pe ici pe colo dar acum știu cu cine aveam de-a face. Îmi dădui seama că în locurile acelea, el era încă Dumnezeu și că îmi dăduse binecuvântarea în ceea ce ne privea. Am putut să văd asta clar. Îmi plăcuse Ellie. Înclinam să cred că mă plăcuse și pe mine deși îi surprinsesem privirea prin care mă cântărea din când în când, ca și cum își reevalua constatarea asupra unui lucru pe care nu-l mai întâlnise.

Ellie punea cioburile de sticlă în coșul de hârtii când m-am întors în sufragerie.

— Îmi pare rău că s-a spart, zise ea cu o undă de regret în voce, îmi plăcea.

— O să ne luăm altul, răspunsei. Se găsesc pretutindeni.

— Știu! Ce te-a stârnit, Mike?

M-am gândit o clipă.

— Ceva ce-a zis Phillpot. Mi-a adus aminte de ceva ce mi s-a întâmplat când eram copil. Un coleg de-al meu și cu mine am chiulit și ne-am dus să patinăm pe un lac din apropiere. Gheața nu ne-a ținut, mici măgari ce eram. A căzut și s-a înecat înainte ca cineva să poată să-l scoată.

— Îngrozitor.

— Da. Aproape că uitasem până când Phillpot a pomenit despre propriul lui frate.

— Îmi place Phillpot. Ție nu?

— Și mie îmi place. Mă întreb cum o fi nevastă-sa.

Am dat curs invitației do a lua dejunul cu familia Phillpot chiar la începutul săptămânii următoare. Casa lor era o casă albă, în stil georgian, cu o linie elegantă, dar fără nimic spectaculos în ea. Interiorul era sărăcăcios dar confortabil.

Peste tot și mai ales pe pereții lungii sufragerii se aflau tablourile strămoșilor. Cele mai multe arătau cam încercate de vreme, cu toate că s-ar fi putut să arate mai bine dacă ar fi fost șterse de praf. Era un portret al unei tinere blonde îmbrăcată în satin roz la care m-am uitat în mod deosebit. Maiorul a zâmbit și a zis:

— E unul din cele mai bune. E un Gainsborough și-ncă unul bun deși subiectul a pus niște probleme pe vremea aceea. A fost bănuț că și-ar fi otrăvit bărbatul. S-ar putea să fi fost bănuț numai pentru faptul că era străină. Gervase Phillpot o luase de undeva din străinătate.

Câțiva alți vecini fuseseră invitați să ne cunoască. Dr. Shaw, un bărbat mai în vârstă cu maniere cumiți, dar obosite. A trebuit să se grăbească și să plece înainte să fi terminat masa. Mai era și un vicar tânăr și cinstit și o femeie de vârstă mijocie eu o voce groasă. Și tot acolo mai era și o tânără înaltă cu părul negru pe care o chema Claudia Hardcastle care părea să

trăiască pentru cai, deși era complexată de faptul că era puternic alergică la fân.

Ea și cu Ellie părură să se înțeleagă de minune. Ellie adora călăritul și avea și ea aceeași ușoară alergie.

— În America, rugina copacilor mă aduce în această stare, zise ea, dar și caii uneori. Dar nu mă mai deranjează pentru că s-au descoperit niște pastile care fac minuni în alergii. Am să ți dau câteva din cele pe care le iau eu. Sunt portocaliu aprins. Și dacă nu uiți să iei o pastilă înainte de a porni la plimbare, nu vei strănuta decât cel mult o dată.

Claudia Hardcastle zise că ar fi minunat.

— Cămilele îmi fac mai rău decât caii, zise ea. Am fost în Egipt anul trecut - și lacrimile mi-au curs mai tot timpul pe obraji în timp ce mă îndreptam spre piramide.

— Și de la perne. Și continuă să vorbească despre alergii.

Ellie adăugă că unora li se întâmpla așa de la pisici.

Stăteam în fața doamnei Phillpot care era înaltă și mlădioasă și care vorbea numai despre sănătatea ei în pauzele dintre felurile de mâncare. Îmi povesti în amănunt toate indispozițiile sale și despre mirările doctorilor în fața cazului ei. Din când în când făcea și o paranteză socială pentru a mă întreba cu ce mă ocupam. Am răspuns evaziv și atunci a încercat, fără prea multă tragere de inimă, să descopere pe cine cunoșteam. Aș fi putut să răspund cinstit. „Nici un suflet” dar m-am gândit că ar fi mai bine să mă stăpânesc - mai ales că nu aveam de-a face cu o adevărată snoabă și de fapt nici nu dorea să știe acest lucru. Și-am pomenit numele doamnei Corgi a cărui sonoritate nu prea avusese efect asupra mea, dar care apărea în mai toate întrebările și îndoielile partenerei mele de dialog și am reușit s-o distrez vorbind despre samavolnicia și ignoranța veterinarilor! Era foarte plăcut și odihnitor, deși cam plictisitor.

Mai târziu, cum ne plimbam la întâmplare prin grădină, Claudia Hardcastle mi se alătură:

Și-mi zise dintr-o dată:

— Am auzit de dumneata de la... De la fratele meu.

Am privit-o surprins. Nu-mi puteam închipui că ar fi fost posibil să cunosc vreun frate de-al Claudiei Hardcastle.

— Sunteți sigură? Am răspuns.

Păru amuzată.

— Doar el v-a construit casa.

— Vreți să spuneți că Santonix este fratele dumneavoastră?

— Frate vitreg. Nu-l cunosc prea bine. Ne-am întâlnit foarte rar.

— E o ființă nemaipomenită, am zis.

— Asta e părerea multora, știu.

— Niciodată nu m-am putut pronunța. Sunt două ființe într-însul. La un moment dat părea că se pierde. Nimeni nu se apropia de el. Și pe urmă - se schimbă dintr-o dată. Începu să se realizeze profesional, deveni celebru. E ca și cum s-ar fi... Făcu o pauză ca pentru a-și căuta vorbele, născut pentru meseria asta.

— Cred că acesta este adevărul.

Și pe urmă am întrebat-o dacă ne văzuse casa.

— Nu - de când a fost terminată, nu.

I -am spus că trebuie să vină s-o vadă.

— N-o să-mi placă, mă preveni ea. Nu-mi plac casele moderne.

Perioada reginei Anne este epoca mea favorită.

Îmi spuse că o s-o înscrie pe Ellie la clubul ei de golf. Și că vor călări împreună. Ellie intenționa să cumpere un cal, poate mai mulți. Claudia și cu ea părură să se împrietenească.

Când Phillipot îmi arată grajdurile, adăugă și un cuvânt despre Claudia.

— E o călăreață grozavă la vânătoarea cu haita de câini. Păcat că și a irosit viața.

— Și-a irosit-o?

— S-a măritat cu un om bogat mult mai în vârstă decât ea. Un american. Se numea Lloyd. Căsătoria n-a mers. S-au despărțit aproape imediat. Și-a reluat numele. Nu cred că se va mai recăsători. Bărbații au dezamăgit-o. Păcat.

Când ne-am întors acasă, în mașină Ellie zise:

— Cam plictisitor, dar în general plăcut. Oamenii sunt drăguți. O să fim foarte fericiți aici, nu-i așa Mike?

Eu am răspuns:

— Da, suntem. Și mi-am luat mâna de pe volan și am pus-o peste ale ei.

Ajunși acasă, am lăsat-o pe Ellie să intre, iar eu am băgat mașina în garaj.

În timp ce mă îndreptam spre casă am auzit-o pe Ellie încercându-și chitara. Avea o chitară spaniolă foarte veche și frumoasă care cred că valora o mulțime de bani. Obişnuia să fredoneze o melodie, acompaniindu-se cu instrumentul. Era foarte plăcut s-o ascuți. Nu cunoşteam cea mai mare parte a cântecelor. O parte din ele - cântece populare religioase - câteva balade irlandeze și scoțiene - duioase și destul de triste. Nu erau ceea ce se numea muzică „pop” sau altceva de acest gen. S-ar putea să fi fost muzică populară.

Am ocolit terasa și am rămas afară lângă fereastra înainte de a intra.

Ellie cânta una din bucățile mele preferate. Nu ştiu cum se numea. Îşi fredona cuvintele încet, ca pentru ea, aplecându-şi capul peste chitară și ciupind delicat corzile. Era o melodie tristă, răscolitoare.

Omul s-a născut pentru Bucurie și Durere

Și acest lucru când îl aflăm

Prin Lume mai sigur-umblăm

În fiecare Noapte și-n fiecare Dimineață

O ființă intră-n Viață

O ființă se-naște.

Câțiva pentru dulcea plăcere

Câțiva pentru dulcea plăcere

Alții pentru Nesfârșita Noapte...

Își ridică privirea și mă zări.

- De ce mă privești așa, Mike?
- Cum?
- Mă privești ca și cum ai vrea să-mi spui că mă iubești...
- Bine-nțeles că te iubesc. De ce aș privi la tine așa?
- Dar la ce te gândeai?

Am răspuns încet și cu sinceritate:

— Mă gândeam la clipa când te-am văzut prima oară - stând lângă bradul întunecat. Da, îmi aminteam acea clipă, acel prim moment când am văzut-o pe Ellie și emoția și surpriza aceluia moment m-au copleșit...

Ellie zâmbi și-și continuă cântecul:

În fiecare Dimineață și-n fiecare Noapte

O ființă se-naște.

Câțiva pentru dulcea plăcere

Câțiva pentru dulcea plăcere

Alții pentru Nesfârșita Noapte...

Nimeni nu-și dă seama că în scurta trecere pe acest pământ sunt momente într-adevăr importante, decât atunci când poate e prea târziu.

Ziua aceea când am fost la dejun la familia Phillipot și ne-am întors acasă atât de fericiți a fost un asemenea moment. Dar atunci n-am știut acest lucru - și nu mi-am dat seama de acest adevăr decât mai târziu. Și i-am spus Elliei:

— Cântă-mi melodia cu Musca.

Iar Ellie începu un cântec vesel, o melodie de dans:

Drăgulișo, Unde zbori

De nu cobori?

Ești ea mine

Sunt ca tine?

Eu dansez și

Zbor și cânt

Pân' ce un vânt

Nebun, nătâng, Mă va duce, Mă va-ntoarce

Și aripa mi-o

Va toarce.

Dacă gândul este viață

Și putere și suflare

Poate vrerea este moarte

Și durere și-ntristare.

Și apoi fi-voi tot așa

De-oi muri, ori de-oi mai sta.

Oh... Ellie... Ellie...

Este uimitor cum în această lume faptele nu-și urmează cursul pe care ai dori să-l urmeze!

Ne mutasem în casa noastră și trăiam acolo liniștiți și departe de toți exact așa cum plănuisem! Dar bineînțeles că nu scăpasem de toți.

Și ne-am dat seama de acest lucru atuncea când veștile au venit de peste ocean și din alte colțuri ale lumii.

Înainte de toate a fost mama vitregă a Ellie l-a trimis scrisori și telegrame pentru ca să contacteze agenți imobiliari. Fusesse de-a dreptul fascinată de casa noastră, spunea ea, încât trebuia și ea să aibă neapărat una în Anglia. Adăuga că i-ar plăcea să petreacă câteva luni în fiecare an în Anglia. Și nu trecu mult de la sosirea telegramei că sosi și ea și trebuirăm s-o plimbăm prin împrejurimi. În cele din urmă se hotărî la o casă. O casă care se găsea cam la cincisprezece mile de noi. Noi nu o doream acolo, nu ne împăcăm deloc cu gândul că se află acolo, dar nu am putut să i-o spunem. Sau, mai degrabă, chiar dacă i am fi spus-o, tot n-am fi împiedicat-o să o cumpere Nici n am fi putut s-o oprim să vină acolo. Era ultimul lucru pe care Ellie îl dorea. Știam asta. În vreme ce aștepta raportul unui topograf au venit câteva telegrame.

Unchiul Frank se pare că intrare iarăși într-o belea. Ceva necurat, o fraudă, pesemne, ceea ce însemna o mare sumă de bani pentru a-l scoate din încurcătură. Mai multe telegrame au fost schimbate între Ellie și Lippincott. Și apoi iarăși mai apăru ceva între Stanford Lloyd și Lippincott. Se întâmplase ceva cu o parte din investițiile Ellie. Eu crezusem, în ignoranța și credulitatea mea, că rudele din America erau destul de departe. Nu mă gândisem la faptul că, pentru apropiații Ellie sau pentru partenerii ei de afaceri, era o nimica toată să la avionul spre Anglia pentru a rămâne nici douăzeci și patru de ore și după aceea să facă ruta inversă. Primul care procedă la o asemenea manevră fu Stanford Lloyd. Apoi Andrew Lippincott.

Ellie trebui să se deplaseze la Londra ca să-i întâlnească. Nu mă deprinsesem cu aceste manevre financiare. Cred că fiecare trebuia să fie foarte grijuliu în ceea ce se întreprindea. Era ceva în legătură cu puterea de decizie a Ellie și presimțeam că era vorba fie de o întârziere din partea domnului Lippincott de a-i sugera ceva în acest sens, fie de o voită amânare din partea lui Stanford Lloyd.

În răstimpul dintre aceste probleme, Ellie și cu mine descoperirăm ceea ce aveam să numim mai târziu „Nebunia” noastră. Nu explorasem îndeajuns toată proprietatea (ci numai partea din jurul casei). Obişnuiam să facem plimbări prin pădure și să urmăim cărările pentru a vedea unde ne duceau. Într-o zi, am mers pe un fel de cărare care fusese atât de năpădită de buruieni că nici nu-ți mai dădeai seama unde ducea. Dar găsirăm până la urmă ieșirea către un loc pe care Ellie îl botează cu numele de „Nebunie”. Era un loc ce semăna cu un templu alb. Era destul de bine conservat, încât noi nu făcurăm altceva decât să-l curățăm, să-l zugrăvim și să punem acolo o masă și câteva scaune, o canapea, un dulăpior în care aranjaram câteva porțelanuri chinezești și câteva pahare, câteva sticle. Era destul de vesel. Ellie mai observă că trebuie să curățăm și cărarea dar eu m-am opus, și-am răspuns că ar fi mai nostim dacă nimeni n-ar ști de acest loc cu excepția noastră. Și atunci Ellie recunoscă, că era o idee romantică.

— Oricum n-o să-i spunem Corei, zisei eu iar Ellie mă aprobă.

Într-o zi, pe când ne întoarceam de acolo, nu prea multă vreme de la plecarea Corei, cum Ellie sărea ca un copil înaintea mea, se împiedică de o rădăcină și căzu, luxându-și glezna.

Îl chemarăm pe dr. Shaw care veni și examină glezna spunând că este vorba de o luxație serioasă, dar că într-o săptămână își va reveni. Ellie trimise după Greta. Nu putui să mă opun. Nu era nimeni care să aibă grijă de ea așa cum trebuia, nici o femeie, vreau să spun. Servitorii pe care-i aveam se dovediră neputincioși și, în orice caz, Ellie o vroia pe Greta.

Veni, bineînțeles și fu o mare consolare pentru Ellie. Și pentru mine, după cum aveam să-mi dau seama. Conducea gospodăria cum se cuvenea și angrenajul părea să funcționeze. Servitorilor noștri nu le prea conveni nici maniera, nici persoana și dădură semne că ar vrea să plece spunând că locul e cam singuratic. Eu cred însă că Greta îi supăraseră. Greta dădu anunțuri peste tot și, într-o săptămână, îi înlocui. Se îngriji de glezna Elliei, o înveseli, îi aduse lucruri de care știa că-i fac plăcere, lucruri de care eu nu știam nimic. Și păreau nemaipomenit de fericite împreună. Ellie era desigur încântată s-o aibă pe Greta alături. Și reuși să nu plece îndată... Plecarea ei întârzia. Ellie îmi spuse:

— Nu te superi, nu-i așa, dacă Greta mai stă un pic?

Eu zisei:

— Nu, sigur că nu.

— E o binecuvântare s-o știu alături, zise Ellie. Știi, sunt atâtea lucruri de care numai o femeie se poate îngriji. Te simți teribil de sigură dacă nu mai ai și un suflet de femeie aproape.

Îmi clădeam seama cu fiecare zi ce trecea că Greta își asuma din ce în ce mai mult răspunderea casei, întronându-se peste tot. Mă prefăcusem că prezența Gretei îmi făcea plăcere, dar într-o zi, când Ellie se odihnea ținându-și piciorul întins, pe când ne aflam pe terasă, avusei o discuție cu Greta. Numi amintesc exact cuvintele care au stârnit cearta. Ceva ce Greta spusese, pesemne, și care m-a enervat pentru că-i răspunsei tăios. Și pe urmă scânteia se aprinse. Vocile noastre se ridicară. Mă lăsă la început să-i aud toate imprecățiile, toate murdăriile verbale de care era în stare și eu i-o întorsei pe măsură. Până la urmă nu scăpai prilejul de a-i spune că era o pisăloagă care voia să dirijeze totul, că vroia s-o subjuge pe Ellie, că mă săturasem de asta și că nu vedeam tot timpul decât așa ceva. Țipam deja unul la altul când Ellie veni șchiopătând pe terasă uitându-se când la unul când la celălalt și eu spusei atunci:

— Iubito, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Am intrat din nou în casă și am așezat-o pe Ellie pe sofa. Ea zise:

— Nu mi-am dat seama. Nu mi-am dat seama că... Ție îți displăcea s-o ai pe Greta aici.

Am liniștit-o, am calmat-o și i-am spus că nu trebuia să mă ia în seamă, că mi-am pierdut cumpătul, că sunt destul de arțăgos uneori. Am mai spus că de fapt toată drama era că Greta vroia să domine totul. Poate că i se părea foarte normal și-n firea lucrurilor, pentru că așa era obișnuită. În cele din urmă am spus că de fapt Greta îmi plăcea, că totul se petrecuse doar pentru că mă înfuriasem și eram supărat și preocupat. Așa că totul se termină prin a o implora pe Greta să rămână.

De fapt fusese o scenă în toată regula. Cred că mulți dintre servitori ne auziseră. Oricum, noul cuplu de servitori ne auzise. Când mă supăr încep să strig. Îndrăznesc să spun că de data asta cam sărisem peste cal. Ei, așa sunt eu.

Greta păru să se intereseze de starea sănătății Ellie și să pună capăt stării tensionale recomandându-i să facă asta sau asta.

— Nu e încă destul de refăcută, să știi, zise către mine.

— Dar n-are nimic, am răspuns, are o sănătate de fier.

— Nu, n-ai dreptate, Mike. E firavă.

Când dr. Shaw a venit să facă o nouă vizită, să-i examineze din nou glezna Ellie și să-i spună că totul mergea spre bine, că va putea să meargă peste câteva zile, chiar pe teren accidentat, l-am întrebat așa, într-o doară?

— Doctore, sper ca soția mea să nu aibă vreo afecțiune?

— Cine spune asta? Doctorul Shaw era genul de generalist care se întâlnește rar în zilele noastre. Localnicii îl numeau „Lasă - totul - în grija - Naturii”.

— Nu e nimic deosebit care să ne îngrijoreze, zise el. Oricine poate să-și luxeze glezna.

— N-am vrut să mă refer numai la gleznă. Vroiam să întreb dacă are inimă sănătoasă ori dimpotrivă.

Se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

— Să nu începi să cazi în patima imaginațiilor. Cine ți-a băgat în cap asta? Nu ești tipul de bărbat care să-și facă griji privind indispozițiile femeiești.

— D-ra Anderson mi-a sugerat acest lucru.

— Ah, Miss Anderson. Ce știe dumneaei despre asta? E cumva calificată din punct de vedere medical?

— Oh, nu, am răspuns.

— Soția dumitale este foarte bogată, zise el, după cum spun gurile rele. Pe de altă parte, unii își închipuie că toți americanii sunt bogați.

— Dar e adevărat, e bogată, am încuviințat eu.

— Ei bine, trebuie să-ți aduci aminte de ce-ți spun. Femeile bogate au uneori dezavantaje din această situație. Un doctor sau altul le va da mereu prafuri și pilule, stimulente sau somnifere, tranchilizante, lucruri de care de fapt, ar trebui să fugă, pentru că se descurcă și fără ele. Acum femeile de la țară sunt mult mai robuste pentru că nimeni nu e îngrijorat de sănătatea lor.

— Am văzut că Ellie ia niște capsule, parcă.

— O să-i fac o verificare, un control general, dacă vrei. Și am putea descoperi ce ia. Pot să-ți spun și dumitale un lucru pe care l-am mai spus: „verificați coșul de gunoi și veți vedea, de ce suferiți”.

Îi vorbi Gretei înainte de a pleca. Îi zise:

— Dl. Rogers m-a rugat să-i fac doamnei Rogers un control general. După mine n-ar avea ceva deosebit. Cred că i-ar face foarte bine mai mult exercițiu în aer liber. Ce ia ca medicament?

— Ia niște tablete când e obosită și altele când vrea să doarmă, dacă e cazul.

Greta și cu doctorul se duseră să se uite la rețetele Ellie care se uita la ei zâmbind ușor.

— Nu iau tot ce scrie acolo, doctore, zise ea Numai capsulele antialergice le iau.

Shaw se uită nițel la capsule, citi rețeta și zise că nu era nimic dăunător în ele și pe urmă se opri la somnifere.

— Aveți probleme cu somnul?

— Nu și atunci când stau la țară. Cred că n-am luat nici o pilulă de când sunt aici.

— Asta e bine. O bătu ușurel pe umăr. Nu ai nimic deosebit, doamna mea. Poate că uneori ești înclinată să-ți faci mai mult griji decât ar trebui. Deci cam asta ar fi. Capsulele astea sunt destul de inofensive. Mulți le iau și nu le fac nici un rău. Poți să le iei în continuare, dar lasă la o parte somniferele.

— Nu știu de ce mi-am făcut griji, îi zisei Elliei pe un ton de scuză. Cred că din cele spuse de Greta.

— Oh, zise Ellie și zâmbi, Greta face din țânțar armăsar. În ceea ce-o privește nu ia nici o pilulă. Și mai adăugă: O să schimbăm tactica, Mike, și o să le aruncăm pe toate la gunoi.

Ellie reușise să se împrietenească cu toți vecinii. Claudia venea acum destul de des pe la noi, o lua pe Ellie la plimbare și călăreau amândouă din când în când. Eu nu călăream, mă ocupam mai mult de mecanică. Nu știam mai nimic despre cai în afară de a curățatul grajdurilor de bălegar, ceea ce făcusem odată în Irlanda pentru o săptămână sau două, dar îmi pusesem în gând ca atunci când vom ajunge la Londra să merg la un hipodrom și să învăț să călăresc cum trebuie. Nu voiam să încep la țară pentru că poate oamenii ar fi râs de mine. În același timp am socotit că pentru Ellie călăritul era bun. Părea să se simtă în elementul ei.

Și Greta o încuraja să călărească, cu toate că nici ea nu știa mai nimic despre cai.

Ellie și Claudia se duseră amândouă la o vânzare de cai și Ellie, la sugestia Claudiei, își cumpără un cal; pielea lui bătea în castaniu și se numea Biruitorul. Am îndemnat-o pe Ellie să fie atentă când ieșea la plimbare, de una singură, dar ea mi-a râs în nas.

— Am început să călăresc de când aveam trei ani, îmi zise.

Așa că se ducea cam de două sau de trei ori pe săptămână la plimbare. În vremea asta, Greta se ducea cu mașina la Market Chadwell după cumpărături.

Într-o zi, Greta zise cam pe la ora prânzului:

— Tu și țigăncile tale! Astăzi era o arătare în mijlocul drumului. Puteam să dau peste ea. Stătea în mijlocul drumului. A trebuit să opresc. Și când am urcat dealul la fel.

— De ce, ce vroia?

Ellie ne asculta și nu zicea nimic. Aveam impresia, totuși, că arăta destul de îngrijorată.

— Afurisita, m-a amenințat, zise Greta.

— Te-a amenințat? Am întrebat eu cu un ton aspru.

— Ei, mi-a spus să plec de aici. A zis: „Aici e pământul țiganilor. Du-te de unde ai venit. Duceți-vă. Întorceți-vă de unde ați venit dacă vreți să fiți teferi.” A ridicat pumnul și m-a amenințat. Și a adăugat: „Dacă vă blestem, nu va mai fi noroc pentru voi niciodată. Cumpărându-ne pământul și construind case aici... Nu vrem case aici unde ar fi trebui să se înalțe corturi”.

Greta mai înșiră și alte lucruri. Mai târziu Ellie mi se adresa, încruntându-se puțin:

— Totul sună cam neverosimil, nu crezi asta, Mike?

— Cred că Greta exagerează puțin, am răspuns.

— Pe undeva scârțâie, zise Ellie. Mă întreb dacă Greta n-o fi adăugat ceva de la ea.

Am stat să socotesc.

— De ce ar născoci ceva? Nu cumva ai întâlnit-o pe Esther a noastră cumva, în ultima vreme. Poate când ai călărit?

— Țiganca? Nu.

— Nu pari părea convinsă, Ellie, am zis eu.

— Am impresie că am zărit-o, recunosc Ellie. Parcă printre copaci, uitându-se parcă, dar niciodată destul de aproape pentru ca să fiu sigură.

Într-o zi însă, Ellie se întoarse de la o plimbare călare, cu fața albă și tremurând. Bătrâna țâșnise dintre copaci. Ellie își oprise calul pentru ca să stea de vorbă cu ea. Spuse că bătrâna ridicase pumnul și bolborosea printre dinți. Ellie îmi relată:

— De data asta m-am supărat și i-am spus:

— Ce cauți aici? Pământul acesta nu-ți aparține. E pământul nostru și e casa noastră.

Bătrâna i-ar fi răspuns atunci:

— Niciodată nu va fi pământul vostru și nu-l veți stăpâni. V-am prevenit odată și vă mai spun. Dar n-o să vă mai spun altă dată. Nu va trece mult - asta pot s-o spun. Tot ce văd e Moarte. Acolo, în spatele tău. Moartea te urmărește și te va avea. Calul pe care îl călărești acum are un picior alb. Nu știi că nu e bine să călărești un cal cu un picior alb? Aduce nenoroc. Văd Moarte și mai văd marea casă pe care ați construit-o, în ruine!

— Trebuie să punem capăt unei asemenea stări de lucruri, am intervenit eu mânios.

De data asta. Ellie n-a mai râs. Și ea și Greta arătau supărate. M-am dus în sat. M-am oprit mai întâi la casa d-nei Lee. Am șovăit o clipă și cum n-am văzut nici o lumină acolo; m-am dus la poliție. Știam că șeful de post, sergentul Keene, era un boiernaș de prin partea locului și că era o persoană sensibilă. M-a ascultat, apoi a zis.

— Îmi pare rău că ați avut această neplăcere. E bătrână și s-ar putea să fi devenit obositoare. Nu am prea avut necazuri cu ea până acum. O să vorbesc cu ea și o să-i spun să se potolească.

— Dacă ați vrea să faceți acest lucru... Am zis eu.

A ezitat un minut și apoi a spus:

— Nu-mi place să fac presupuneri – și nici să sugerez ceva – dar mă întreb, domnule Rogers dacă ar exista cineva prin apropiere care – pentru un motiv oarecare – să aibă ceva împotriva dumneavoastră sau a soției dumneavoastră?

— Cred că e puțin probabil să existe o asemenea persoană De ce?

— Bătrâna Lee avea portofelul doldora mai deunăzi nu știu de unde ar fi putut să-l aibă.

— Deci, ce presupuneți?

— Ar putea să existe o persoană care s-o plătească – cineva care nu vă vrea aici, care dorește să vă vadă plecați A mai fost un incident cu mulți ani în urmă. A luat bani de la cineva din sat – pentru ca să sperie un vecin. Și știți cum sunt oamenii satului – superstițioși, la ei merg lucrurile astea – amenințări – prevestiri – deochiul. Ați fi mirat dacă ați ști că un mare număr de sate din Anglia au propriul lor vraci. Când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu ani în urmă, bătrâna Lee a fost într-un fel prevenită pentru că n-a mai încercat de atunci asemenea lucruri. Dar s-ar putea să mai fi încercat acum. Îi plac banii – țiganii fac orice pentru bani.

Dar eu n-am putut să accept ideea. I-am și replicat lui Keene că noi eram complet străini de aceste locuri.

— N-am avut timp să ne facem dușmani, am zis eu.

M-am întors acasă îngrijorat și preocupat. Cum am dat colțul terasei, am auzit un sunet slab de chitară și o persoană înaltă care stătea lângă fereastră se întoarse și veni spre mine Mai întâi, am crezut că era un țigan dar pe urmă l-am recunoscut pe Santonix.

— Oh, am zis cu un ușor oftat, dumneata ești. De unde ai răsărit? Nu ne-ai dat nici un semn de viață de-o veșnicie.

Nu-mi răspunse direct. Mă luă de mână și mă duse mai departe de fereastră.

— Deci e aici! Zise el. Nu mă surprinde. Eram convins că va veni mai devreme sau mai târziu. De ce ai lăsat-o? E periculoasă. Ar trebui să știi asta.

— Vrei să spui, Ellie?

— Nu, nu, nu Ellie, cealaltă! Cum o chemă? Greta?

M am uitat prosteste la el

— Știi cum e Greta sau nu știi? A venit, nu-i așa? A pus stăpânire pe tot. N-o să scapi de ea acum. A venit ca să stea.

— Ellie și-a luxat glezna, spusei Greta a venit s-o îngrijească Va. Va pleca curând presupun.

— Nu știi nimic despre felul ei de-a fi. Totdeauna... A avut în gând să vină. Am știut asta din prima clipă. Am ghicit-o când a venit aici pe vremea când încă se construia casa.

— Ellie pare să o dorească lângă ea, am mormăit eu.

— Da. Sunt convins că și-a făcut ceva timp și pentru Ellie. Știe cum s-o manevreze.

Vorbele lui Santonix îmi aminteau de ceea ce spusese Lippincott. Și îmi dădusem seama și eu că era adevărat ce spuneau.

— O vrei aici, Mike?

— Dar nu pot s-o dau afară, am spus eu cu un glas iritat. E o veche prietenă de-a Ellie. Cea mai bună. Ce dracu aş putea face?

— Nu, zise Santonix, nu cred să poți face ceva, nu-i așa?

Se uită la mine. Era o uitătură ciudată. Ce om ciudat era și Santonix. Niciodată nu știai ce voia să spună de fapt.

— Știi încotro te îndrepti, Mike? Zise el, dintr-o dată. Te-ai gândit cumva? Câteodată cred că nu ai nici cea mai vagă idee.

— Bineînțeles că știu, am răspuns. Fac ce vreau și știu încotro mă îndrept.

— Chiar așa? Mă mir. Și mă întreb dacă știi ce vrei de fapt. Mi-e teamă pentru tine când mă gândesc la Greta. E mai puternică decât tine, să știi.

— Nu știu de unde ai mai scos-o și pe asta. Nu se pune problema puterii.

— Nu se pune problema puterii? Eu cred că da. E o fire voluntară, felul de om care obține întotdeauna ce vrea, așa cum vrea. N-ai vrut s-o ai aici. Așa ai spus. Dar iat-o. Și le-am urmărit, pe ea și pe Ellie. Stând împreună, acasă, flecărind și punând lucrurile la cale. Ce ești tu? Un intrus? Sau nu ești un intrus?

— Ești nebun, ce tot spui acolo? Cum să fiu un intrus? Sunt soțul Ellie sau nu sunt?

— Ești soțul Ellie sau Ellie e soția ta?

— Ai tâmpit, zisei. Care-i diferența?

Oftă. Deodată, umerii i se lăsară ca și cum orice urmă de vigoare s-ar fi scurs din el.

— Nu pot să ajung la tine, rosti el. Nu pot să te fac să înțelegi. Câteodată am impresia că mă înțelegi, alteori, însă, cred că nu te înțelegi nici măcar tu, ca să nu mai vorbim de alții.

— Ascultă-mă, Santonix, știi doar cât te prețuiesc, ești un arhitect minunat, dar de aci și până.

Se schimbă dintr-o dată la față.

— Da, zise, sunt un arhitect bun. Casa asta e tot ce-am făcut mai bun. Sunt cât se poate de mulțumit. Ți-ai dorit o casă ca asta. Și Ellie și-a dorit o casă, ca asta, în care să trăiască alături cu tine. A avut-o și ai avut-o și tu. Îndepărtează-o pe cealaltă femeie, Mike, înainte de a fi prea târziu.

— Cum s-o fac, ca să n-o supăr pe Ellie?

— Înseamnă că femeia aceea te duce de nas, zise Santonix.

— Ascultă aici, am răspuns, nu-mi place Greta. Mă agasează. Mai deunăzi m-am și certat cu ea. Dar nu a chiar atât de simplu să scap de ea.

— Nu, dar nu va fi simplu nici cu ea aici.

— Cine a botezat locul ăsta Moșia Țiganului și a zis că e un blestem pe acest pământ a avut poate dreptate, am continuat eu mânios. Sunt țigani care apar de după copaci, care amenință și ne previn că dacă nu plecăm de aici, ni se va întâmpla ceva fatal. Aici unde totul ar fi trebuit să fie frumos și plăcut.

Rostisem vorbe ciudate, ultimele, vreau să spun. Mă simțeam ca și cum altcineva le-ar fi rostit.

— Da, așa ar trebui să fie. Ar trebui. Dar nu poate fi dacă ceva rău plutește prin aer.

— Doar nu crezi în.

— Sunt multe lucruri ciudate pe care le observ... Știi câte ceva despre rău. Nu-ți dai seama, n-ai simțit câteodată că și eu am ceva din acel rău în mine? Totdeauna am avut. De asta îl simt când e aproape de mine, deși nu știu totdeauna unde e exact... Și vreau ca această casă pe care am construit-o să fie ferită de rău. Înțelegeți asta? Tonu-i era cam amenințător. Înțelegeți acest lucru? Pentru că pentru mine e foarte important.

Și pe urmă întreaga lui atitudine se schimbă.

— Ei, haide, continuă, să nu ne mai ocupăm da prostii. Hai să o vedem pe Ellie.

Așa că intrarăm și Ellie îl întâmpină pe Santonix cu o plăcere care-i luminează toată fața.

Santonix se purtă cât se poate de normal. Nici urmă de afacere, fu el însuși, încântător, voios. Vorbi mai tot timpul cu Greta, ca și când ea ar fi fost pricina bunei sale dispoziții. Și era fermecător. Oricine ar fi jurat că fusese cucerit de Greta, că o plăcuse, că era doritor să-i placă. Asta mă făcu să cred că Santonix era într-adevăr un om periculos, că era ceva în el ce nu observasem până acum.

Greta răspundea totdeauna avansurilor admirative. Se oferi privirilor cu ce avea dânsa mai bun. Cu diferite prilejuri, frumusețea ei apăruse diminuată sau fusese estompată cu bună știință, dar în acea seară arăta mai frumoasă ca oricând. Îi zâmbea lui Santonix, îl asculta, ca și cum ar fi fost vrăjită. Mă întrebam ce ascundeau toate acestea. Niciodată nu puteai să știi ce-ți rezerva Santonix. Ellie își spuse că spera ca el să poată să rămână câteva zile, dar dânsul dădu din cap negând. Trebuia să plece a doua zi, spuse.

— Mai construiești ceva, ești ocupat?

Zise că nu, că tocmai ieșise din spital.

— M-au mai pus încă o dată pe picioare, dar probabil că e pentru ultima dată.

— Te-au pus pe picioare? Dar ce ți-au făcut?

— Au scos sângele rău din mine și mi-au transfuzat un sânge proaspăt, bun, răspunse el.

— Oh, făcu Ellie, cutremurându-se ușor.

— Nu te teme, n-o să ți se întâmple niciodată ție.

— Dar de ce a trebuit să ți se întâmple duminică? Întrebă Ellie. E o cruzime.

— Nu e o cruzime, nu, șopti Santonix. Am auzit ce cântai.

Omul e făcut pentru

Bucurie și Durere

Și când ajungem să-nțelegem

Prin Lume fără griji putem să trecem.

— Eu străbat Lumea fără să am griji, pentru că știu de ce sunt aici. Iar ție, Ellie, ți se potrivește:

În fiecare Zi și-n fiecare Noapte

Se nasc ființe destinate Dulcei plăceri.

Asta ești tu.

— Aș vrea să mă simt în siguranță, zise Ellie.

— Și nu ești?

— Nu-mi place să fiu amenințată., răspunse Ellie. Nu-mi place ca cineva să mă blesteme.

— Vorbești de țigancă?

— Da.

— Dă-o-ncolo, făcu Santonix. Uit-o în seara asta. Hai să fim fericiți. În sănătatea ta, Ellie - viață lungă - și un sfârșit rapid și suportabil pentru mine - noroc lui Mike. Se opri, cu paharul ridicat spre Greta.

— Da? Rosti Greta întrebătoare. Și pentru mine?

— Și pentru dumneata? Cam ce ți-ai dori? Succes poate? Adăugă el, pe jumătate chicotind ironic.

Plecă în dimineața următoare.

— Ce om ciudat, rosti Ellie. Nu l-am înțeles niciodată;

— Nu pricep nici jumătate din ce spune, răspunsei eu.

— Și totuși știe anumite lucruri, zise Ellie gânditoare.

— Vrei să spui că simte viitorul.

— Nu, răspunse Ellie, n-am vrut să spun asta. Am vrut să spun că se pricepe la oameni, îi simte. Ți-am mai spus-o odată. Îi cunoaște mai bine decât se cunosc el înșiși. Câteodată îi urăște pentru asta, alteori îi pare rău de ei. Cu toate astea de mine nu-i pare rău, zise Ellie cu un ton meditativ.

— De ce ar trebui să-i pară rău de tine? Am întrebat.

— Oh așa... Rosti Ellie.

În după-amiaza următoare, când mă plimbam destul de grăbit prin partea mai întunecoasă a pădurii, unde umbra pinilor era mai deasă și mai amenințătoare decât în altă parte, am zărit silueta unei femei înalte stând cam în drum. Am pornit o în partea aceea cu o mișcare destul de impulsivă. Eram convins că era țigancă noastră, dar m-am oprit ca trăsnet când am văzut cine era. Mama. Stătea acolo posomorâtă, cu părul ei albit, și nu se clintea din loc.

— Dumnezeule! Am exclamat, m-ai speriat. Mamă! Ce faci aici? Ai venit să ne vezi? Te-am rugat destul, nu-i așa?

De fapt n-o făcusem. Intenționasem să-i trimit o invitație pompoasă, asta era tot. Și am conceput-o cam într-un fel în care eram sigur că mama n-o va accepta. N-o doream aici. Niciodată n-am dorit-o.

— Ai dreptate, zise, am venit, în sfârșit să vă văd. Să văd dacă totul e-n regulă cu voi. Deci asta e casa mare pe care ați construit-o? Și e o casă mare, într-adevăr, zise ea, privindu-mă peste umăr.

Am avut impresia că disting în vocea ei o acreală dezaprobatoare, la care mă așteptam, de altfel.

— Prea mare pentru unul ca mine, nu-i așa? Am întrebat.

— N-am spus asta, băiete.

— Dar ai gândit-o.

— Nu te-ai născut pentru așa ceva, și știi că nu iese nimic bun atunci când ieși din matca ta.

— Nimeni n-ajunge undeva dacă ascultă de dumneata.

— Da, știu ce vrei să spui, și ce gândești dar nu cunosc pe nimeni căruia să-i fi făcut bine ambiția. E lucrul care seamănă cu fructele din marea moartă.

— Pentru Dumnezeu, nu mai croncăni, zisei. Hai, hai cu mine să ne vezi casa cea mare și pe urmă să-ți întorci nasul de la ea. Și vino să-mi vezi și măreața mea nevastă și probabil că o să strâmbi din nas, la fel, dacă o să poți.

— Nevastă-ta? Am cunoscut-o deja.

— Ce vrei să spui? Cum ai cunoscut.

— O? Am întrebat-o.

— Ah, deci nu ți-a spus? Ei!

— Ce anume?

— Că a venit să mă vadă.

— A venit să te vadă? Am întrebat-o năucit.

— Da. Într-o bună zi m-am pomenit cu ea în prag, Sunase și părea nițel cam speriată. E o fetiță dulce și blândă cu toată bogăția ei. Mi s-a adresat: „Sunteți mama lui Mike? Nu-i așa?” Iar eu i-am răspuns: „Da, eu sunt, dar cine ești dumneata?” Și ea mi-a răspuns: „Sunt soția lui.” Și a adăugat: „Trebuia să vin să vă văd. Nu mi se părea normal să n-o cunosc pe mama soțului meu...” Și eu am zis: „Pariez că, el n-a vrut să mă cunoști” și cum ea a șovăit eu am continuat: „Nu trebuia să te sfiești să-mi spui. Îmi cunosc băiatul și știu ce vrea și ce nu vrea.” Ea a zis: „Crezi poate că îi e rușine că dumneata și el sunteți săraci și eu sunt bogată dar nu e deloc așa. Nu asta îl caracterizează. Nu, nu asta e pricina.” Iar eu am zis din nou: „Nu e nevoie să-mi spui asta, fetiço. Știu care îi sunt cusururile. Nu e unul din ele. Nu-i e rușine cu maică-sa și nu-i e rușine nici cu el. Nu-i e rușine cu mine”, am continuat eu. „Îi e frică de mine, dacă pot să spun așa ceva. Îl cunosc prea bine, vezi tu drăguță”. Și asta a părut s-o amuze. A zis; „Cred că toate mamele simt la fel – că își cunosc foarte bine băieții. Și cred că băieții se simt toți foarte stingheriți din pricina acestui simțământ.”

— Am spus că într-un fel s-ar putea să fie așa. Când ești tânăr gândești așa. Și eu am simțit poate la fel când eram copil în casa mătușii mele. Deasupra patului meu, într-o ramă groasă era un ochi. Și eu mi-am spus: „Dumnezeule, mă vezi. Dă-mi puterea să-mi înconvoi spinarea înainte de a merge la culcare!”

— Ellie ar fi trebuit să-mi spună că a fost să te vadă, am zis eu. Nu văd de ce trebuia să facă din asta un secret. Ar fi trebuit să-mi spună.

Eram furios. Eram foarte furios. N-aveam nici cea mai vagă idee că Ellie ar fi putut să aibă secrete față de mine.

— Părea puțin speriată de ceea ce făcuse, poate, dar nu se cade să-i fie frică de tine, băiatul meu.

— Ei, hai, am zis, hai să ne vezi casa.

Nu știi dacă i-a plăcut. Cred că nu. S-a tot uitat de jur împrejur, prin încăperi și a ridicat din sprâncene, iar apoi s-a întors în camera de lângă terasă. Ellie și Greta stăteau acolo. Tocmai intraseră, iar Greta avea pe umeri o haină ușoară vișinie. Mama se uită la amândouă. Stătu o clipă locului ca și cum ar fi vrut să se retragă. Dar Ellie țâșni și ajunse repede la ea.

— Oh, e d-na Rogers, zise ea întorcându-se spre Greta. E mama lui Mike care a venit să ne vadă. Nu e așa că e grozav? Prietena mea, Greta Andersen.

Și întinse mâinile și le luă pe ele mamei. Mama se uită cu asprime la ea și pe urmă, peste umăr, și mai aspru, la Greta.

— Înțeleg, murmură mama ca pentru ea, înțeleg.

— Ce înțelegi? Întrebă Ellie.

— Mă întreb, zise mama, mă întreb cum e aici. Se uită în jurul ei. Da, e o casă frumoasă. Perdele frumoase, scaune frumoase și tablouri frumoase.

— Trebuie să iei niște ceai, zise Ellie.

— Dar parcă ați terminat ceaiul puțin mai înainte.

— Ceaiul poate fi băut mereu, zise Ellie și se întoarse spre Greta.

— N-o să mai sun. Greta ești tu așa de bună să mergi la bucătărie și să mai pregătești un ceainic cu apă proaspăt fiartă?

— Desigur, draga mea, zise Greta și ieși din încăperea privind peste umăr într-un fel ciudat, parcă ar fi fost speriată de mama.

Mama se așeză.

— Unde vă este bagajul? Întrebă Ellie. Ați venit să rămâneți? Sper să fie așa.

— Nu, fetițo, nu rămân. Am un tren de înapoiere peste o jumătate de oră. Am vrut numai să vă văd. Apoi adăugă precipitat, poate pentru că voia să spună ce avea de spus înainte ca Greta să vină din nou. Să nu-ți faci griji, fata mea, i-am spus că ai venit să mă vezi și că mi-ai făcut o vizită.

— Îmi pare rău, Mike, am uitat că nu ți-am spus, zise Ellie destul de hotărât, cred că am simțit că nu e bine să-ți spun.

— A venit pentru că așa a simțit. E o fată bună, te-ai însurat cu o fată blândă și frumoasă, Mike. O fată foarte frumoasă. Și pe urmă spuse ca pentru ea: îmi pare rău.

— Vă pare rău, zise Ellie de-abia șoptit și puțin uimită.

— Îmi pare rău că am gândit lucrurile în felul în care le-am gândit, zise mama mea și adăugă cu o ușoară sforțare: Ei, așa cum ai spus, mamele sunt toate mai neîncrezătoare. Totdeauna înclinate să-și bănuiască nurorile. Dar când te-am văzut am știut că a fost un norocos. Mi se părea prea frumos ca să fie adevărat.

— Ce îndrăzneală, am zis eu, dar imediat am zâmbit și am continuat. Am avut întotdeauna un gust desăvârșit.

— Ai avut întotdeauna gusturi costisitoare, asta vrei să spui, răspunse mama și se uită la perdelele de brocart.

— Nu sunt chiar de lepădat pentru niște gusturi costisitoare, zise Ellie, zâmbindu-i.

— Să-l pui să mai și economisească din când în când, rosti mama. Îi prinde bine.

— Refuz să mai fiu dădăcit, m-am împotrivit eu. Avantajul pe care îl ai din partea unei soții este că ea crede că tot ce faci este perfect. Nu-i așa Ellie?

Ellie părea din nou fericită. Râse și zise:

— Tu ești totdeauna perfecțiunea întruchipată, Mike! Doar ai o părere formidabilă despre tine.

Și în acea clipă, Greta se întoarse cu ceainicul. Am fost puțin cam stingheriți și tocmai încercam să trecem peste acel moment. Venirea Gretei a adăugat ceva la încordarea care plutea. Mama rezistă oricăror încercări din partea Ellie de a o face să rămână, iar Ellie renunță după câțva timp. O conduserăm pe mama de-a lungul drumului care șerpuia printre copaci, până la gardul proprietății.

— Cum îi ziceți? Întrebă mama deodată.

Ellie răspunse:

— Moșia Țiganului.

— Ah, făcu mama, da, aveți ceva țigani pe aici, nu-i așa?

— Cum de știi asta? Am întrebat.

— Am văzut una în timp ce urcam la voi. S-a uitat destul de ciudat la mine, zău așa.

— Nu reprezintă un pericol, nu trebuie să te temi, dar e puțin cam sărită, asta e tot

— De ce spui că e cam sărită? Avea o privire destul de veselă când m-a privit. Are ceva cu voi, sau ce?

— Nu cred că poate fi adevărat ceea ce spune. Cred că are vedenii. Că am fi gonit-o de pe pământul ei, ceva în legătură cu asta.

— Probabil că vrea bani, zise mama. Țiganilor le plac banii. Pe urmă mai compun și-un cântecel în care spun ce ispravă au făcut, și mai și dansează. Dar se opresc repede când simt un bănuț în palmă.

— Nu-ți plac țiganii, remarcă Ellie.

— Sunt niște hoți, nu lucrează regulat și pun mâna pe lucruri care nu le aparțin.

— Ei, bine, zise Ellie, acum nu ne mai temem.

Mama spuse la revedere, dar apoi adăugă:

— Cine este tânăra care locuiește cu voi?

Ellie explică cum Greta fusese compania cea mai apropiată pentru ea vreme de trei ani înainte de căsătoria noastră și cum, dacă n-ar fi fost Greta, ea ar fi avut o viață de iad.

— Greta a făcut totul ca să ne ajute. E o persoană minunată, mai zise Ellie. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea.

— Stă cu voi, sau e numai în vizită?

— Ei bine, zise Ellie, ocolind răspunsul. Stă cu noi pentru moment din pricină că mi-am luxat glezna și a trebuit să am pe cineva care să mă îngrijească. Dar acum sunt bine.

— Tinerii căsătoriți o duc cel mai bine când stau singuri, mai ales la început, zise mama.

Am rămas lângă poartă, urmărind o pe mama cum se îndepărta.

— Este o individualitate puternică, zise Ellie gânditoare.

Eram supărat pe Ellie, chiar foarte supărat pentru că o descoperise pe mama și o vizitase fără să-mi spună. Dar când se întoarse spre mine privind-mă, cu o sprânceană ușor ridicată, dar și cu o nutrișoară pe jumătate timidă, pe jumătate mulțumită de năzdrăvănia făcută, n-am putut să mă abțin și-am zis cu glas moale:

— Ce mincinoasă mică îmi ești!

— Ei, câteodată, zise Ellie, mai trebuie să fii și așa.

— E ca într-o piesă de Shakespeare în care am jucat o dată la școala unde învățam. Și am citat conștiincios: A înșelat speranțele tatălui el și poate le va înșela și pe-ale tale.

— Ce-ai jucat - Othello?

— Nu, am răspuns, am interpretat rolul tatălui fetei. De asta îmi aduc aminte de această replică, presupun. E, de altfel, tot ce mi amintesc că am avut de spus.

— A înșelat speranțele tatălui său și poate și pe-ale tale, repetă Ellie pe gânduri. Nu-mi aduc aminte să fi înșelat speranțele tatălui meu, n-am avut când. Poate că s-ar fi întâmplat mai târziu.

— Cred că nu ar fi fost prea încântat că te-ai măritat cu mine, am zis, ca și mama ta vitregă, de altfel.

— Nu, zise Ellie, nu cred că ar fi fost, într-adevăr. Era destul de convențional, cred. Și dintr-odată zise cu acel zâmbet șugubăț de fetiță: Așa că presupun că tot ce am de făcut este să-i urmez pilda Desdemonei și să-mi dezamăgesc tatăl, fugind cu tine.

— De ce ai vrut s-o vezi pe mama, Ellie, am întrebat curios.

— Nu e vorba de faptul că am vrut s-o văd, zise Ellie, dar mă simțeam teribil de vinovată că nu făceam nimic în acest sens. Nu mi-ai vorbit prea mult despre mama ta, dar am simțit că am făcut tot ce a putut pentru ca ție să-ți fie bine. Ți-a venit întotdeauna în ajutor, atunci când ai avut nevoie, și a muncit din greu pentru ca să poți învăța. Și mă urmărea gândul că poate, în ceea ce mă privea, putea să pară josnic, o mândrie legată de pungă, faptul că nu mă duceam s-o văd.

— Oricum, n-ar fi fost vina ta, ar fi fost a mea.

— Da, a zis Ellie, dar am înțeles că poate nu vroiai să mă duc să o văd.

— Crezi că am un complex de inferioritate legat de mama? Dar nu este așa. Te asigur că nu este adevărat, Ellie. Nu asta era.

— Da, răspunse Ellie cu gândul departe. Știu acum despre ce e vorba. E din pricină că nu vroiai ca ea să facă ce fac de obicei mamele.

— Ce fac de obicei mamele? Am repetat.

— Ei, zise Ellie, dar pot foarte bine să-mi dau seama că este felul de persoană care știe foarte bine ce ar trebui să facă ceilalți, adică ar fi vrut să se amestece puțin în existența ta, să-ți direcționeze pașii, să te fixeze în anumite meserii.

— Foarte adevărat, zisei, mai ales meserii sedentare. Și să mă știe așezat.

— Nu mai contează acum, răspuse Ellie, dar așa zice ca era un sfat bun. Dar n-ar fi fost sfatul potrivit pentru tine, Mike. Tu nu ești ființa care să se așeze. Tu nu ești tipul sedentarului. Vrei să te duci peste tot și să le vezi pe toate. Vrei să ajungi pe culmi.

— Vreau să stau aici în această casă cu tine, mi-am auzit glasul.

— Poate, pentru o vreme... Și cred – cred că vei vrea totdeauna să te întorci aici. Și eu la fel. Cred că ne vom întoarce aici în fiecare an și vom fi mai fericiți decât în altă parte. Dar vei tânji și după alte locuri. Vei vrea să călătorești, să vezi de toate, să cumperi de toate. Te vei gândi la noi planuri privind amenajarea grădinii de aici. Poate vom merge și vom vedea grădini italiene, japonez, grădini suspendate.

— Mă faci să văd viața ca pe ceva foarte atrăgător. Îmi pare rău că m-am supărat.

— Nu-ți face griji, n-am luat în seamă supărarea ta. Doar nu mie frică de tine. Și apoi adăugă, încruntându-se ușor: Mamei tale nu i-a plăcut Greta.

— Multora nu le place de Greta.

— Printre care te numeri și tu.

— Fiindcă aduci din nou vorba despre asta, vreau să mă ascuți puțin. Nu e adevărat. Cred că-am fost puțin gelos pe ea, la început, asta e. Ne împăcăm destul de bine acum. Și am adăugat: Cred că îi face pe oameni să fie mereu în defensivă.

— Nici domnului Lippincott nu-i place Greta, nu-i așa? Crede că are prea mare influență asupra mea, zise Ellie.

— Și e adevărat?

— Mă întreb de ce-mi pui o asemenea întrebare. Da, poate are. Dar cred că e ceva în firea lucrurilor, pentru că e o ființă dominatoare, și pe urmă trebuie să am pe cineva în care să am încredere, pe care să mă bazez. Cineva care să stea mereu la cârmă.

— Și să îți îndrume pașii? Am întrebai râzând.

Am intrat în casă, braț la braț. Era destul de întuneric pentru o după-amiază și nu știu din ce motiv. Presupun că era din pricină că soarele tocmai trecuse de partea cealaltă a terasei, lăsând o trenă de întuneric. Ellie întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, am zis. Am avut deodată impresia că cineva mi-ar fi călcat pe pământ.

— De fapt se spune că o găscă trece peste mormântul cuiva. Așa se spune parcă, e adevărat? Întrebă Ellie.

Greta nu era de găsit. Servitorii spuseră că ieșise să se plimbe.

Acum, că mama știa totul despre căsătoria mea și că o văzuse pe Ellie, am făcut ceea ce vrusesem să fac cu mult timp în urmă. I-am trimis un cec conținând o cifră apreciabilă. I-am spus să se mute într-o casă mai mare și mai bună, să-și cumpere mobilă și tot ce dorea. Lucruri de acest gen. Am avut îndoieli, desigur, că va primi. Nu erau bani pentru care eu muncisem și nici nu puteam să pretind acest lucru. Cum era de așteptat, mi-a trimis cecul înapoi cu următoarea notiță: „Nu am nici cea mai mică trebuință de așa

ceva," îmi scria. „Nu o să te schimbi niciodată. Știu asta acum, cerul să te aibă-n pază.” I-am fluturat cele două bucăți de hârtie Elliei.

— Vezi acum ce mamă am? Am rostit. M-am însurat cu o fată bogată și trăiesc din banii nevesti-mii, iar bătrâna halebardă nu-mi iartă acest lucru!

— Nu-ți face griji, zise Ellie. Mulți oameni gândesc în acest fel. Va depăși momentul. Te iubește foarte mult, Mike, adăugă Ellie.

— Atunci de ce vrea tot timpul să mă schimbe? Să mă facă să fiu după tiparul ei. Eu sunt așa cum sunt. Nu sunt tiparul nimănui. Nu mai sunt băiețelul mamei pentru ca să mă modeleze după cum dorește. Sunt eu însumi, un individ. Sunt un adult. Sunt EU!

— Da, tu ești tu, zise Ellie, și eu te iubesc.

Și apoi, poate pentru ca să-mi distragă atenția, îmi spuse ceva destul de neliniștitor:

— Ce părere ai despre noul nostru servitor?

Nu mă gândisem la el. De ce m-aș fi gândit? Dacă era să-l prefer celui dinaintea lui, era poate că acesta nu și arătase disprețul față de umila mea origine socială.

— E bun, am zis. De ce?

— M-am întrebat dacă nu ar fi cumva din categoria celor care păzesc.

— O gardă de corp? Ce vrei să spui?

— Un detectiv. M-am gândit că Unchiul Andrew ar fi putut să aranjeze așa ceva.

— De ce-ar face o?

— Pentru a preîntâmpina eventuale răpiri. În America, știi, de obicei avem astfel de oameni de pază. În special la țară.

Iată un alt dezavantaj al privilegiului de a avea bani, de care habar n-aveam!

— Ce idee bestială!

— Oh, nu știu,. Presupun că m-am obișnuit cu ea. Ce contează? De fapt, nici nu se observă.

— Și nevasta lui e la fel de implicată?

— Așa ar trebui cred, deși gătește foarte bine. Am presupus că poate Unchiul Andrew sau Stanford Lloyd, care dintre ei s-ar fi gândit la așa ceva, i-a plătit pe cei dinainte pentru a pleca, avându-i pe aceștia doi deja pregătiți să le ia locul. Ar fi fost destul de ușor.

— Fără să-ți spună? Am întrebat fără să-mi vină să cred

— Nici n-au avut vreodată în gând să-mi spună. Și-or fi zis că o să mă apuce vreo criză, să fac vreo scenă. Oricum, s-ar putea să mă și înșel. Și continuă visătoare. Te gândești la asemenea lucruri când ești obișnuit cu ele și știi că pot fi în jurul tău, fără ca măcar să bănuiești.

— Sărmană fetiță bogată! Am zis eu pe un ton cam sălbatic.

Ellie nu schiță nici o reacție.

— Presupun că o asemenea frază spune totul, zise ea.

— Sunt lucruri pe care le aflu mereu, în ceea ce te privește, Ellie, am zis eu.

Ce mister și somnul ăsta! Te duci ia culcare făcându-ți griji despre țigani sau dușmani necunoscuți, detectivi infiltrați în propria-ți casă și despre posibilitățile de răpire sau despre multe alte lucruri, iar somnul ți le-alungă pe toate.

Călătorești foarte departe și nici nu știi unde ai fost, dar, când te trezești, ai în fața ochilor o cu totul altă lume. Nici urmă de griji sau de temeri. În loc de asta, când m-am trezit pe 17 septembrie eram într-o stare de totală neliniște.

— O zi minunată, mi-am zis cu convingere. O să fie o zi nemaipomenită. Chiar așa era. Eram precum oamenii aceia care doreau ca prin reclamele lor să-i facă pe ceilalți să meargă oriunde și să facă orice. Aveam ceva planuri în acea zi. Stabilisem cu Maiorul Phillpot să mergem la o licitație care se ținea cam la vreo cincisprezece mile depărtare. Erau câteva lucruri interesante pe care le și marcasem pe lista de vânzare. Mă cuprinsese o nerăbdare copilărească.

Phillpot era un foarte bun cunoscător în materie de mobilă și argintărie și lucruri de acest gen, și nu pentru că era un om care avea gust – era înainte de toate un sportiv – ci pentru că pur și simplu se pricepea. Toată familia lui se pricepea.

M-am mai uitat peste catalog la micul dejun. Ellie coborâse îmbrăcată într-un costum de călărie. Călărea mai în fiecare dimineață, de la un timp, uneori singură, alteori împreună cu Claudia. Avea obiceiul american de a bea o cafea sau un pahar cu suc de portocale și mai nimic altceva la micul dejun. Gusturile mele, acum când nu aveam de ce să le limitez, erau acelea ale unui boier de țară din perioada victoriană. Îmi plăceau o mulțime de feluri de mâncare caldă. Am mâncat, de pildă, rinichi și cârnați cu slănină. Delicios.

— Ce faci azi, Greta? Am întrebat.

Greta spuse că se duce s-o întâlnească pe Claudia Hardcastle la gara din Market Chadwell și că avea să se ducă împreună la Londra la o licitație albă. Am întrebat ce era aceea o licitație albă

— Trebuie să fie și ceva alb în ea? Am întrebat.

Greta se uită disprețuitor și zise că o licitație albă înseamnă o licitație la care se vindeau pânzeturile de casă, pături și prosoape și cearceafuri. Erau niște reduceri bune de prețuri la un magazin din Bond Street de la care primise un catalog.

I am spus atunci Ellie:

— Dacă Greta se duce la Londra pentru toată ziua, de ce nu ai veni să mă iei cu mașina și să ne întâlnim la George în Bartington. Mâncarea e foarte bună, acolo, bătrânul Phillpot mi-a lăudat locul. A sugerat că poți să vii și tu. La unu. Te duci până la Market Chadwell și pe urmă faci un ocol de trei mile. E un indicator, cred.

— În regulă, zise Ellie, voi fi acolo.

Am suit-o pe cal și a plecat printre copaci. Ellie îi făcea o deosebită plăcere călăritul. De obicei mergea până la drumul care șerpuia și pe urmă ajungea la dealuri și se întorcea în galop spre casă. Am lăsat mașina mai mică pentru Ellie, pentru că era mai ușor de parcat și am luat Chrysler-ul. Am

ajuns la conacul Bartington, chiar înainte de a începe licitația. Phillpot era deja acolo și-mi păstrase un loc.

— Sunt câteva lucruri frumoase aici, zise el. Un tablou sau chiar două. Un Romney și un Reynolds. Nu știi dacă te interesează.

Am dat din cap a negație. Preferam modernii.

— Sunt câțiva licitatori veniți, continuă Phillpot, o pereche din Londra. Îl vezi pe acel bărbat slab de acolo, cel cu buzele subțiri? E Cressington. Foarte cunoscut. Nu a venit și soția dumitale?

— Nu, am răspuns, nu e prea interesată de licitații. Oricum, nici eu n-am insistat să vină.

— Oh, de ce?

— Vreau să-i fac o surpriză, am spus. Te-ai uitat la articolul 42?

Se uită la catalog și apoi aruncă o privire prin încăpere.

— Hâm. Biroul acela din papier mâché? Da. O piesă frumoasă. Unul din cele mai bune piese pe care le-am văzut vreodată. Și mai e și birou. Am mai văzut pupitre pe care le puneai pe masă și scriai. Dar ăsta e un exemplar mai vechi. N-am mai văzut până acum așa ceva.

Piesa era încrustată cu emblema Castelului Windsor, iar pe laterale avea buchete de trandafiri, ciulini și trifoi.

— Și mai e și foarte bine păstrat, zise Phillpot. Se uită la mine destul de curios. N-aș fi crezut că-ți place așa ceva, dar...

— De fapt, nu e gustul meu, am zis. E nițel cam înflorat și cam femeiesc pentru mine. Dar Ellie îi place. E ziua ei de naștere săptămâna viitoare și vreau să-l cumpăr pentru ea. O surpriză. De asta nu am vrut să știe că licitez pentru el azi. Dar știu că nu e nimic altceva mai plăcut ce aș putea să-i ofer. O să fie o adevărată surpriză.

Am intrat și ne-am ocupat locurile, iar vânzarea a început. De fapt, piesa pe care o vroiam era destul de căutată deoarece cuplul londonez se arăta amator s-o cumpere, deși unul dintre ei era atât de experimentat în asemenea achiziționări că nici nu-ți dădea seama când făcea o mișcare pe care cel care conducea licitația o și prindea. Am mai cumpărat și un scaun Chippendale pe care l-am și văzut așezat în holul nostru și niște draperii de brocart care erau încă în bună formă.

— Ei bine, se pare că te-ai distrat foarte bine, zise Phillpot ridicându-se când cel care conducea licitația anunță închiderea. Vrei să te întorci după-amiază?

Am negat.

— Nu, nu este ceva care să mă intereseze. N-au mai rămas decât mobilă de dormitor, covoare și altele de acest fel.

— Ah, nu ca să cumperi ceva. Ei, își privi ceasul, ar trebui să ne grăbim. Ne întâlnim cu Ellie la George?

— Da, va fi acolo.

— Și. Ăă. D-ra Andersen?

— Oh, Greta e la Londra, am zis. S-a dus la ceea ce se cheamă a licitație albă. Cu d-ra Hardcastle, cred.

— Ah, da, Claudia a zis parcă ceva despre asta mai deunăzi. Prețurile la lenjerie sunt fantastice în ziua de azi. Știi cât costau niște fețe de pernă? Treizeci și cinci de șilingi. Iar înainte erau cu șase șilingi.

— Te pricepi la lucrurile de gospodărie, am zis.

— Am auzit-o pe nevastă-mea văietându-se, răspunse Phillpot zâmbind. Ești într-o nemaipomenită formă, Mike. Foarte vesel.

— Și asta pentru că am achiziționat birouașul, am răspuns eu, sau și din cauza asta. Azi dimineață m-am trezit într-o dispoziție grozavă. Știi, una din acela dimineți când ți se pare că totul merge bine.

— Hâm, zise Phillpot, ai grijă. Asta s-ar chema seninul dinaintea furtunii.

— Seninul dinaintea furtunii? E ceva scoțian?

— Da, așa se pare. Mai bine ți-ai domoli cuvântul băiatule, zise Phillpot.

— Dar nu cred în asemenea superstiții, zisei eu.

— Nici în profeții țigănești, ei?

— N-am mai văzut-o pe țigancă în ultima vreme, răspunsei. Cam de cel puțin o săptămână.

— Poate e plecată, își dădu Phillpot cu părerea.

Mă întrebă dacă-l pot lua cu mașina, iar eu i-am răspuns că da.

— Nu are rost să le iei pe amândouă acum. Și poți să mă lași și pe mine la întoarcere, nu-i așa? Dar ce faci cu Ellie? Vine cu mașina?

— Da, vine cu cea mică.

— Sper că George a pus ceva bun pe foc, zise Maiorul Phillpot. Mi-e foame.

— Ai cumpărat ceva? Am întrebat. Am fost prea preocupat ca să observ.

— Da, trebuie să-ți păstrezi sângele rece când licitezi. Trebuie să observi ce fac cei ce participă la licitație. Nu, nu am cumpărat nimic. Prețurile au urcat cu mult peste posibilitățile mele atunci când am făcut cele două încercări.

Am priceput atunci că, deși Phillpot deținea întinderi mari de pământ, venitul lui nu se ridica la o cifră prea mare. Era ceea ce putem numi un om modest, deși mare proprietar. Numai vânzând o mare parte din pământul pe care-l deținea, ar fi putut să aibă bani pentru ai cheltui după pofta inimii, dar el nu voia să-l vândă. Iubea pământul.

Ajunserăm la George și acolo găsirăm foarte multe mașini. Pesemne că unele dintre ele aparțineau persoanelor care fuseseră la licitație. Nu vedeam, însă, mașina Elliei. Intrarăm și ne uitarăm în jur și o vedem, dar se pare că nu își făcuse apariția. Și cu toate acestea era trecut de ora unu.

Ne duserăm la bar să luăm ceva de băut ca s-o așteptăm. Localul era destul de aglomerat. M-am uitat în sala restaurantului și am observat că masa noastră era încă reținută. Se aflau acolo destule chipuri cunoscute și am observat la masa de lângă fereastră un bărbat a cărui față o mai văzusem undeva. Eram sigur că-l mal văzusem undeva, dar nu-mi aminteam unde. Bănuiam că nu era de prin partea locului pentru că hainele lui nu semănau cu ale celorlalți. Bineînțeles că întâlnisem mulți oameni în viața mea și probabil că de asta nici nu mi-i amintesc destul de repede. Nu fusese la licitație, asta

îmi aminteam, deși, destul de ciudat și acolo am văzut la un moment dat un chip pe care nu puteam să-l localizez. Fețele te pot înșela dacă nu le legi de anumite evenimente sau locuri unde le-ai întâlnit sau văzut.

Șefa de sală de la George, îmbrăcată în obișnuitul ei costum de mătase stil eduardian, pe care îl purta mereu de altfel, veni spre mine și mă întrebă:

— Vreți să vă ocupați masa, domnule Rogers, mai sunt încă destule persoane care așteaptă.

— Soția mea va fi aici peste un minut sau două, am răspuns.

M-am întors să-l găsesc pe Phillpot. M-am gândit că Ellie ar fi putut să aibă o pană.

— Am face mai bine să intrăm, îl îndemnai eu, se pare că nu le prea convine întârzierea. Astăzi au localul supraaglomerat, am adăugat, și Ellie nu e dintre cei mai punctuali clienți.

— Ah, făcu Phillpot în felul său demodat, doamnelor le face plăcere să ne lase să așteptăm, nu-i așa? În ceea ce mă privește nu am nici o obiecțiune, dacă vrei să intrăm. Ne vom așeza și vom începe să mâncăm.

Am intrat, am ales friptură și plăcintă cu rinichi și am început să mâncăm.

— Nu-i frumos din partea Ellie să ne facă să așteptăm atât, am zis eu. Și am adăugat că s-ar putea să fie și din pricină că Greta era la Londra. Ellie e obișnuită să i se amintească ce întâlniri are, să fie ajutată să ajungă la timp. Greta are mereu agenda deschisă.

— E chiar atât de dependentă de d-ra Andersen?

— Din acest punct de vedere, da, zisei.

Am continuat să mâncăm și am trecut de la plăcinta cu rinichi la tarta cu mere care era o minunăție a foietajului.

— Mă întreb dacă n-o fi uitat cu totul de noi, zisei eu brusc.

— Poate că ar fi bine s-o suni.

— Da, cred că ar fi mai bine.

Am ieșit, m-am dus la telefon și am sunat. D-na Carson, bucătăreasa, mi-a răspuns.

— Oh, dumneavoastră sunteți, domnule Rogers? Doamna nu s-a întors încă.

— Ce vrei să spui, nu s-a întors încă acasă? Nu s-a întors de unde?

— Nu s-a întors de la plimbarea călare.

— Bine, dar asta a fost imediat după micul dejun. Doar n-a călărit toată dimineața.

— Nu mi-a spus nimic în plus. O așteptam.

— De ce nu m-ai sunat mai devreme ca să-mi spui? Am întrebat-o.

— Dar n-aș fi știut unde să vă găsesc, vedeți dumneavoastră. Nu am știut unde ați plecat.

I-am spus că eram la George în Bartington și i-am dat numărul. Trebuia să mă sune în clipa în care Ellie apărea sau de cum avea vești despre ea. După ce am vorbit cu bucătăreasa, m-am întors la Phillpot. Văzu după înfățișarea mea că ceva nu era în regulă.

— Ellie nu s-a întors încă acasă, spusei. Azi dimineață a plecat să călărească puțin, ca de obicei. Călărește cam în fiecare dimineață, dar totul nu durează decât o jumătate de oră până într-o oră.

— Nu trebuie să-ți faci griji înainte de a fi nevoie, zise bătrânul cu bunătate. Proprietatea voastră e situată într-un loc mai singuratic. Poate i s-a întâmplat ceva calului, poate șchioapătă și ea încearcă să-l aducă acasă. Pe urmă mai e și porțiunea aceea mlăștinoasă și dealurile neîmpădurite. Nu e nici un suflet prin părțile acelea ca să poți trimite vreun mesaj.

— Dacă și-ar fi schimbat planurile și ar fi mers să vadă pe cineva, ne-ar fi sunat aici, am încercat eu să gândesc cu voce tare. Ne-ar fi lăsat o vorbă.

— Nu te necăji înainte de a ști ce s-a întâmplat, zise Phillipot. Cred că ar trebui să mergem acum, să vedem ce aflăm.

În timp ce ne îndreptam spre parcare, am observat că o mașină o pornise deja. În ea se afla bărbatul pe care-l observasem mai devreme în restaurant și într-o clipă mi-am amintit cine era. Bancherul Stanford Lloyd sau cineva care semăna cu el. Mă întrebam ce putea să facă pe aici. Nu cumva se pregătea să ne facă o vizită? Dacă asta era, putea să aibă surpriza că nu-i așteaptă nimeni. În mașină cu el mai era parcă o femeie care semăna cu Claudia Hardcastle, dar aceasta era la Londra cu Greta, după cumpărături. Totul începea să se învâртеască cu mine...

În mașină, Phillipot se uită la mine o dată sau de două ori și, surprinzându-i privirea, îi spusei cu destulă amărăciune:

— Ei bine, azi de dimineață se pare că buna mea dispoziție anunța furtuna.

— Hai, nu te gândeai încă la așa ceva. S-ar fi putut să fi căzut, să-și fi luxat iarăși glezna sau ceva asemănător. Călărește totuși bine, mai zise Phillipot. Am văzut-o eu. Nu pot să cred că e vorba de un accident.

— Accidentele se pot întâmpla oricând, am continuat eu.

Am condus destul de repede și am ajuns pe drumul ce șerpuia pe dealurile deasupra proprietății noastre, uitându-ne în jur în vreme ce mergeam. Din când în când ne opream și întrebam oamenii pe care îi întâlneam. De la un om care săpa turbă avuserăm primele vești.

— Am văzut o fată călare, da, zise el. Cam două ore să fie sau mai mult. Am vrut s-o opresc, dar galopa. Părea să nu vadă pe nimeni.

— Hai mai bine acasă, propuse Phillipot, s-ar putea ca acolo să știe mai multe despre ea.

Ajunserăm acasă, dar acolo nimeni nu știa nimic. Îl trimiserăm pe fecior călare spre ținutul mlăștinos s-o caute pe Elite. Phillipot telefonă și el acasă și trimise și de acolo un om. El și cu mine o luarăm pe cărare în sus prin pădure, pe cărarea pe care Ellie o lua de obicei și de unde se ajungea pe dealurile neîmpădurite.

La început nu văzurăm nimic. Pe urmă o luarăm pa la marginea pădurii pe unde se întâlneau și celelalte cărări și așa o găsirăm. Văzurăm mai întâi ceea ce părea o grămadă de haine în dezordine. Calul se întorsese și stătea pascănd lângă acea grămadă în dezordine. Am început să alerg. Phillipot mă

urmă mai repede decât puteam să cred că ar fi putut s-o facă un om de vârsta lui.

Era acolo - zăcând într-o grămăjoară dezordonată - cu fața ei mică întoarsă spre cer. Am îngăimat:

— Nu pot. Nu pot. Și mi-am întors fața.

Phillpot se duse și îngenunche lângă ea. Se ridică aproape imediat.

— Trebuie chemat un doctor, zise. Shaw. E cel mai aproape. Dar nu cred să mai fie nevoie, Mike.

— Vrei să spui că e moartă?

— Da, zise dânsul, nu are rost să-ți spun altceva.

— Oh. Dumnezeu! Gemui și mă întorsei. Nu pot să cred asta. Nu, nu, Ellie.

— Hai, ține asta, zise Phillpot.

Luă o sticlă din buzunar, o destupă și mi-o întinse. Am luat o dușcă bună din ea.

— Mulțumesc, i-am spus.

Tocmai atunci apăru și feciorul, iar Phillpot îl trimise să-l aducă pe dr. Shaw.

Shaw apăru într-un Land Rover vechi. Presupun că era mașina pe care o folosea pentru a vizita fermele izolate pe vreme rea. De-abia se uită la noi. Se aplecă imediat deasupra Elliei. Pe urmă veni și la noi.

— E moartă de cel puțin trei sau patru ceasuri, zise el. Cum s-a întâmplat?

I-am povestit cum Ellie a plecat pentru plimbarea călare pe care o făcea de obicei după micul dejun.

— A mai avut accidente până acum în timpul plimbărilor călare?

— Nu, călărea bine.

— Da, știu acest lucru. Am văzut-o o dată sau de două ori. Călărea de când era copil, am înțeles. M-am întrebat dacă s-ar fi putut să aibă un accident în ultima vreme, un accident care să-i fi afectat cumva îndemânarea. Dacă s-ar fi speriat calul.

— De ce să se fi speriat calul? E un animal liniștit.

— Calul n-are nici o vină, zise Maiorul Phillpot. Nu e un exemplar nervos. Și-a rupt Ellie ceva?

— Nu i-am făcut un examen medical complet, dar fizic nu pare să aibă ceva. S-ar putea să aibă totuși ceva intern. Și pe deasupra un șoc...

— Dar nu se moare dintr-un șoc, am zis.

— Oamenii mureau din cauza unui șoc pe vremuri. Dacă ar fi avut și o insuficiență cardiacă.

— În America spuneau că ar fi avut o afecțiune cardiacă - o inimă slabă - sau cam așa ceva.

— Hâm. Eu n-am prea găsit așa ceva când am examinat-o. Cu toate acestea, nu avem o cardiogramă. Și nici n-ar avea vreo importanță acum. O să știm mai târziu. După anchetă.

Se uită la mine cu atenție, apoi mă bătu pe umăr.

— Du-te acasă și bagă-te-n pat, zise. Dumneata ești cel care suferă de un șoc.

În felul ciudat în care se ivesc și se adună oamenii ca din pământ, ne pomenirăm cu doi, trei oameni care apărură lângă noi. Un excursionist, care se abătuse din drumul lui, văzându-ne grupul, o femeie îmbujorată care se ducea la o fermă pe scurtătură și o bătrână. Se scoaseră exclamații și se făcură presupuneri.

— Sărmana doamnă tânără

— Cât e de tânără! A fost aruncată de pe cal, nu-i așa?

— Ei, niciodată nu știi când e vorba de cai

— E d-na Rogers, stăpâna de la „Turnuri” americanca.

După ce toată lumea scosese o exclamație și se mirase, bătrânul care lucra pe drum vorbi. Ne furniză informații. Dând din cap ne spuse:

— Trebuia să se-ntâmplesse, să se-ntâmplesse.

— Ce să se-ntâmplesse? Întrebă doctorul cu o voce aspră, întorcându-se spre el.

— Am văzut calul fugind de parcă mânca pământul!

— Ai văzut-o pe doamnă căzând?

— Nu, n-am văzut-o. Călărea pe la marginea pădurii când am văzut-o și pe urmă m-am întors să tai pietrele pentru drum. Iar după o vreme am auzit zgomot de copite, m-am uitat și am văzut calul galopând. Nu m-am gândit că ar fi vorba de un accident. Am crezut că poate doamna a coborât de pe cal și a lăsat calul să se plimbe singur. Și nici nu venea spre mine, se ducea în altă direcție.

— N-ai văzut-o pe doamna Rogers zărind pe pământ?

— Nu, pentru că nu văd prea bine departe. Am văzut calul pentru că era ca o umbră pe linia orizontului.

— Călărea singură? Era cineva cu ea sau în apropierea ei?

— Nu, nu era nimeni. Era singură. Călărea nu departe de mine, în spatele meu, în direcția aceea. Se îndrepta spre pădure, cred. Nu, n-am văzut pe nimeni altcineva cu excepția ei și a calului.

— S-ar fi putut să fie țiganca aia care o speria, zise țărâna cu obrazii îmbujorați.

M-am clătinat

— Ce țigancă? Când?

— Oh, trebuie să fi fost - el bine - cu trei, patru ore în urmă când am coborât spre fermă, de dimineață. Cam pe la zece fără un sfert am văzut-o pe țigancă. Cea care locuiește în căsuța din sat. Cel puțin așa cred. Nu eram chiar foarte aproape ca să fiu foarte sigură. Dar e singura ființă care se plimbă pe-aici îmbrăcată într-o haină roșie. Urca pe cărarea dintre copaci. Cineva mi-a spus că îi înșirase lucruri ciudate tinerei doamne. O amenințase. Îi spusese că se va întâmpla ceva rău dacă nu va părăsi aceste locuri. Avea un ton foarte amenințător, așa am auzit.

— Țigancă, am rostit ca pentru mine, deși destul de tare. „Moșia Țiganului”. Amărăciunea îmi acoperea cuvintele. Aș vrea să nu fi văzut niciodată acesta locuri.

CARTEA A TREIA.

Mi se pare cu totul inexplicabil cât de greu îmi amintesc ceea ce a urmat. Vreau să spun înlănțuirea tuturor evenimentelor care au urmat. Până la moartea Elliei totul este clar în mintea mea. Nu eram deloc sigur de unde să încep, aici era totul. Dar de atunci simțeam că un cuțit mi-ar fi tăiat viața în două. Ceea ce a urmat după moartea Elliei mi se părea a fi o viață pentru care nu fusesem pregătit. O înghesuială cumplită de oameni și de întâmplări în care eu nu mai controlam nimic. Lucrurile se învârteau în jurul meu fără ca eu să particip la evenimente. Așa cel puțin mi se părea.

Toată lumea era foarte drăguță cu mine. E ceea ce îmi amintesc cel mai bine. Stăteam fără nici un rost și priveam năucit și nu știam ce să fac. Greta, parcă o văd, era în elementul ei. Avea acea putere uluitoare pe care o au unii de a se ocupa de tot ce e necesar, de a stăpâni situația. Era în stare să se ocupe de toate acele detalii neînsemnate de care oricine trebuie să se ocupe. Eu n-aș fi fost în stare de așa ceva.

Cred că primul lucru de care îmi amintesc limpede după ce au luat-o pe Ellie de la locul cumplit, iar eu a trebuit să mă întorc acasă la mine, la noi - acasă - mă rog.

— A fost când doctorul Shaw a venit și mi-a vorbit. Nu știu cât trecuse. Era liniștit, cu o voce blândă, un ton echilibrat. Îmi explica lucrurile răspicat, cu bunătate.

Ce trebuia aranjat. Îmi aduc aminte că a folosit cuvântul aranjamente. Era un cuvânt cumplit, îl uram așa cum urăsc tot ce ține de el. Lucrurile care în viață înseamnă cuvinte mari - Dragoste - sex - existență - moarte - ură - mi se păreau că nu reprezintă ceva ce ne guvernează zilele.

Sunt o mulțime de lucruri ce ne șicanează, ne degradează, pe care trebuie să le îndurăm, la care nu ne gândim decât atunci când ne traversează viața. Antreprenorii de pompe funebre, aranjamentele privind înmormântarea, anchete. Și servitorii care intrau prin camere și trăgeau storurile. De ce să fie storurile trase pentru că Ellie murise? Niște nerozii, toate astea!

De aceea cred, îmi aduc aminte, că m-am simțit îndatorat doctorului Shaw, care a izbutit să facă față unor momente atât de delicate, cu atât de mult tact și sensibilitate, explicându-mi de exemplu, de ce anumite corvoade, cum este o anchetă, trebuie suportate. Îmi vorbea destul de rar, pentru ca să fie sigur că pricepeam ceea ce îmi spunea.

Nu știam cum se desfășoară o anchetă. Doar nu participasem la niciuna. Mi s-a părut a fi ceva ireal și făcut cu un amatorism curios. Judecătorul de instrucție era un bărbat scund care-și dădea aere și purta un pince-nez. A trebuit să-i arăt actele, să-i spun când am văzut-o pe Ellie ultima dată la micul dejun și când a plecat în plimbarea ei obișnuită călare ca și înțelegerea pe care o aveam să ne întâlnim la prânz. Mi s-a părut, am spus, ca de obicei, într-o perfectă stare de sănătate.

Mărturia doctorului Shaw era neconcludentă, obișnuită. Nu existau semne de violență, un os, clavicula, parcă, fracturată și niște vânătăi ca urmare a căderii de pe cal - totul se petrecuse în momentul morții. Se pare că

nu se mai mișcare după ce căzuse. Moartea, după părerea lui, intervenise instantaneu. Nu exista o cauză organică care să fi provocat moartea, dar nu putea să ofere o altă explicație decât că decesul ar fi intervenit în urma unei crize cardiace, consecința unui șoc. Atât cât am putut să înțeleg din limbajul medical folosit a fost faptul că Ellie murise din cauza unei asfixieri – ca rezultat al unei lipse de aer. Organele îi erau intacte, conținutul stomacului normal.

Greta, care depuse și ea mărturie, accentua mai degrabă voit și cu mai multă insistență decât o făcuse față de Doctorul Shaw mai înainte că Ellie suferise de o anumită boală de inimă cu trei sau patru ani în urmă. Nu auzise nimic precis, dar rudele Ellie spusese o dată sau de două ori că inima ei era slabă și că trebuie să aibă grijă să nu se obosească. Nu auzise nimic altceva în afară de asta.

Pe urmă au fost întrebați oamenii care văzuseră ceva sau fuseseră în vecinătatea locului atunci când avusese loc accidentul. Bătrânul care tăia piatră pentru drum a fost primul. O văzuse pe doamnă trecând pe lângă dânsul la o distanță cam la cincisprezece iarzi. Știa cine era, deși ea nu vorbise niciodată cu el. Era doamna de la casa cea nouă.

— O știai din vedere?

— Nu, nu o știam chiar din vedere, domnule, știți, am recunoscut calul. Avea chișița albă. Fusese ai domnului Carey, cel de peste deal, de la Shettlegroom. Nu s-a auzit nimic rău despre el, era cuminte, liniștit, numai bun de călărit pentru doamne.

— Când i-ai văzut, calul dădea semne de nervozitate? O necăjea pe doamna în vreun fel?

— Nu, era destul de liniștit și era și o dimineață frumoasă. Nu se afla multă lume prin preajmă, zise bătrânul. Cel puțin el nu observase. Poteca aceea, tăind ținutul mlăștinos, nu prea era folosită decât pentru a scurta drumul dintre ferme. Mai era un drum care traversa regiunea, dar cam la o milă depărtare. Văzuse un trecător sau doi, dar nu ceva care să-i atragă atenția. Un bărbat pe bicicletă, un altul pe jos. Erau destul de departe de el, ca să vadă cine erau și oricum nu le ar fi dat importanță. Mai devreme de a o fi văzut pe doamnă călare, o văzuse pe bătrâna Lee sau cel puțin așa i se păruse. Venea pe cărare spre el, iar pe urmă, deodată, a luat-o într-o parte și a intrat în pădure. De altfel, se plimba destul de des prin ținutul mlăștinos și intra sau ieșea din pădure.

Judecătorul întrebă de ce d-na Lee nu era și ea prezentă. El înțelesese că fusese și ea convocată.

Și i se mai spusese că d-na Lee părăsise satul puțin mai înainte, nimeni nu știa încotro plecase. Nu lăsase nici o adresă. Nu era obiceiul ei să lase vorbă, pentru că deseori pleca și se întorcea, fără să anunțe pe cineva. Așa că nu era nimic neobișnuit în asta. De fapt o persoană sau două spusese că aveau impresia că ea părăsise satul chiar înainte de accident. Judecătorul de instrucție îl întrebă din nou pe bătrân.

— Crezi, totuși, că era d-na Lee persoana pe care ai văzut-o?

— N-aș putea să spun că sunt sigur. S-ar putea să nu fie așa. Era o femeie înaltă care rătăcea și avea o haină roșiatică, așa cum poartă d-na Lee uneori. Dar nu m-am uitat foarte atent. Eram ocupat. Dacă nu a fost ea, ar fi putut să fie altcineva. Cine știe?

În rest repetă ceea ce ne spusese și nouă. Văzuse pe doamnă călărind prin apropiere, așa cum o văzuse de nenumărate ori. Nu dăduse importanță faptului. Numai pe urmă văzuse calul galopând singur. Părea că ceva îl speriasse. „Cel puțin așa arăta”. Nu putu să spună nici cât era ora. S-ar fi putut să fie unsprezece sau mai devreme. Văzuse calul mult mai târziu, departe. Se întorcea spre pădure.

Apoi judecătorul mă chemă iarăși pe mine și-mi puse alte câteva întrebări despre d-na Lee, d-na Esther Lee de la Căsuța cu Viță.

— Dumneata și soția dumitale o cunoșteai pe d-na Lee din vedere?

— Da, am răspuns, destul de bine.

— I-ați vorbit?

— Da, de mai multe ori. Sau mai degrabă, am adăugat, ea ne-a vorbit.

— Te-a amenințat vreodată sau a amenințat-o pe soția dumitale?

Am păstrat o clipă sau două de tăcere.

— Într-un fel a făcut-o, am spus încet, dar n-am crezut niciodată...

— Nu ai crezut niciodată, ce?

— N-am crezut niciodată că și simte ceea ce spune, am răspuns.

— Ceea ce spunea suna a dușmănie împotriva soției dumitale?

— Soția mea a menționat o dată ceva în acest sens. A spus că avea impresia că bătrâna avea o pică pe ea dar nu putea să înțeleagă de ce.

— Ați amenințat-o vreodată, dumneata sau soția dumitale, că o veți alunga de pe aceste pământuri?

— Niciodată și dacă a fost rostită vreo amenințare aceasta a venit din partea ei, am răspuns.

— Ați avut vreodată impresia că era alienată mintal?

M-am gândit puțin.

— Da, am zis, am avut această impresie. Am crezut că ajunsese să fie convinsă de faptul că pământul pe care ne-am construit noi casa îi aparținea sau aparținea tribului ei sau ce au ei. Era obsedată de asta, am adăugat încet. Cred că o luase razna de tot cu această obsesie.

— Înțeleg. Dar n-a trecut cumva și la violențe fizice în ceea ce-o privea pe soția dumitale?

— Nu, am spus din nou încet, nu cred că ar fi corect să spunem așa ceva. Totul se limita la acele preziceri țigănești. „Vă va paște nenorocul dacă veți sta aici. Blestem pe capul vostru dacă nu plecați...”

— A rostit cuvântul moarte?

— Da; cred că l-a rostit. Dar n-am luat-o în serios. Cel puțin, m-am corectat, eu n-am luat-o în serios.

— Crezi că soția dumitale a luat-o în serios?

— Mi-e teamă că uneori o lua. Bătrâna putea câteodată să te sperie destul de tare. Dar nu cred că își dădea seama de ceea ce spunea, sau făcea.

Audierea se termină cu anunțarea hotărârii judecătorului de a amâna termenul pentru două săptămâni. Totul ducea spre o moarte pricinuită de un accident, dar nu existau probe suficiente pentru a demonstra cum a survenit accidentul. A declarat că va amâna audierea până când va avea și depoziția doamnei Lee.

A doua zi după audiere m-am dus să-i văd pe Maiorul Phillipot și i-am spus verde-n față că vroiam părerea lui. Cineva care părea să fie, după opinia bătrânului tăietor de piatră, doamna Lee se plimbase în pădure în acea dimineață.

— O știi pe bătrână, am spus. Crezi că ar fi fost în stare să pricinuiască un accident cu bună știință? Și din răutate?

— Nu prea pot să cred așa ceva, Mike, zise el. Ca să faci un asemenea lucru trebuie să ai un motiv puternic. O răzbunare pentru ceva ce ți s-a întâmplat. Ceva de genul ăsta. Și ce-i făcuse Ellie? Nimic.

— Pare ceva ieșit din comun, știu. Dar de ce tot apărea în felul acela bizar, amenințând-o pe Ellie și spunându-i să plece? Părea să aibă ceva cu ea, dar ce putea să fie? Doar n-o întâlnește sau s-o fi văzut mai înainte. Ce era Ellie pentru ea decât o americancă, o străină? Nu există ceva care să țină de trecut, vreo legătură.

— Știu, știu, zise Phillipot Nu pot însă să nu mă gândesc la faptul că există în povestea asta ceva care ne scapă, Mike. Nu știu dacă soția ta a mai fost vreodată în Anglia înaintea căsătoriei voastre. Să fi locuit oare prin părțile astea vreo bucată de vreme?

— Nu, sunt sigur de asta. Deși e destul de greu să afirmi așa ceva. Nu prea știu mare lucru despre Ellie. Vreau să spun că nu știu ce cunoștințe avea, pe cine întâlnea. Noi doi ne-am întâlnit doar... M-am recules și m-am uitat la el. Nici nu știi cum ne am întâlnit, nu-i așa? Sigur că nu. Și pe urmă am continuat: Nici n-ai ghici de aici într-o mie de ani. Și fără voia mea am început să râd. După care m-am oprit. Am simțit că eram foarte aproape de o criză de isterie.

I-am văzut fața răbdătoare așteptând să devin din nou eu însumi.

Era un om de mare ajutor. Nu încăpea nici o îndoială în acest sens.

— Ne-am întâlnit aici, i-am spus eu. Adică pe „Moșia Țiganului”. Tocmai citisem afișul privind vânzarea „Turnurilor” și am urcat drumul spre deal, pentru că eram curios să văd locul. Și așa am văzut-o prima oară. Stătea acolo sub un copac. Cred c-am speriat-o sau poate ea m-a speriat pe mine. Oricum, așa a început totul. De asta am venit să locuim aici în locul ăsta blestemat, cu ghinion.

— Ați simțit asta mereu? Vreau să spun dacă ați simțit că plutea ghinionul prin preajmă?

— Nu, adică da. Nu mai știu. Niciodată n-am vrut să admit așa ceva. Dar cred că ea știa. Cred că fusese speriată tot timpul. Și apoi am spus ca pentru mine: Cred că cineva vroia s-o sperie înapoi.

Vocea lui se auzi destul de aspru.

— Ce vrei să spui cu asta? Cine vroia s-o sperie?

— Pesemne că țiganca. Dar într-un fel nu sunt prea sigur de asta... Bătrâna obișnuia să stea la pândă s-o aștepte pe Ellie, să-i spună că locul ăsta o să-i aducă ghinion. Să-i spună că ar trebui să plece de aici.

— Puh! Vorba-i trăda supărarea. Ar fi trebuit să-mi spui mai demult despre asta. Aș fi vorbit cu bătrâna Esther. I-aș fi spus că nu se cuvenea să se poarte așa.

— De ce-a făcut-o? Am întrebat. Ce-a determinat-o?

— Ca multe alte persoane, zise Phillpot, îi plăcea să-și dea importanță. Îi place să le spună oamenilor să se păzească de anumite lucruri, să prevadă ce le va aduce viitorul și să le ghicească norocul. Îi place să se creadă despre ea că știe viitorul.

— Presupunând că, am zis încet, presupunând că cineva i-a dat bani. Mi s-a spus că era dornică să aibă bani.

— Da, îi plăceau banii foarte mult. Dacă cineva ar fi plătit-o - asta vrei să spui - ce te face să crezi așa ceva?

— Sergentul Keene mi-a dat ideea, am răspuns. Nu m-aș fi gândit singur la așa ceva.

— Da, înțeleg. Dădu din cap cu îndoială.

— Nu pot să cred, zise el, că ar fi încercat în mod deliberat s-o înspăimânte pe soția ta, pentru ca să ajungă la un astfel de accident.

— S-ar putea să nu se fi gândit la un accident fatal. S-ar putea să fi făcut ceva ca să sperie calul, am zis. Să fi declanșat o petardă sau să fi pocnit o bucată de hârtie. Uneori, știi, mă gândesc că a avut ceva personal cu Ellie, ceva de care eu nu știam nimic...

— Sună cam forțat.

— Locul ăsta i-a aparținut vreodată? Pământul vreau să spun!

— Nu. Țigani ar fi fost alungați de pe locurile astea, probabil de mai multe ori. Țigani sunt mereu alungați din anumite locuri, dar nu cred că păstrează resentimente pentru asta

— Nu, am zis, nu pare a avea vreo legătură cu asta. Dar mă întreb dacă nu cumva a fost plătită pentru vreun motiv pe care noi nu-l cunoaștem.

— Un motiv pe care nu-l cunoaștem? Ce motiv?

M-am gândit un minut sau două.

— Tot ce-o să spun o să pară poate fantastic. Să presupunem, așa cum sugera Keene că cineva ar fi plătit o să facă ceea ce a făcut. Ce dorea acel cineva? Să zicem că vroia să ne facă pe amândoi să plecăm de aici. S-au oprit asupra Ellie, nu asupra mea pentru că eu nu m-aș fi speriat așa cum s-a speriat Ellie. Au înspăimântat-o pentru a acționa asupra amândouă - să plecăm de aici. Dacă așa e, înseamnă că există un motiv pentru care se vrea ca pământul să fie vândut din nou. Cineva, pentru un anumit motiv ne vrea pământul, am zis și m-am oprit.

— E o sugestie logică, zise Phillpot, dar nu văd totuși de ce ar fi făcut cineva asta?

— S-ar putea să se găsească pe aici vreun minereu de valoare, am continuat eu, de care nimeni nu știe

— Hâm! Mă îndoiesc.

— Sau poate o comoară ascunsă Oh, știu că sună absurd. Sau poate - ei bine - ceea ce s-a furat de la o mare bancă.

Phillpot dădea mereu din cap, dar ceva mai puțin vehement de data asta

— Cealaltă variantă, duce așa cum am zis la o persoană care ai fi plătit-o pe d-na Lee. S-ar putea să fie vreun dușman necunoscut al Elliei.

— Ai putea să te gândești la cineva anume?

— Nu. Nu cunoștea pe nimeni aici. Sunt sigur de asta. Nu avea nici o legătură cu aceste locuri. M-am ridicat. Mulțumesc că m-ai ascultat, am zis.

— Aș vrea să pot fi de mai mare ajutor.

Am ieșit, învârtind între degete ceea ce aveam în buzunar. Apoi, hotărându-mă brusc m-am întors și am intrat din nou în cameră.

— Mai e ceva, ce aș fi vrut să-ți arăt, am zis. De fapt, voiam să-l duc sergentului Kenne ca să văd ce ar putea să facă cu el.

Am băgat mâna în buzunar și am scos o piatră rotundă, învelită într-o bucată de hârtie pe care erau câteva litere tipărite.

— Azi de dimineață cineva a aruncat-o pe fereastră în timp ce-mi luam micul dejun, am spus. Am auzit zgomotul de geam spart și m-am dus să văd ce este. Mai fusese aruncată o piatră pe fereastră îndată ce am venit aici. Nu știu dacă poate să fie aceeași persoană sau nu.

Am luat hârtia învelitoare și i-am întins-o. Era o hârtie murdară, de proastă calitate. Erau și niște litere pe ea scrise cu o cerneală destul de ștearsă. Phillot își puse ochelarii și despături bucata de hârtie. Mesajul era destul de scurt. Tot ce era scris acolo se rezuma la o propoziție: „Soția dumitale a fost omorâtă de o femeie”.

Sprâncenele lui Phillpot se ridicară a mirare.

— Extraordinar, zise el. Primul mesaj pe care l-ai primit era și el tipărit?

— Nu pot să-mi amintesc acum. Era numai un avertisment, să plecăm de aici. Nu pot să-mi amintesc nici măcar ce scria acolo. Oricum se pare că era vorba de huligani. Pe când ăsta nu mai e același lucru.

— Crezi că a fost aruncat de cineva care bănuiește ceva?

— S-ar putea să fie ceva, în genul răutăților din scrisorile anonime. Cred că se primesc destul de multe la țară.

Îmi înapoia hârtia.

— Cred că trebuie să îți urmezi primul gând și s-o duci sergentului Keene. S-ar putea ca el să știe mai multe decât mine despre asemenea lucruri.

L-am găsit pe sergentul Keene la postul de politic și fu vizibil interesat de problemă.

— Se petrec lucruri ciudate pe-aici, zise el

— Ce credeți că vrea să însemne asta? Am întrebat.

— E greu să mă pronunț. S-ar putea să fie răutate îmbinată cu o acuzație conducând spre o anumită persoană.

— Adică acuzație să fie îndreptată direct împotriva doamnei Lee?

— Nu, nu cred că putem să spunem asta. S-ar putea - și mi-ar plăcea să cred că ar putea fi așa - s-ar putea ca cineva să fi văzut ceva sau să fi auzit

ceva. Un zgomot sau un strigăt sau calul fugind de parcă ar fi mâncat pământul. Și s-ar fi putut să fi dat peste cineva iar ei au văzut sau au întâlnit vreo femeie curând după aceea. Dar sună ca și cum ar fi vorba de o altă femeie decât țiganca, pentru că toată lumea crede că țiganca este oricum amestecată în povestea asta. Așa încât mesajul sună de parcă o alta, cu totul diferită femeie ar fi legată de eveniment.

— Dar ce știți despre țigancă? Am întrebat. Aveți vreo veste despre ea sau ați găsit-o?

Dădu din cap încet.

— Știm câteva dintre locurile unde obișnuiește să se ducă atunci când pleacă de aici. Spre Anglia estică. Are prieteni pe acolo printre triburile de țigani. Au transmis că acum nu e acolo, dar probabil că au spus așa, de formă. Se închid ca mormântul când e vorba de așa ceva, știți. E destul de cunoscută din vedere prin părțile acelea, dar nimeni nu a văzut-o. Cu toate astea eu cred că nu e așa departe spre Anglia de est.

Era ceva ciudat în tonul cu care spusese aceste cuvinte.

— Nu prea înțeleg, am zis eu

— Judecați lucrurile în felul următor, e speriată. Are și motive. A amenințat-o pe soția dumneavoastră, a speriat-o și acum, iată, a provocat un accident iar soția dumneavoastră a murit. Poliția o urmărește. Ea știe asta, așa că se va duce la capătul lumii cum se spune. Va încerca să mărească pe cât îi stă în putință distanța dintre noi și ea. Dar nu va vrea să se arate. Îi va fi frică de mânia publică.

— Dar o s-o găsiți? E o femeie cu multe ciudățenii.

— Da, o s-o găsim până la urmă. Asemenea lucruri iau ceva timp. Asta numai dacă așa s-a întâmplat.

— Crezi că s-a întâmplat altfel, nu-i așa?

— Ei, doar știți la ce mă gândeam tot timpul. De ce ar fi plătit-o cineva să spună lucrurile pe care le spunea?

— Pentru că așa ar fi determinat o plecare mai grabnică, am sugerat eu.

— Dar și altcineva ar fi fost grăbit să plece. Ar trebui să vă gândiți la asta, domnul Rogers.

— Vrei să spui, am rostit încet, că și persoana care o plătea.

— Da.

— Presupunând - că o femeie o plătea.

— Și să mai presupunem că altcineva a avut această idee. Și așa au început să trimită mesaje anonime. Iar femeia s-ar putea să fie speriată. Nu a vrut să se întâmple asta, știți. Oricât de mult ar fi dorit ca țiganca s-o sperie pe soția dumneavoastră și s-o îndepărteze de aceste locuri, nu s-a gândit niciodată ca totul să se sfârșească cu moartea doamnei Rogers.

— Nu, am zis, Moartea nu era prevăzută. Voiau numai să ne sperie. Să o sperie pe soția mea și pe mine ca să plecăm de aici

— Și acum cine va fi speriat? Femeia care a provocat accidentul. Și asta e d-na Esther Lee. Și ea va încerca să se dezvinovățească, nu-i așa? Va spune de fapt n-a fost ea. Va admite chiar că a fost plătită să facă asta și va spune

un nume. Va spune cine a plătit-o. Și aceluia cineva n-o să-i placă asta, nu-i așa domnule Rogers?

— Vreți să spuneți că acea persoană necunoscută – acea femeie necunoscută – pe care o bănuim mai mult sau mai puțin – fără să știm dacă există într-adevăr sau nu?

— Bărbat sau femeie, să zicem cineva care a plătit-o. Ei bine, acel cineva o va reduce la tăcere destul de repede, nu credeți asta?

— S-ar putea deci să fie moartă?

— E o posibilitate, nu sunteți de aceeași părere? Întrebă Keene. Și pe urmă schimbă brusc subiectul. Cunoașteți căsuța numită „Folly”, de pe locul ce se găsește pe culmea dealului, la capătul pădurii?

— Da, zisei, ce-i cu el? Soția mea și cu mine l-am amenajat și l-am adus la o stare de întrebuințare. Obişnuiam să mergem acolo din când în când, nu prea des. N-am fost de mult, oricum. De ce?

— Am fost la vânătoare prin apropiere. Am aruncat o privire. Nu era încuiat.

— Nu, am continuat, nu ne oboseam s-o încuiem. Nu era nimic de valoare acolo, numai niște mobilă.

— Am crezut că poate d-na Lee s-ar fi ascuns acolo, dar n-am găsit nici o urmă de-a ei. Am găsit, în schimb asta. V-o arătăm oricum. Deschise un sertar și luă din el o brichetă gravată cu aur. Era o brichetă de femeie și avea o inițială pe ea în diamante. Era litera „C”. Cred că nu e a soției dumneavoastră, nu-i așa?

— Nu cu inițiala „C”. Nu, nu e a Elliei, zisei. De altfel nu avea un asemenea obiect. Și nu e nici a domnișoarei Andersen. Numele ei e Greta.

— Era undeva, parcă uitată de cineva care ar fi pierdut o E un lucru destul de scump, costă bani.

— C”, am spus, repetând inițiala cu un aer gânditor. Nu pot să fac decât o singură trimitere la persoană – Cora. E mama vitregă a soției mele. Doamna van Stuyvesant, dar nu o prea văd cățărându-se către un asemenea loc pe o cărare năpădită de bălării. Și nici n-a mai fost cu noi de foarte multă vreme. Cam de o lună. Nu-mi aduc aminte s-o fi văzut folosind o asemenea brichetă. Sau poate n-am băgat de seamă. S-ar putea să știe ceva domnișoara Andersen.

— Ei bine, luați-o cu dumneavoastră și arătați-i-o.

— Așa voi face. Dacă e într-adevăr a Corei e destul de ciudat că nu am văzut-o acolo atunci când am fost ultima dată. Deși nu mi se pare a fi mare lucru. Observi ceva de acest gen zăcând pe podea – pe podea nu era, nu?

— Da, destul de aproape de divan. Desigur că oricine putea să folosească acel loc. E numai bun pentru un cuplu de îndrăgostiți, să se întâlnească oricând. Vorbesc de localnici. Dar ar fi puțin probabil ca ei să-și permită un lucru atât de costisitor.

— Pe urmă ar mai fi Claudia Hardcastle, am zis, dar mă îndoiesc că ar avea un obiect de acest fel. Și ce să facă ea la „Folly”?

— Era o prietenă destul de apropiată de-a soției dumneavoastră, nu-i așa?

— Da, am încuviințat, cred că era cea mai bună prietenă a Elliei, aici. Și îmi închipui că știa că nu ne-ar fi deranjat faptul dacă folosea „Folly” oricând ar fi dorit.

— Ah, zise, sergentul Keene.

I-am aruncat o privire încărcată de reproșuri.

— Doar nu credeți că poate Claudia Hardcastle sa fie o - o dușmancă de-a Elliei. Ar fi absurd.

— În aparență nu ar exista nici un motiv pentru care ar trebui s-o considerăm o astfel de persoană, dar cu femeile nu știi niciodată de unde vine surpriza.

— Presupun - am început și apoi m-am oprit pentru că ceea ce eram pe punctul de a rosti ar fi părut destul de caraghios.

— Da, domnule Rogers?

— Am impresia că doamna Hardcastle a fost căsătorită cu un american - un american al cărui nume era Lloyd; principalului curator al afacerilor soției mele în America este Stanford Lloyd. Dar sunt sute de persoane al căror nume este Lloyd și oricum ar fi numai o coincidență să fie aceeași persoană și ce legătură ar avea cu toate acestea?

— Nu prea pare să aibă. Și totuși... Dar se opri.

— Partea nostimă este că am avut impresia că l-am văzut pe Stanford Lloyd în ziua accidentului - da - când luam masa la „George la Bartington”.

— Și nu a venit să vă vadă?

Am dat din cap

— Era cu cineva care părea să fie d-na Hardcastle. S-ar putea să fie o confuzie din partea mea. Cred că știți că fratele ei ne-a construit casa?

— S-a arătat interesată de casă?

— Nu, răspunsei, nu cred că-i place cum concepe fratele ei linia construcțiilor. Și cu asta m-am ridicat. Mă rog, am cam abuzat de timpul dumitale. Încearcă să găsești țiganca.

— Puteți să fiți sigur că nu vom întrerupe căutarea. Și judecătorul de instrucție dorește să o audieze.

Am spus la revedere și am ieșit din clădirea poliției. Și așa cum se întâmplă să dai peste cineva despre care tocmai ai vorbit, în același moment Claudia Hardcastle ieșea din clădirea poștei pe lângă care treceam. Ne-am oprit amândoi. Îmi zise cu acea ușoară jenă pe care cineva o are când întâlnește o persoană care a fost lovită de e nenorocire:

— Îmi pare rău, Mike, îmi pare rău pentru Ellie. Nu pot să spun mai mult. E cumplit când oamenii încearcă să îți se adreseze. Dar trebuie - trebuie să spun - măcar - măcar atât.

— Știu, am rostit. Ai fost foarte drăguță cu Ellie. Ai făcut-o să se simtă acasă aici. Îți sunt recunoscător.

— Aș fi vrut să-ți mai spun ceva și m-am gândit că ar fi mai bine s-o fac acum, înainte să pleci în America. Am auzit că o să pleci în curând.

— Cât o să pot de repede. Mai am destule de pus la punct și acolo.

— M-am gândit - dacă îți vei scoate casa la vânzare - m-am gândit că vei încerca să faci ceva în acest sens înainte de a pleca și aș fi dorit să fiu prima care să știu dacă pot să mă angajez la așa ceva.

Am rămas înmărmurit. A fost ceva care m-a surprins într-adevăr. Era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

— Vrei să spui că ai dori să o cumperi? Am crezut că nici măcar nu-ți place acest tip de arhitectură.

— Fratele meu Rudolf mi-a spus că este cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată. Și îndrăznesc să cred că el se pricepe. Presupun că vei dori un preț foarte ridicat, dar să știi că pot să fac față. Da, mi-ar plăcea să fie a mea.

Nu mi-am putut stăpâni gândul că totul era de un ridicol total. De câte ori venise în vizită nu-și exprimase vreodată nici cea mai mică apreciere în legătură cu stilul casei noastre. Mă întrebam, așa cum mi s-a mai întâmplat să mă întreb o dată sau de două ori, dacă există cumva vreo urmă de atașament față de fratele ei. Chiar ținea la el? Uneori avusesem impresia că îi detestă dacă nu cumva îl și ura. Oricum vorbea despre el într-un mod foarte ciudat. Dar oricare i-ar fi fost sentimentele, ceva nutrea față de el... Și se pare că era ceva important. Am dat din cap încetitor.

— Înțeleg că ai putut să te gândești că vreau să vând locul și să plec pentru că aici și-a găsit Ellie moartea, am zis eu. Dar de fapt nu e deloc așa. Am trăit aici și am fost fericiți și acesta e locul care o să-mi amintească cel mai bine. Nu voi vinde Moșia Țiganului - sub nici un motiv! Poți să fii sigură de asta.

Ochii noștri s-au întâlnit. Între noi începuse un soi de luptă. Ai ei s-au coborât în cele din urmă.

Mi-am adunat tot curajul și am rostit:

— Nu e treaba mea, dar ai fost măritată o dată. Soțul dumitale se numea Stanford Lloyd?

Se uită la mine un moment fără să scoată o vorbă. După care zise brusc:

— Da, și îmi întoarse spatele.

O pâclă deasă în care nu știam cum să mă mișc! E tot ce-mi amintesc când rememorez acele clipe. Gazetari punând întrebări - dorind interviuri - munți de scrisori și de telegrame - Greta făcând față solicitărilor.

Primul lucru de a dreptul uimitor a fost descoperirea adevăratei situații în legătură cu familia Ellie. A fost de a dreptul șocant să aflăm că erau, în cea mai mare parte a lor, nu în America, ci în Anglia. Era normal, poate în ceea ce o privea pe Cora van Stuyvesant. Cum oferea imaginea unei ființe neobosite, mișcându-se dezinvolt prin Europa. În Italia, spre Paris, Londra, și înapoi în America, spre Palm Beach, spre Vest și spre ranch-ul care o aștepta întotdeauna, aici, acolo, pretutindeni. În ziua morții Ellie fusese la o distanță de cincizeci de mile în căutarea unei case pentru a-și satisface moftul de a avea așa ceva și în Anglia. Rămăsese în Londra pentru două sau trei zile ca să găsească noi agenți imobiliari și să dea alte ordine după care plecase în regiunea noastră ca să vadă alte imobile.

Descoperirăm că și Stanford Lloyd călătorise în același avion pentru a participa la o întâlnire de afaceri la Londra. Ființele astea aflară de moartea Elliei, nu din telegramele pe care le trimiserăm în America, ci din presa engleză.

Se iscă o dispută aprinsă în legătură cu locul în care Ellie urma să fie înmormântată. Eu credeam că era normal să fie îngropată aici, unde murise. Aici, unde eu și ea trăiserăm.

Dar familia ei se împotrivi cu tărie. Doreau ca trupul să fie adus în America, unde urma să fie înmormântată alături de strămoșii săi. Unde bunicul ei, tatăl mama și ceilalți își aveau rămășițele. Cred că de fapt așa se cuvenea dacă stau să mă gândesc mai bine.

Andrew Lippincott veni să-mi vorbească despre aceasta și o făcu într-o manieră rezonabilă.

— Nu a lăsat nici o recomandare privind locul unde ar dori să fie înmormântată, începu el.

— De ce ar fi făcut-o? Întrebai eu pe neașteptate. Câți ani avea? Douăzeci și unu? Doar nimeni nu se gândește la douăzeci și unu de ani că o să moară. Și deci nici la locul unde ai dori să fii înmormântat nu te gândești. Dacă ne-am fi gândit la așa ceva, atunci cred că am fi dorit să fim înmormântat amândoi în același loc, chiar dacă nu aveam să murim în același timp. Dar cine se gândește la moarte în floarea vieții?

— O observație pertinentă, zise dl. Lippincott. Și apoi mai spuse: Mi-e teamă că va trebui să vii și dumneata în America, să știi. Sunt o mulțime de probleme de afaceri de care trebuie să te ocupi.

— Ce fel de afaceri? Ce am eu cu afacerile?

— O să ai destule de făcut, zise el. Nu-ți dai seama că ești principalul beneficiar al testamentului?

— Vreți să spuneți că sunt ființa cea mai apropiată de Ellie sau de ce?

— Nu. Ci datorită testamentului.

— Nu știam că a făcut un testament.

— Oh, da, zise Lippincott. Ellie era o tânără femeie de afaceri foarte meticuloasă. Trebuia să fie. A trăit într-o astfel de lume. A făcut un testament atunci când a devenit majoră și pe urmă imediat după ce s-a căsătorit. Era la avocatul său din Londra cu rugămintea ca o copie să-mi fie trimisă și mie. Făcu o pauză. Dacă vii în America, ceea ce te sfătuiesc să faci, cred că trebuie să-ți spun că este necesar să-ți plasezi afacerile în mâinile unui avocat cu reputație.

— De ce aș face-o?

— Pentru că, în cazul unei averi mari, depuneri, investiții în diverse domenii, vei avea nevoie de un consilier abilitat.

— Da, și eu nu sunt în stare să mă descurc în astfel de probleme, am spus cu amărăciune, într-adevăr nu sunt.

— Înțeleg, zise Lippincott.

— Nu aș putea să las totul în seama dumatăle?

— Ai putea, desigur.

— Ei bine, atunci există vreo piedică?

— Cu toate acestea, cred că ar trebui să fii reprezentat separat. Acționez deja în numele câtorva membri ai familiei și s-ar putea isca un conflict de interese. Dacă lași totul în mâinile mele, voi avea grijă ca interesele ți să fie reprezentate de un avocat recunoscut drept o capacitate.

— Mulțumesc, am zis, ești foarte amabil.

— Dacă pot să fiu puțin imprudent, se uită la mine un pic cam stingherit - și îmi plăcu să-l știu că era pe cale să facă o imprudență.

— Da? Am zis.

— Te-aș sfătui să fii foarte grijuliu cu tot ce semnezi. Orice document de afaceri. Înainte de a semna să citești în întregime și cu multă grijă.

— Un asemenea document îmi va spune ceva dacă îl citesc?

— Dacă nu-ți va fi clar, îl vei înmâna sfătuitoarelor dumitale legal.

— Încerci să mă previi împotriva unei anumite persoane? Am întrebat eu, simțind cum mi se trezește interesul.

— Nu e o întrebare la care să pot răspunde, zise dl. Lippincott. Dar îți voi spune numai atât: Când e vorba de sume mari de bani este de dorit să nu ai încredere în nimeni.

Deci mă prevenea împotriva cuiva dar nu avea să-mi dea nici un nume. Am putut să văd asta. Era oare Cora? Sau avea vreo bănuială - poate o bănuială mai veche împotriva lui Stanford Lloyd? Un bancher atât de prosper, de o bonomie atât de evidentă, atât de bogat și fără griji care fusese de curând în Anglia cu afaceri? Să fi fost Unchiul Frank care ar fi putut să-mi strecoare niscaiva documente de care să nu-mi dau seama? Am avut dintr-o dată viziunea ființei mele, un biet neofit, o victimă înnotând într-un lac plin de crocodili care-mi zâmbeau fals a amicitie.

— Lumea e un loc al răutăților, îmi spuse dl. Lippincott.

Avea poate să rostesc o stupizenie, dar îi pusei totuși e întrebare.

— Moartea Ellie favorizează pe cineva?

Se uită la mine cu o privire plină de asprime.

— E o întrebare destul de curioasă. De ce o pui?

— Nu știu. Mi-a venit, așa deodată în minte.

— Te favorizează pe dumneata, rosti el.

— Da, bine, zisei eu Asta am priceput. Dar am întrebat ca să știu dacă mai favorizează pe altcineva?

Domnul Lippincott păstră o tăcere destul de lungă.

— Dacă vrei să spui, rupse el tăcerea, că testamentul Fenellei ar favoriza anumite alte persoane în ordinea importanței, s-ar putea să fie așa într-o oarecare măsură. Câțiva servitori bătrâni, o guvernantă bătrână, o instituție sau două de caritate, dar nimic altceva. Există o dispoziția în ceea ce-o privește pe d-ra Andersen, dar suma nu e așa de mare pentru că stabilise, după cum probabil știi, o sumă destul de mare pentru d-ra Andersen.

Am încuviințat. Ellie îmi spusese că întreprinsese ceva în acest sens.

— Ai fost bărbatul ei. Nu avea nici o altă rudă mai apropiată. Dar cred că întrebarea dumitale nu se referea numai la așa ceva.

— De fapt nu știu la ce m-am gândit când am pus-o, am răspuns. Dar oricum, într-un fel sau altul, ai reușit domnule Lippincott, să mă faci să devin bănuitor. Bănuitor nu știu pe cine, sau de ce. Numai - ei, bine - bănuitor. Nu mă pricep la finanțe, am adăugat.

— Nu, asta e numai în aparență. Dă-mi voie să-ți spun că nici eu nu am clar conturată ideea sau vreo bănuială anume. Dar la moartea cuiva se face de obicei un bilanț al afacerilor acelei persoane. Lucrul acesta se poate face repede sau poate fi amânat un timp.

— Ceea ce vrei să spui, de fapt, este că cineva ar dori să se facă totul mai repede, dar să se folosească de cei care vor să amâne. Și să ajungă să mă determine să semnez acele amânări - sau cum le zici unor asemenea hârtii.

— Dacă afacerile Fenellei nu erau, să zicem, într-o stare destul de bună, ei bine, s-ar putea că moartea ei prematură să favorizeze pe cineva, n-o să dăm nume, pe cineva care în felul acesta și-ar șterge urmele mai ușor dacă ar trebui să trateze cu o persoană mai puțin avizată, cum ai fi dumneata. Am mers destul de departe și n-aș mai vrea să discut pe marginea unui asemenea subiect. Nu ar fi echitabil.

A urmat o slujbă religioasă destul de simplă, ținută în bisericuța din apropiere. Dacă aș fi putut să nu asist, ar fi fost mai bine pentru mine. Îi uram pe toți cei care mă tot priveau, înșiruindu-se într-o coadă destul de lungă în afara bisericii. Ochii curioși. Greta mă scoase din încurcătură. Nu cred că-mi dădusem seama până acum ce caracter tare avea și cât putea să te bizui pe ea. Se ocupă de toate, comandă florile, serviciul religios. Am înțeles de ce Ellie ajunsese să depindă atât de mult de Greta. Nu sunt pe lumea asta multe ființe ca Greta.

Oamenii din biserică erau, în cea mai mare parte, vecinii noștri. Pe câțiva dintre ei de-abia dacă-i cunoșteam. Dar am observat un chip pe care îl mai văzusem undeva, dar pe care nu am putut pe moment să-l așez undeva precis. Când ne-am întors acasă, Carson mi-a spus că în sufragerie se afla un domn care mă aștepta.

— Nu pot să văd pe nimeni astăzi. Expediază-l! Nu trebuia să-l lași să intre!

— Iertați-mă, domnule, dar a spus că este o rudă.

— O rudă?

Deodată mi-am adus aminte de omul pe care-l văzusem în biserică. Carson îmi întinse o carte de vizită.

Pentru o secundă nu-mi spuse nimic. Dl. William R. Pardoe. Am întors-o și pe o față și pe cealaltă și am dat din cap. I-am dat-o Gretei.

— Știi cumva despre cine e vorba? Am întrebat. Fața mi se pare familiară, dar nu pot s-o plasez. Poate e unul din prietenii Ellie.

Greta îmi luă cartea de vizită din mână și se uită la ea. Apoi zise:

— Desigur.

— Cine e?

— Unchiul Reuben. Îți aduci aminte. Vărul Ellie. Cred că ți-a vorbit de el, nu-i așa?

Mi-am amintit atunci de ce fața mi se părea familiară. Ellie avea câteva fotografii în salonașul ei cu o parte din rude. Iată de ce fața mi se păruse cunoscută. O văzusem numai în fotografie.

— Vin, am zis.

Am ieșit din cameră și m-am dus în sufragerie. Dl. Pardoe se ridică în picioare și zise:

— Michael Rogers? S-ar putea să nu-mi știi numele, dar soția dumitale a fost verișoara mea. Îmi spunea Unchiul Reuben, dar nu ne-am întâlnit, știu. E prima dată când vin aici de la căsătoria voastră.

— Desigur că știu cine ești.

Nu aș prea avea cum să-l descriu pe Reuben Pardoe. Era un tip voinic, cu o față largă și o privire destul de absentă ca și cum se gândea tot timpul la altceva. Dar după câteva momente de conversație îți dădea seama că era o persoană care profita de o ocazie mai mult decât ți-ai fi putut închipui.

— Nu trebuie să-ți spun cât de șocat și de mâhnit am fost atunci când am auzit de moartea Ellie, zise el.

— Să trecem peste asta, am răspuns. Nu mă simt în stare să vorbesc despre asta.

— Da, înțeleg.

Avea o înfățișare plăcută și totuși, în felul lui de a fi exista ceva care mă făcea să nu mă simt în largul meu. Și cum Greta intra, am zis:

— O cunoașteți pe d-ra Andersen!

— Bineînțeles, răspunse. Ce mai faci Greta?

— Nu prea rău, fu răspunsul Gretei. De cât timp sunteți aici?

— Cam de o săptămână sau două. M-am plimbat prin împrejurimi.

Și dintr-o dată imaginea mi-a revenit. Am rostit, cedând primului imbold:

— V-am văzut deunăzi.

— Serios? Unde?

— La o licitație conacul Bartington.

— Îmi aduc aminte acum, zise el, da, da, cred că și eu îmi amintesc de figura dumitale. Erai împreună cu un bărbat cam de vreo șaiszeci de ani cu o mustață cafenie.

— Da, am încuviințat, cu maiorul Phillpot.

— Păreați bine dispuși, amândoi.

— Nici nu se putea mai bine, am întărit eu, și am repetat cu o ciudată intonație așa cum o și făcusem în ziua aceea. Nici nu se putea mai bine.

— Da, la acea oră nu știați ce se întâmplase. Era în ziua accidentului, nu-i așa?

— Da, o așteptam pe Ellie să ia prânzul cu noi.

— Tragic, zise Unchiul Reuben, într-adevăr, tragic...

— Nu știam că sunteți în Anglia. Cred că nici Ellie n-a avut nici cea mai vagă bănuială, am făcut eu o pauză așteptând un răspuns din partea lui.

— Nu, nu știa, întări el, nu-i scrisesem în prealabil. N-am știut cât timp îmi va lua ceea ce aveam de făcut aici, dar cum afacerea s-a încheiat mai

repede decât mă așteptam pe urmă m-am întrebat dacă voi avea timp după licitație să dau o fugă să vă văd.

— Ați venit din Statele Unite pentru afaceri? Am întrebat

— Și da și nu, răspuse el. Cora voia de la mine o părere în legătură cu acea casă pe care intenționa să o cumpere.

Și mi-a spus unde stătea Cora în Anglia. Iar eu răspunsei:

— Noi nu știam asta.

— De fapt nu era prea departe de aici în ziua aceea, zise el.

— Era prin apropiere? Locuia într-un hotel?

— Nu, locuia la o prietenă.

— Nu știam că are prieteni prin părțile astea.

— O femeie pe care o cheamă - cum o cheamă oare? Hard - ceva în sensul ăsta. Hardcastle.

— Claudia Hardcastle? Eram surprins.

— Da. Era o prietenă apropiată a Corei. Cora o cunoscuse de pe vremea când aceasta era în Statele Unite. N-ai știut lucrul acesta?

— Știu puține lucruri, am răspuns. Foarte puține lucruri despre familie. M-am uitat la Greta.

— Ai știut că mama vitregă a Elliei o cunoștea pe Claudia Hardcastle?

— Nu cred s-o fi auzit vreodată vorbind de ea, răspuse Greta. De asta Claudia n-a mai venit la întâlnire în ziua aceea.

— Ah, da, mi-am amintit eu, trebuia să mergă cu tine pentru cumpărături la Londra. Urma să vă întâlniți la Londra. Urma să vă întâlniți la gara din Market Chadwell.

— Da, și n-a fost acolo. A telefonat aici după ce plecasem. A spus că a apărut pe neașteptate o musafiră din America și că nu poate s-o lase singură.

— Mă întreb dacă vizitatoarea americană n-o fi fost cumva Cora, am izbucnit eu.

— Evident, zise Reuben Pardoe. Dădu din cap. Totul e atât de confuz, rosti și continuă, înțeleg că ancheta s-a amânat.

— Da, am încuviințat.

Își bău ceașca și se ridică.

— N-aș vrea să te mai deranjez, îmi zise. Dacă pot să te ajut cu ceva, stau la Hotelul Majestic în Market Chadwell.

Am răspuns că mi-e teamă că nu poate să mă ajute cu nimic și i-am mulțumit. Când am rămas singuri, Greta izbucni:

— Ce tot mai vrea și ăsta? De ce-a venit aici? Și pe urmă pe un ton tăios: Aș vrea să se ducă toți de unde au venit.

— Mă întreb dacă o fi fost într-adevăr Stanford Lloyd cel pe care l-am văzut când am fost la George. N-am avut decât o frântură de moment imaginea lui.

— Ai spus că era cu cineva care semăna Claudiei, așa că probabil el era. S-ar putea să fi trecut s-o vadă pe Claudia și Reuben a venit s-o vadă pe Cora - ce harababură!

— Nu-mi plac deloc chestiile astea. Toți s-au găsit să se-nvârtească pe aici în ziua aceea.

Greta spuse că se întâmplă și astfel de lucruri - ca de obicei era destul de veselă și senină.

Nu mai aveam nimic de făcut pe „Moșia Țiganului”. Am lăsat-o pe Greta să aibă grijă de casă și eu m-am îndreptat spre New York să văd cum stau lucrurile și pe acolo și să iau parte la ceea ce simțeam că va fi cel mai cumplit lucru - înmormântarea Elliei.

— Te duci în gura lupului - zise Greta prevenindu-mă. Ai grijă de tine. Nu-i lăsa să te jupoaie de viu. Avea dreptate în legătură cu asta. Acolo era jungla. Am simțit asta de cum am ajuns acolo. Nu știam nimic despre junglă - în nici un caz despre o astfel de junglă. Simțeam că pierd terenul de sub picioare și îmi dădeam seama de acest lucru. Nu eu eram vânătorul, eram vânatul. Erau oameni care mă fugăreau cu puști printr-o pădure. Câteodată, presupun că am năluciri. Altădată poate că bănuielile mele erau justificate. Mi-aduc aminte de momentul când m-am dus la avocatul propus de dl. Lippincott (o persoană destul de scorțoasă care m-a tratat așa cum ar fi tratat un medic generalist pe un bolnav). Fusesem sfătuit să scap de niște proprietăți - niște mine parcă - la care acțiunile nu erau prea clare.

Mă întrebă cine mă sfătuisese să fac așa și eu i-am răspuns că Stanford Lloyd.

— Ei, trebuie să verificăm, îmi zise. O persoană ca dl. Lloyd este în cunoștință de cauză.

După o vreme îmi spuse:

— Nu e nimic în neregulă în privința acțiunilor și deci n-ar exista nici un motiv pentru care ar trebui să vindeți acțiunile în grabă așa cum ați fost sfătuit. Deci, mai așteptați.

Am avut atunci sentimentul că simțisem adevărata stare de lucruri, toată lumea mă urmărea. Știau cu toții, desigur, că eram un novice când era vorba de finanțe.

Înmormântarea a fost foarte frumoasă și în același timp oribilă. Cu mare pompă, așa cum am bănuțit. La cimitir valuri de flori, cimitirul era precum un parc public și toate însemnele unui doliu de potentăți se asortau cu marmura neagră. Elliei nu i-ar fi plăcut deloc toată această fanfaronadă, sunt sigur. Dar presupun, că familia avea un anumit drept la așa ceva.

La patru zile de la sosirea mea la New York am avut vești din Kingston Bishop.

Corpul bătrânei Lee fusese găsit în cariera părăsită de cealaltă parte a dealului. Murise de câteva zile! Mai fuseseră accidente acolo și înainte și se spusese că locul trebuia împrejmuțit - dar nu se întreprinsese nimic în acest sens. Se diagnosticase o moarte accidentală și se făcuseră recomandări Consiliului comunal pentru a împrejmuțit locul. Se găsi suma de trei sute de lire în casa d-nei Lee, sub dușumea, în bilete de câte o liră.

Maiorul Phillipot adăugase într-un post-scriptum. „Sunt sigur că te vei întrista când vei auzi că doamna Claudia Hardcastle a fost aruncată, de pe cal în timp ce vâna. Moartea a survenit imediat.”

Claudia - omorâtă? Nu puteam să cred! Fu o lovitură nemaipomenită pentru mine. Două ființe - în decurs de o săptămână.

— Omorâte într-un accident de călărie. Mi se părea o coincidență aproape imposibilă.

Nu vreau să mai zăbovesc asupra perioadei pe care am petrecut-o în New York. Eram un străin într-o societate străină mie. Tot timpul simțeam că trebuie să fiu atent la ceea ce spuneam și la felul cum mă comportam. Ellie, pe care numai eu o cunoscusem, Ellie care îmi aparținuse numai mie, nu era acolo. Mă uitam și vedeam numai o tânără americană, o moștenitoare a unei mari averi, înconjurată de prieteni și relații sau rude îndepărtate, o familie care trăise aici de cinci generații. Și ea venise precum o cometă care-mi invadase teritoriul.

Iar acum se întorsese ca să fie înmormântată cu ai ei, aici unde îi era și casa. Într-un fel eram bucuros că se hotărâse pentru aducerea ei aici. Nu mi-aș fi simțit inima ușoară știind-o în micul cimitir de la poalele pădurii de pini, din afara satului. Nu, nu așa aș fi fost împăcat cu acest gând.

— Întoarce-te de unde ai venit, Ellie, îi spusei în gând.

Din când în când acea melodie pe care ea obișnuia s-o cânte la chitară îmi revenea în minte. Îmi aminteam cum degetele ei atingeau strunele:

În fiecare Dimineață și-n fiecare Noapte.

Se nasc ființe destinate Dulcei Plăceri și îmi spuneam în gând: „Asta ți se potrivește. Tu te-ai născut pentru Dulcea Desfătare. Ai gustat Dulcea Desfătare acolo pe „Moșia Țiganului”. Numai că n-a fost să fie. Acum s-a sfârșit. Te-ai întors acolo unde nu era poate prea multă desfătare, acolo unde nu erai fericită. Dar aici ești acasă, în orice caz. Ești printre ai tăi.” M-am întrebat deodată unde ar trebui să fiu când va veni și pentru mine vremea să mor. Pe „Moșia Țiganului”? S-ar putea. Mama ar veni să mă vadă întins în mormânt - dacă nu va fi ea însăși moartă. Dar nu puteam să mă gândesc la mama moartă. Mă închipuiam mai degrabă pe mine mort. Da, va veni și mă va vedea înmormântat. Poate că atunci asprimea chipului ei se va schimba. Am încercat să-mi mut gândul de la dânsa. Nu vroiam să mă gândesc la ea. Nu vroiam să mă duc aproape de ea sau s-o văd.

De fapt acest ultim gând nu era ceea ce doream într-adevăr. Nu se pune problema ca eu s-o văd pe ea, ci mai degrabă ca ea să mă vadă pe mine, să vadă de fapt prin mine și să simt o neliniște învăluindu-mă. Îmi spuneam în gând: „Mamele sunt ca niște diavoli! De ce trebuie să vegheze asupra copiilor? De ce simt că ar ști totul despre copiii lor? Pentru că nu știu. Nu știu! Ar trebui să fie mândră de mine, să fie fericită pentru mine, încântată de viața pe care mi-am croit-o. Ar trebui!” Și am încercat să-mi îndepărtez iarăși gândurile de la dânsa.

Cât am stat în America? Nici măcar nu-mi aduc aminte. Mi s-a părut o lungă perioadă aceea când am mers ca urmărit de oameni ce mă priveau cu zâmbete false și dușmănoase ca sufletele lor. Îmi spuneam în fiecare zi: „Trebuie să scap de tot. Trebuie să depășesc toate astea. Și apoi voi vedea.” Era cuvântul mereu folosit. Folosit de mintea mea. Îl foloseam așa cum foloseam altădată alte două cuvinte. Eu vreau...

Fiecare dintre cei de față a reușit să se poarte cât mai frumos cu mine pentru că eram bogat. Potrivit testamentului Ellie, eram un om extrem de

bogat. Mă simțeam foarte ciudat. Aveam investiții pe care nu le înțelegeam, acțiuni, depuneri, proprietăți. Și n-aveam nici cea mai vagă idee ce să fac cu ele.

În ziua în care urma să mă întorc în Europa, am avut o lungă conversație cu dl. Lippincott. Totdeauna nu puteam să-i zic decât dl. Lippincott. Nu avea să devină vreodată Unchiul Andrew pentru mine. I-am spus că am de gând să-i retrag lui Stanford Lloyd administrarea investițiilor mele.

— Într-adevăr! Sprâncenele-i stufoase se ridicară. Se uită la mine cu ochii săi vicleni drept în față și m-am întrebat ce însemna cuvântul rostit pentru el.

— Crezi că e într-adevăr bine să fac asta? Am întrebat îngrijorat.

— Ai motive, presupun.

— Nu, nu am motive. O presimțire. Asta-i tot. Cred că pot să-ți spun asta, nu-i așa?

— Conversația noastră are caracter confidențial, desigur.

— E-n regulă atunci. Simt că e un escroc.

— Ah, făcu dl. Lippincott, iar exclamația sa trăda interesul față de o asemenea afirmație. Dar așa spune că instinctul nu te înșală.

Așa că am știut că aveam dreptate, Stanford Lloyd plănuise să facă ceva cu acțiunile și investițiile Elliei. Am semnat o procură pentru Andrew Lippincott și i-am înmânat-o.

— Ești dispus să accepți așa ceva?

— În privința problemelor financiare poți să ai deplină încredere în mine, îmi voi da toată osteneala în această privință. Nu cred că vei avea vreun motiv să te plângi vreodată.

M-am întrebat ce vroia să spună cu aceste cuvinte. Vroia să spună ceva. Cred că vroia să-mi spună că, deși nu mă place, din punct de vedere financiar, își va da toată osteneala, pentru că, pentru el, eram soțul Elliei. Am semnat toate hârtiile trebuitoare. M-a întrebat cum aveam să fac drumul înapoi spre Anglia. Dacă aveam să iau avionul? Am spus că nu, că voi lua vaporul.

— Trebuie să-mi ofer un mic răgaz, i-am zis. Cred că o călătorie pe mare îmi va face bine.

— Și unde ai de gând să te stabilești?

— Pe „Moșia Țiganului”, am răspuns.

— Ah, vei trăi acolo, vei locui acolo, nu?

— Da, am întărit.

— Am crezut că poate ai de gând s-o vinzi.

— Nu, am răspuns, și acel „nu” a țâșnit mai puternic decât mi-am putut închipui. Nu aveam de gând să mă despart de „Moșia Țiganului”. Pământul acela era parte din visul meu, visul pe care-l avusesem de când eram tânăr fără căpătâi.

— E cineva care se îngrijește de ea cât timp ai fost aici?

Am răspuns că am lăsat totul pe seama Gretei Andersen.

— Ah, zise dl. Lippincott, da, Greta.

Parcă ar fi vrut să spună ceva în felul în care a rostit „Greta”, dar m-am făcut că nu observ. Dacă nu-i plăcea de ea era treaba lui. Totdeauna o arătase. A lăsat să se scurgă o pauză destul de stânjenitoare. După care m-am răzgândit. Am simțit că trebuie să spun ceva.

— A fost foarte bună cu Ellie, am adăugat. A hrănit-o când a fost bolnavă, a venit și a stat cu noi toată acea perioadă. Nici nu știu cum să-mi manifest recunoștința față de ea. Nici nu știi cum s-a comportat, nu-ți poți imagina cum a preluat totul după ce Ellie a fost omorâtă. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea.

— Deci așa, într-adevăr. Vocea-i părea mai uscată ca de obicei.

— Îi sunt îndatorat.

— O persoană foarte competentă, zise dl Lippincott.

M-am sculat, i-am spus la revedere și i-am mulțumit.

— Nu ai de ce să-mi mulțumești, zise dl Lippincott cu aceeași voce uscată și adăugă:

— Ți-am scris o scrisoare. Ți-am expediat-o prin avion pe adresa „Moșiei Țiganului”. Dacă vei merge cu vaporul o vei găsi acolo, așteptându-te. Și mai spuse: Călătorie plăcută.

L-am întrebat cu glas destul de nesigur dacă a întâlnit-o pe nevasta lui Lloyd - Claudia Hardcastle.

— Ah, vrei să spui pe prima lui nevastă Nu, n-am întâlnit-o. Căsătoria lor nu a durat mult, cred. După divorț Lloyd s-a recăsătorit. Dar și această căsătorie a sfârșit printr-un divorț.

Deci așa stăteau lucrurile.

Când m-am întors la hotel am găsit o telegramă. Mi se cerea să merg la un spital din California. Se menționa acolo numele prietenului meu Rudolf Santonix care ceruse să mă vadă pentru că nu mai avea mult de trăit. Mi-am amânat plecarea anulând reținerea pe vapor și am zburat la San Francisco. Nu murise încă, dar se stingea destul de repede. Nu erau siguri, spuneau medicii, dacă el își va recăpăta cunoștința înainte de a muri, dar ceruse să mă vadă urgent. Am stat acolo, în acea încăpăre de spital urmărindu-l, privind cum arăta cochilia unei ființe pe care am cunoscut-o. El avusese totdeauna înfățișarea unui om bolnav, avusese mereu o paloare bizară, o fragilitate maladivă. Zăcea acum arătând ca o ființă intrată deja în ghearele morții, ca o păpușă de ceară. Stăteam acolo și mă gândeam: „Aș vrea să-mi vorbească. Să-mi spună ceva. Măcar ceva înainte de a muri.”

Mă simțeam atât de singur, cumplit de singur. Scăpasem de dușmani și ajunseseam lângă un prieten. De fapt, singurul meu prieten. Era singura ființă pe lumea asta care știa totul despre mine, cu excepția Mamei, dar nu vroiam să mă gândesc la Mama.

O dată sau de două ori m-am adresat unei surori și am întrebat-o dacă nu e cazul să intervină cu ceva, însă ea a dat din cap, spunând în același timp:

— S-ar putea să-și recapete cunoștința, dar la fel de bine s-ar putea să nu-și revină.

Așa că am rămas să aștept. Și apoi dintr-o dată a oftat și s-a mișcat. Sora l-a ridicat cu foarte multă delicatețe. S-a uitat la mine, dar nu mi-am dat seama dacă m-a recunoscut sau nu.

Se uita la mine ca și cum ar fi văzut prin mine și dincolo de ființa mea. Și pentru o clipă ceva nou a apărut în privirea lui. Mi-am zis: „M-a recunoscut, mă vede.” A rostit ceva foarte încet și m-am aplecat deasupra patului pentru ca să prind ceva. Nu erau cuvinte care să aibă vreun sens. Corpul lui se cutremură sub un spasm neașteptat se răsuci, își aruncă capul pe spate și țipă:

— Blestematule... De ce-ai făcut-o?

După care leșină și se stinse.

Nu am înțeles ce a vrut să spună – și nici nu puteam să mi dau seama dacă el însuși a știut ce a spus.

În felul acesta a decurs ultima mea întâlnire cu Santonix. Mă întreb și acum dacă ar fi auzit ceva din ceea ce aș fi putut să-i spun. Aș fi vrut să-i mai spun încă o dată că tot ce aveam eu mai bun în lumea asta era casa făcută de el. Că această casă însemna totul pentru mine. Ciudat că putem să spunem așa ceva despre o casă. Cred că ajungem s-o învăluim într-un simbolism care e numai al ei. Și totul pornește de la ceva pe care ți-l dorești, atât de mult, încât nici nu știi cum să-l exprimi. Dar el a știut ce am vrut și mi-a dat acel „ceva”.

Și am devenit proprietarul acelu „ceva”. Și mă întorceam acum la el.

Acasă. Să mă întorc acasă, era tot ce-mi doream când am ajuns pe vapor. Gândul mă sfredelea după care simțeam cum o oboseală de moarte pune stăpânire pe mine. Asta la început... Iar pe urmă simțeam un val de fericire care venea din adâncuri și care se ridica deasupra mea. Mergeam acasă. Mergeam acasă.

Și pentru marinarul de pe mare

Și vânătorul de pe deal

Casa e steaua călăuzitoare...

Deci asta făceam în acel moment. Dar totul se terminase. Dădusem ultima dintre bătălii, ultima luptă. Era și sfârșitul călătoriei.

Ceea ce trăiam mi se părea atât de depărtat de vremea neastâmpăratei mele tinereți. Zilele în care-mi repetam: „Vreau, vreau” mi se păreau că trecuseră de-o veșnicie, când, de fapt, se scursese mai puțin de un an.

Am încercat să revăd totul – stând culcat în cabina mea și gândindu-mă.

Zilele când mă-ntâlneam cu Ellie – vremurile acelea când toată lumea era a noastră în Regent's Park – căsătoria noastră civilă, casa – Santonix lucrând la ea – casa terminată. A mea, numai a mea. Eram eu – eu, cel care vroiam să fiu. Așa cum am vrut să fiu întotdeauna. Am obținut tot ceea ce mi-am dorit și mă întorceam acum la acel „Tot”.

Înainte de a părăsi New York-ul, scrisesem câteva rânduri și le expediasem prin poșta aviatică pentru a ajunge la destinație înaintea sosirii

mele în Anglia. Îi scrisesem lui Phillpot Într-un fel am simțit că Phillpot va înțelege, deși ceilalți s-ar putea să nu înțeleagă.

Era mai ușor să-i scriu decât să vorbesc cu el. Oricum trebuia să știe. Toată lumea trebuia să afle. Anumite persoane nu vor înțelege. Văzuse singur cât de apropiată fuseseră Ellie și Greta și cât de mult ajunsesem și eu să depind de Greta, cât îmi va fi de greu să locuiesc singur în casa aceea unde trăisem cu Ellie dacă n-ar fi fost cineva care să mă ajute. Nu știu dacă reușisem să aranjez și să prezint faptele cum trebuia. Mi-am dat toată osteneala.

Aș vrea, scrisesem, să fii primul care află. Ai fost atât de bun cu noi, și cred că vei fi singura ființă care va înțelege. Nu pot să suport să trăiesc singur pe „Moșia Țiganului”. M-am gândit tot timpul cât am fost în America și am hotărât că de îndată ce mă voi întoarce acasă să-i cer Gretei să se căsătorească cu mine. E singura ființă cu care pot să vorbesc despre Ellie, vezi dumneata. Va înțelege. Poate că nu va vrea să se mărite cu mine, deși cred că va vrea... Totul va fi ca și cum am fi toți trei împreună din nou.

Am scris de trei ori scrisoarea înainte de a ajunge să exprim ceea ce vroiam să spun. Phillpot ar fi trebuit s-o primească cu două zile înainte de sosirea mea.

Am ieșit pe punte în timp ce ne apropiam de Anglia. Priveam în zare la pământul care se apropia din ce în ce mai mult. Mă gândeam: „Aș fi vrut ca Santonix să fie cu mine.” Și într-adevăr o doream. Aș fi dorit să știe cum totul devenea adevărat. Așa cum plănuisem – așa cum gândisem – așa cum dorisem.

Mă scuturasem de America. Mă scuturasem de escrocii și leprele pe care le uram cu atâta înverșunare și care, eram sigur, mă urau la fel de mult și nu doreau decât să mă vadă doborât pentru că mă ridicasem de jos! Mă întorceam victorios. Mă întorceam la pinii mei și la drumul în spirală ce șerpuia către vârful dealului spre casa care mă aștepta. Casa mea! Mă întorsesem la două lucruri pe care le doream. Casa mea – casa pe care o visasem, pe care o proiectasem, pe care o dorisem atât de fierbinte. Casa asta și o femeie nemaipomenită... Am știut întotdeauna că voi întâlni într-o zi o femeie minunată. O întâlnisem. O văzusem și ea mă văzuse. Ne-am cunoscut. O femeie nemaipomenită. Am știut din momentul în care o văzusem că îi aparțin, că îi aparțin în întregime și pentru totdeauna. Eram al ei... Și acum – în sfârșit – mă îndreptam spre ea.

Nimeni nu știa că mă întorc la Kingston Bishop. Era întuneric și. Eu venisem cu trenul, după care am mers pe jos de la gară spre casă. Nu vroiam să întâlnesc pe nimeni din sat în noaptea aceea. Nu în acea noapte...

Soarele apusese de-a binelea când am ajuns pe drumul spre casă. I-am spus Gretei când voi ajunge. Era acolo sus și mă aștepta. În sfârșit! Terminaserăm cu toate subterfugiile și toate prefăcătoriile – faptul că nu-mi plăcea – râdeam eu în sinea mea – jucasem destul de bine rolul de la bun început. Că nu-mi plăcuse Greta, că nu vroiam să vină și să stea cu Ellie. Da, fusesem foarte precaut. Cred că toată lumea fusese păcălită de atitudinea mea. Îmi aminteam de cearta pe care o avusesem pentru ca Ellie să ne audă.

Greta mă ghicise chiar din primul moment când ne întâlnisem. Nu ne făcusem niciodată iluzii unul despre celălalt. Avea aceeași minte, aceleași dorinți pe care le aveam și eu. Vroiam Lumea, nimic mai mult! Vroiam să fim pe acoperișul Lumii! Vroiam să ne satisfacem orice dorință, orice ambiție! Vroiam să avem totul, să nu ne refuzăm nimic. Mi-am amintit cum mi-am deschis inima către ea când ne-am întâlnit prima dată în Hamburg și când i-am mărturisit freneticele-mi dorinți de a fi proprietar. Nu am putut să-mi ascund haoticele dorinți și lăcomia față de Greta pentru că era marcată de aceeași lăcomie. Îmi spusese:

— Pentru tot ceea ce dorești de la viață trebuie să ai bani.

— Da, am răspuns, și nu văd cum o să fac rost de ei.

— Nu-i vei obține prin muncă susținută, asta se vede, conchise Greta.

— Prin muncă! Da, ar trebui să muncesc ani de-a rândul! Și nu vreau să aștept. Nu vreau să ajung în amurg, am spus. Știi povestea despre tipul acela Schilemann, cum a muncit, a trudit și a făcut avere pentru ca să-și vadă visul vieții aieva și s-a dus la Troia și a început să sape pentru ca să găsească mormintele Troiei. Și-a văzut visul, dar a trebuit să aștepte până când avea să împlinească patruzeci de ani. Eu nu vreau să aștept până voi fi un bărbat de vârstă mijlocie. Bătrân. Cu un picior în groapă. Vreau să am totul acum, când sunt încă tânăr și puternic. Cred că și tu la fel. Nu-i așa?

— Da. Și știu și o cale prin care ai putea obține acest lucru. E ușor. Mă întreb dacă te-ai gândit vreodată la așa ceva. Ai trecere la femei, pariez. O văd. O simt.

— Crezi că de femei îmi arde mie – acum sau în general? E una singură pe care o vreau, am zis. Tu. Și știi asta. Îți aparțin. Am știut acest lucru din momentul în care te-am văzut. Am știut de totdeauna că voi întâlni pe cineva ca tine. Și te-am întâlnit. Și îți aparțin.

— Da, zise Greta, cred că așa este.

— Amândoi vrem aceleași lucruri de la viață, am spus.

— Îți spun eu că e ușor, continuă Greta. Ușor. Tot ce ai de făcut este să te însori cu o fată bogată, una dintre cele mai bogate fete din lume. Aș putea să-ți aranjez eu așa ceva.

— Fabulezi, am răspuns.

— Nu spun deloc povești, și o să fie ușor.

— Nu, nu e de mine, am zis. Nu vreau să fiu bărbatul unei femei bogate. O să-mi cumpere ea lucruri și o să mă țină într-o colivie de aur și nu e ce vreau eu. Nu vreau să fiu un sclav legat.

— Dar n-ai nevoie să fii. Asemenea chestii nu durează mult. Doar atât cât trebuie, Nevestele pot să și moară.

M-am holbat la ea.

— Te-a șocat, continuă ea.

— Nu, nu m-ai șocat deloc, am răspuns.

— M-am gândit că nu vei fi. Poate am cam ars etapele. Se uita la mine cu un aer iscoditor, dar nu eram pregătit să-i răspund. Mai aveam unele rezerve față de ea. Există anumite secrete pe care un om nu e dispus să le împartă cu nimeni. Nu că aveam prea multe, dar nu-mi plăcea să mă gândesc

la ele. Nu-mi plăcea să mă gândesc la primul dintre ele. O chestie prostească. Puerilă. Nimic important. Avusesem și eu o dorință de a avea un ceas de mână, pe care un băiat – un coleg de clasă – îl primise de la un naș de al lui bogat. Tânjeam și eu după așa seva. Costa o groază de bani. Da, vroiam ceasul și nu știam dacă aveam vreodată norocul să am ceva asemănător. Și într-o zi ne-am dus să patinăm împreună. Gheața nu era destul de groasă ca să ne țină. Iar noi nu ne gândiserăm la așa ceva, Gheața s-a spart. Am patinat spre el. Se apucase cu mâinile de marginea copcii. Gheața îi tăia mâinile. M-am aplecat ca să-l trag afară, desigur, dar în minutul ăla am zărit strălucirea ceasului. Și mi-am spus; „Să presupunem că se duce la fund și se îneacă”. M-am gândit cât de ușor a fost...

Totul s-a petrecut aproape fără să-mi dau seama, cred; nu știu când am desfăcut curelușa, am apucat ceasul și i-am împins capul sub apă în loc să încerc să-l trag afară și i-am ținut capul sub apă. Nu s-a zbătut mult, era sub gheață. Ne-a văzut lumea și a venit către noi. Credeau că încercam să-l scot afară! L-au scos afară în cele din urmă, opintindu-se nițel. Au încercat respirație artificială, dar era prea târziu. Mi-am ascuns comoara într-un loc anume unde mai puneam din când în când anumite lucruri pe care nu doream să le vadă Mama care mă întreba de unde le am. A dat într-o zi peste el, căutându-și șosetele. Și m-a întrebat dacă nu era ceasul lui Pete. Am spus că nu era al lui, binențeles, era al unui băiat de la școală cu care făcusem un troc.

Mama mă enerva totdeauna, aveam impresia că știe prea multe în privința mea. M-am enervat de-a binelea când a găsit ceasul. Bănuia ceva, cred. Nu putea să știe, evident. Nimeni nu știa. Dar obișnuia să se uite la mine într-un fel ciudat. Toată lumea a crezut că am alergat în ajutorul lui Pete, că am încercat să-l salvez. Nu cred ca ea să se fi gândit la așa ceva. Cred că știa. Nu vroia să știe, dar necazul era că știa prea multe despre mine. M-am simțit puțin vinovat un timp, dar a trecut.

Și pe urmă mai târziu, când eram concentrat. Eram într-o tabără de aplicații. Un tip, care se numea Ed, și cu mine fuseserăm într-un fel de tripou. Nu am avut noroc deloc, am pierdut tot ce aveam, dar Ed a câștigat ceva. Își schimbase jetoanele și ne întorceam acasă; Ed avea buzunarele doldora. Se vedea că buzunarele-i gemeau de bancnote. La un moment dat un grup de huligani s-a năpustit asupra noastră. Erau destul de iuți în mânăuirea cuțitelor pe care le aveau asupra lor. Eu am fost rănit la braț, dar pe Ed l-au înjunghiat. S-a prăbușit. S-a auzit zgomot de pași care se apropiau. Huliganii au șters-o. Am putut să văd că dacă aș fi fost mai iute în reflexe... Și eram iute! Reflexele mele sunt destul de bune – am scos repede o batistă, mi-am legat brațul, am scos cuțitul din rana lui Ed și l-am înfipt în alte câteva locuri. A scos un oftat și dus a fost. M-am speriat la început, o secundă sau două și pe urmă am știut că o să fie bine. Așa că am simțit – ei bine – ca și cum nu se întâmplase nimic. Am fost mândru de mine că am gândit și acționat repede! Mi-am spus în sinea mea mai târziu: „Sărmanul Ed, totdeauna a fost un prost.” Nu mi-a trebuit prea mult timp ca să transfer banii din buzunarele lui în buzunarele mele. Nimic nu faci pe lumea asta dacă n-ai reflexe rapide și dacă nu te

folosești de ocazia potrivită. Necazul e că ocaziile nu se ivesc tot timpul. Unii se sperie când își dau seama că au omorât pe alții. Eu nu m-am speriat. De data asta chiar nu m-am speriat.

Îți închipui că nu e un lucru pe care să dorești să-l faci tot timpul. Nu și dacă merită să-ți pierzi vremea eu așa ceva. Nu știu cum și a dat seama Greta de acest lucru în ceea ce mă privea. Dar a știut. Nu vreau să spun că și ar fi dat seama că eu am omorât câțiva oameni. Dar cred că și-a dat seama că ideea crimei nu mă va șoca sau supăra. Iar eu am întrebat-o atunci:

— Ce tot spui acolo, Greta?

Ea mi-a răspuns:

— Pot să te ajut. Te voi pune în legătură cu una din cele mai bogate fete din America. Mă ocup într-un fel de educația ei. Locuiesc cu ea. Am o mare influența asupra ei.

— Și crezi că o să se uite la cineva ca mine? Am întrebat eu. N-am crezut nici un minut că totul ar putea fi adevărat. De ce m-ar fi plăcut pe mine o fată bogată când putea să-și aleagă oricând un bărbat arătos, sexy, chiar.

— Ai pe vino-ncoace, zise Greta. Fetele îți dau târcoale, nu-i așa?

Am mormăit ceva și am zis că nu o duc prea rău.

— Nu a avut nici o legătură până acum. E prea bine păzită. Singurii tineri care au fost tolerați în preajmă-i sunt niște mucoși, fii de bancheri, niște mucoși. E păstrată pentru un mariaj în stil mare, între mari mahări. Sunt înspăimântați să nu găsească cumva vreun Făt-Frumos care să alerge, de fapt, după banii ei. Și normal că ea tocmai de ăștia se apropie. Sunt cu totul neobișnuți pentru ea, pentru că nu-i vede în fiecare zi. Va trebui să joci un rol mare cu ea. Va trebui să te-ndrăgostești de ea la prima vedere și să-i cazi la picioare. Va fi destul de ușor. Nu a avut niciodată un admirator. Ai putea să încerci.

— As putea să-ncerc, am zis eu cu o oarecare îndoială.

— Am putea să aranjăm totul, zise Greta.

— Familia ei va afla și o va opri.

— Nu, nu vor ști, continuă Greta. Nu vor ști nimic despre asta. Sau vor ști când va fi prea târziu. Când veți fi deja căsătoriți.

— Deci asta e ideea ta.

Și am vorbit pe îndelete despre ea. Am făcut un plan. Nu în detaliu, vă închipuiți. Greta s-a întors în America, dar a rămas în legătură cu mine. Am avut mai multe meserii. I-am povestit despre „Moșia Țiganului” și ea mi-a spus că era exact ceea ce trebuia pentru a începe o idilă. Ne-am înțeles ca întâlnirea mea cu Ellie să aibă loc aici. Greta o montase pe Ellie și o convinsese despre necesitatea unei case în Anglia unde putea să scape de cicăleala familiei când va deveni majoră.

Ei da, am pus la cale totul. Greta era un mare strateg. Nu cred că aș fi putut să concep planul singur, dar știu că mi-am jucat rolul de minune. Întotdeauna mi-a plăcut să joc câte ceva. Și așa s-a întâmplat totul. Așa am întâlnit-o pe Ellie.

Pentru mine a fost o distracție totul. Mă-nnebuneam după tot pentru că exista și un risc în toată afacerea, o amenințare că totul ar putea fi descoperit. Ceea ce mă făcea extrem de nervos erau momentele când trebuia să dau ochii cu Greta. Trebuia să fiu sigur, vedeți dumneavoastră, că nu mă dau de gol, prin felul cum uitam la ea. Ne înțelesesem ar fi fost mai bine ca persoana ei să-mi displacă, să mă prefac că sunt gelos pe ea. Și aici m-am descurcat destul de bine. Îmi aduc acum aminte de ziua când a venit să stea cu noi. Am regizat o ceartă pentru ca Ellie să poată s-o audă. Nu știu dacă nu cumva ne-am întrecut pe noi înșine un pic. Nu cred. Câteodată eram destul de nervos că Ellie ar putea să descopere sau să afle ceva, dar nu cred că a bănuțit ceva. Nu știu. Într-adevăr nu știu. Niciodată n-am știut de ce e-n stare Ellie.

Era foarte ușor să fii bărbatul Elliei. Era o dulceață. Da, era într-adevăr o dulceață. Uneori mi-era teamă de ea pentru că făcea anumite lucruri fără să-mi spună. Și mai știa și lucruri pe care nu le bănuțiam că le-ar putea ști. Dar mă iubea. Da, mă iubea. Uneori - cred că o iubeam și eu...

Nu vreau să spun că era ca Greta. Greta era femeia căreia îi aparțineam. Era personificarea sexului. Eram făcut pentru ea și știam că-i sunt pe măsură. Ellie era ceva diferit. Îmi plăcea să trăiesc alături de ea, vedeți dumneavoastră. Da, lucrul acesta sună poate bizar acum, când mă gândesc la ceea ce a fost. Că am trăit alături de ea a fost o adevărată desfătare.

Notez toate acestea pe hârtie pentru că este ceea ce gândeam în acea seară când m-am întors din America. Când m-am întors pe acoperișul lumii, dobândind tot ce-mi dorisem, în ciuda tuturor riscurilor, tuturor pericolelor în ciuda faptului că săvârșisem o crimă atât de cumplită, așa cum îmi repetam!

Da, totul a fost abil conceput, m-am gândit și mi-am spus o dată sau de două ori, și nimeni n-ar putea să descopere felul în care am procedat. Dar acum riscurile se risipiră, pericolele dispăruseră, și iată-mă revenind pe Moșia Țiganului. Veneam așa cum mergeam în ziua aceea când am descoperit afișul pe zid și am venit sus să văd ruinele casei vechi. Urcând drumul șerpuitor.

Și atunci - am văzut-o pe Ellie. Vreau să spun că, atunci când urcam drumul, am văzut-o pe Ellie. Exact când am ajuns la cotitura drumului, în locul unde se petreceau accidentele. Era acolo, în același loc unde o văzusem mai înainte, stând în umbra copacului. Stătea acolo când s-a speriat puțin că m-a văzut și am tresărit că am văzut-o. Acolo ne-am privit prima dată și am venit de i-am vorbit, judecându-mi rolul tânărului îndrăgostit care e fulgerat la prima vedere de obiectul dragostei lui. Mi-am jucat prea bine rolul. Oh, vă spun eu, sunt un actor pe cinste!

Dar nu mă așteptam s-o văd acum... Vreau să spun că nu puteam s-o văd, nu-i așa? Dar o vedeam... Se uita - se uita drept la mine. Numai că era ceva care m-a înspăimântat - care m-a înspăimântat foarte mult. Se părea că nu mă vede - vreau să spun că știam că nu putea să fie de-a adevăratelea acolo - știam că era moartă - dar am văzut-o. Era moartă și corpul ei era îngropat în cimitirul din S. U. A. Și totuși se uita la mine, stând sub brad. Nu, nu se uita la mine. Se uita ca și cum aștepta să mă vadă și era dragoste pe

fața ei. Aceeași dragoste pe care o văzusem în ziua când își mângâia corzile chitării. În ziua când îmi zisese: „Te uiți la mine ca și când m-ai iubi”. Și eu am răspuns ceva caraghios precum: „Evident că te iubesc.”

M-am oprit mort de frică. Eram paralizat acolo în mijlocul drumului. Tremuram. Am zis tare: „Ellie!”

Nu s-a mișcat, stătea numai acolo, privind... Privea prin mine. Asta mă sperie cel mai mult pentru că știam că dacă mă gândeam pentru o clipă de ce nu mă vedea... Și nu vroiam să știu. Nu, nu vroiam să știu acest lucru. Privind fix la locul unde mă aflam – și nevăzându-mă. Atunci am început să fug. Alergam ca un laș către casă unde luminile atât de cunoscute mă ateptau. Am alergat până am reușit să scap de panica nenorocirii în care intrasem. Era triumful meu. Mă întorceam acasă. Eram vânătorul care revenea de pe dealuri, acasă la lucrurile pe care le doream mai mult decât orice pe lume, la femeia căreia îi aparțineam trup și suflet.

Și o să ne căsătorim și o să trăim în Casă. Am obținut tot ceea ce am plănit! Am câștigat – Am pus mâna pe ce e al nostru.

Ușa nu era zăvorâtă! Am intrat scuturându-mi picioarele și arătându-mă prin cadrul ușii de la bibliotecă. Și acolo stătea Greta, așteptându-mă lângă fereastră. Era superbă. Era cel mai frumos și mai dulce lucru pe care-l văzusem vreodată. Era precum o Brunhildă, o glorioasă Valkirie cu părul auriu strălucitor. Era întruchiparea feminității. Ne-am abandonat unul altuia cu o frenezie pe care o gustam numai în scurtele noastre întâlniri din sânul „Nebuniei”.

M-am aruncat drept în brațele ei precum un marinar care s-a întors de pe mare la ai săi. Da, a fost unul din cele mai frumoase momente din viața mea.

Pe urmă ne-am întors la lucrurile mărunte. M-am așezat și ea mi-a arătat o grămadă de scrisori care-mi erau adresate. Am pus mâna aproape în mod automat pe una care avea un timbru american pe ea. Era de la Lippincott. M-am întrebat ce o fi putând să-mi spună în ea, de ce să mi scrie o scrisoare.

— Ei bine, zise Greta cu o exclamație plină de satisfacție, am făcut-o!

— Și-ncă cum! Am adăugat.

Amândoi am râs, am râs sălbatic. Pe masă era șampanie.

Am deschis-o și am băut în sănătatea noastră a amândurora.

— Locul ăsta e o minune, am zis uitându-mă de jur împrejur. E mai frumos decât puteam să mi-l amintesc. Santonix – dar nu ți-am spus – Santonix a murit.

— Oh, Doamne, zise Greta, ce păcat. Deci era chiar bolnav?

— Sigur că era bolnav. Nu am vrut să mă gândesc la asta. M-am dus și l-am văzut când a murit.

Greta se cutremură ușor.

— Nu mi-ar fi plăcut să fiu acolo. A spus ceva?

— Nu chiar. A zis că sunt un blestemat, un neghiob – ar fi trebuit să procedez altfel.

— Ce-a vrut să spună – cum altfel?

— Nu știu ce-a vrut să spună, am răspuns. Presupun că delira. Nu știa despre ce vorbea.

— Ei, casa asta e un monument nemaipomenit în memoria lui, zise Greta. Cred că rămânem cu ea, nu-i așa?

M-am uitat la ea a mirare.

— Bineînțeles. Crezi că e să mă duc să locuiesc în altă parte?

— Nu putem să locuim aici tot timpul anului. În mormântați într-un sat ca ăsta?

— Dar aici vreau să trăiesc - aici am vrut tot timpul să trăiesc.

— Da, desigur. Dar, la urma urmelor, Mike, avem destui bani. Putem merge unde dorim! Putem să mergem de-a lungul și de-a latul Continentului. Ne putem permite o vânătoare în Africa. Vom avea aventuri. Vom cumpăra de grămadă de lucruri. Vom merge în Extremul Orient. Nu-ți place să ai o viață aventuroasă?

— Ba da, cred că da... Dar ne vom întoarce mereu aici, nu-i așa?

Începusem să am un simțământ ciudat în sensul că ceva scârția undeva. Nu mă gândisem decât la casa mea și la Greta. Nu dorisem altceva. Dar ea dorea. Am înțeles asta. Și nu era decât începutul. Începutul dorinței de a avea lucruri. Începea să-și dea seama că putea să le aibă. Și am avut atunci o presimțire. Am început să tremur.

— Ce ți se întâmplă, Mike? Tremuri. Ai răcit sau ce ai?

— Nu, nu e răceală, am răspuns.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Am văzut-o pe Ellie.

— Ce vrei să spui? Cum adică ai văzut-o pe Ellie?

— În timp ce urcam, drumul și când am ajuns la curba periculoasă, era acolo, stând sub un copac - privind - privind către mine.

Greta se holbă.

— Nu fi ridicol! Ai început să aiurezi.

— S-ar putea să am vedenii. Aceasta e „Moșia Țiganului”, la urma urmelor, Ellie era acolo, privind - arătând destul de fericită. Arăta cum era ca de obicei - ca și cum ar fi stat tot timpul acolo și avea să stea tot timpul acolo.

— Mike! Greta mă apucă de umăr. Mă scutură. Mike, nu mai spune astfel de lucruri. Ai băut ceva înainte de a ajunge aici?

— Nu, am așteptat până să ajung aici. Știam că mă aștepti cu șampanie.

— Hai s-o uităm pe Ellie atunci și să bem în cinstea noastră.

— Era Ellie, am spus cu încăpățănare.

— Sigur că nu era Ellie! Era numai o impresie de lumini - să zicem.

— Era Ellie și stătea acolo. Se uita - mă căuta și se uita la mine. Dar nu putea să mă vadă. Greta, Ellie nu putea să mă vadă. Mi se ridică vocea: Și știu de ce nu putea să mă vadă. Știu de ce nu putea să mă vadă.

— Ce vrei să spui?

Și atunci am șoptit pentru prima dată ceva ce se distingea cu greu de respirația mea:

— Pentru că nu eram eu. Nu eram acolo. Ea nu vedea decât „Nesfârșita Noapte”. Apoi am strigat cu o voce în care se simțea panica: „Unii sunt născuți pentru Dulcea Desfătare, alții sunt născuți pentru Nesfârșita Noapte.” Eu, Greta, eu m-am născut pentru Nesfârșita Noapte.”

— Îți amintești, Greta, am continuat, cum stătea ea acolo, pe sofaa aceea? Obişnuia să cânte cântecul ăsta la chitară, cu o voce dulce, melodioasă. Trebuie să-ți amintești.

În fiecare noapte și-n fiecare dimineață, îngânam eu cu respirația tăiată, unii se nasc pentru nefericire în fiecare dimineață și-n fiecare noapte alții se nasc pentru dulcea desfătare. Asta era Ellie, Greta. Ea se născuse pentru dulcea desfătare. „Unii se nasc pentru dulcea desfătare, alții pentru nesfârșita noapte.” Și Mama știa asta. Ea știa că eu mă născusem pentru nesfârșita noapte. N-am ajuns încă acolo. Dar ea știa. Și Santonix știa. El știa că o luase pe drumul acela. Dar s-ar fi putut să nu fie așa. A fost numai o clipă, o clipă când Ellie-și cânta cântecul. Aș fi putut să fiu foarte fericit, căsătorit cum eram cu Ellie. Aș fi putut să continui căsătoria mea cu Ellie

— Nu, n-ai fi putut, zise Greta. Și n-aș fi crezut că ești ființa care să se piardă cu firea în asemenea hal, Mike. Din nou mă scutură de umăr. Trezește-te.

M-am uitat la ea fix.

— Îmi pare rău, Greta. Ce spuneam?

— Am crezut că ți-au făcut ceva acolo, în America. Dar nu e asta. Te-ai descurcat, nu-i așa? Vreau să spun, să întreb dacă toate afacerile merg bine?

— Totul e-n ordine, am zis. Totul e aranjat pentru viitorul nostru, viitorul nostru nemaipomenit.

— Vorbești cam ciudat. Aș vrea să știu ce zice Lippincott în scrisoarea aceea.

Am tras scrisoarea spre mine și am deschis-o. Nu era nimic înăuntru, în afara unei tăieturi de ziar. Era o tăietură veche și destul de ștearsă. M-am uitat la ea. Era o fotografie a unei străzi. Am recunoscut strada cu o clădire impunătoare ca fundal. Era o stradă în Hamburg cu puțini trecători care veneau spre cel care lua imaginea. Doi oameni în prim plan, de mână. Eram eu și Greta. Așa că Lippincott știa. Știuse că o cunoșteam deja pe Greta. Cineva trebuie să-i fi trimis tăietura de ziar, fără vreo intenție infamă. Ci numai pentru că se amuzase descoperind-o pe d-ra Greta Andersen mergând pe străzile IHamburgului. Știuse deci că o cunoșteam pe Greta și mi-am adus aminte pe ce ton mă întrebasese dacă o întâlnisem sau nu pe Greta Andersen. Eu negasem, bineînțeles, dar el știa că eu mint. Atunci pesemne că a început să mă bănuiască.

Și deodată mi s-a făcut frică de Lippincott. Nu putea, desigur, să bănuiască că am ucis-o pe Ellie. Dar bănuia că am omorât-o, totuși.

— Ascultă-mă, i-am zis Gretei, știe că ne cunoșteam dinainte. A știut de la început. L-am urât tot timpul pe acest vulpoi bătrân și el te-a urât întotdeauna. Am continuat: Când va afla că avem de gând să ne căsătorim, atunci ne va bănuși de-a binelea. Dar de fapt mi-am dat seama că Lippincott

o bănuise cu siguranță pe Greta, mă bănuise și pe mine, ghicise că ne vom căsători, ne bănuia că ne cunoaștem, ne bănuia poate că suntem amănți.

— Mike, când vei înceta să fii un iepure speriat? Da, asta ești. Un iepure speriat. Și eu care te-am admirat. Dau acum te văd risipindu-te, bucățică cu bucățică. Te sperii de oricine.

— Nu trebuia să-mi spui așa ceva mie.

— Dar e adevărat.

— Nesfârșita Noapte.

Nu puteam să mă gândesc la altceva. Și mă întrebam ce însemna cu adevărat. Nesfârșita noapte. Însemna întuneric, însemna că nu eram acolo ca să fiu văzut. Puteam să-i văd pe morți, dar morții nu puteau să mă vadă deși trăiam. Ei nu puteau să mă vadă pentru că, de fapt, nu eram acolo. Bărbatul care o iubise pe Ellie nu era acolo. Intrase de bună voie în nesfârșita noapte. Mi-am aplecat și mai mult capul spre pământ.

— Nesfârșita noapte, am repetat.

— Terminăm o dată cu tânguiala, țipă Greta. Revino-ți! Fii bărbat, Mike. Nu te lăsa copleșit de superstiții de acest gen

— Cum aș putea să fac să scap? Am zis. Mi-am vândut sufletul., Moșiei Țiganului,, știi măcar asta? „Moșia Țiganului” n-a fost sigură niciodată pentru nimeni. Nu a fost un loc sigur nici pentru Ellie și nu e sigur nici pentru mine. Poate nici pentru tine.

— Ce vrei să spui cu asta?

M-am ridicat. M-am îndreptat spre ea. Da, am posedat-o cu o ultimă poftă nebună. Oare dragostea, ura, dorința - nu sunt toate la fel? Toate trei într-una și una luând formele celor trei trăiri. N-aș fi putut s-o urăsc niciodată pe Ellie. Dar am urât-o pe Greta. Am savurat ura care mă cuprinsese. Am urât-o din toată inima și dorința bucuriei imediate m-a făcut să nu mai aștept căile cele sigure, n-am mai vrut să aștept ocazia așa că m-am apropiat de ea.

— Cățea nerușinată! Cățea nesuferită! Cu părul tău blond, cu formele-ți unduitoare, te simți în siguranță? Dar nu ești în siguranță cu mine înțelegi? Am învățat să mă bucur de crimă, să mă bucur când omor oamenii. Eram emoționat în ziua în care știam că Ellie va călări către moarte. Toată dimineața mi-a fost sufletul plin de bucurie gândindu-mă la crima care avea să se întâmple, dar nu am ajuns niciodată atât de aproape de crimă ca acum. Acum e altceva. Vreau ceva mai mult decât să știu că cineva va muri din cauza unei capsule pe care a înghițit-o la micul dejun. Vreau ceva mai mult decât împingerea unei femei bătrâne într-o carieră. Vreau să-mi folosesc mâinile.

Greta era înspăimântată. Ea, căreia-i aparținusem din ziua aceea la Hamburg, când o întâlnisem și mă prefăcusem bolnav din cauza ei, renunșasem la slujbă pentru ea, numai ca să rămân cu ea. Da, atunci eram al ei, trup și suflet. Dar nu-i mai aparțineam acum. Eram eu însumi. Ajungeam în regatul la care visasem.

Era într-adevăr înfricoșată. Îmi plăcea s-o văd așa și mi-am încleștat mâinile în jurul gâtului ei. Da, până și acum, când stau și aștern aceste rânduri despre mine (care închipuiți-vă că e un lucru foarte plăcut), și când

am ajuns să descriu prin ceea ce am trecut și ceea ce am simțit și cum i-am amăgit pe toți – ei bine.

— E un lucru minunat și pot să spun că am fost nemaipomenit de fericit când am omorât-o pe Greta...

Nu prea mai e mare lucru de spus după aceea. Vreau să spun că lucrurile atinseră apogeul. Cred că ajungem să uităm că nu poate fi nimic mai bun decât ceea ce trebuie să urmeze în comparație cu ce a fost. Am rămas mult timp stând acolo. Nu știu când au venit Ei. Nici nu știu dacă au venit toți o dată... Și nici nu cred că au putut să fie acolo tot timpul pentru că nu m-ar fi lăsat s-o omor pe Greta. Am băgat de seamă că Dumnezeu a fost primul. Vreau să spun Maiorul Phillipot, nu Dumnezeu din ceruri. Sunt zăpăcit. Mi-a plăcut întotdeauna de omul ăsta, a fost bun cu mine. Era precum Dumnezeu în multe privințe. Vreau să spun că dacă Dumnezu ar fi o ființă umană și nu ceva supranatural, undeva în ceruri, cred că ar fi semănat cu Phillipot. Era un om cinstit, deschis și blând. Avea grijă de lucruri și de oameni. Încerca să-și dea toată osteneala pentru semenii săi.

Nu-mi imaginam cât știe despre mine. Mi-am adus aminte cum se uita într-un mod deosebit la mine în dimineața aceea în sala de licitație, spunându-mi că sunt „bine dispus”. Mă întreb dacă s-a gândit de ce s-a întâmplat să fiu bine dispus în dimineața aceea.

Și pe urmă, când am fost numai noi doi și ne-am ghemuit lângă grămăjoara de haine care devenise Ellie după... Mă întreb dacă a știut sau a avut vreo bănuială că aș fi avut vreun amestec în afacere...

După moartea Gretei, așa cum v-am mai spus am rămas acolo în scaunul meu uitându-mă la paharul de șampanie Era gol. Totul era gol, foarte gol. Nu aprinsesem decât o lumină și aceea era într-un colț. Nu era prea puternică și soarele apusese de mult. Stăteam și mă întrebam ce o să se mai întâmple cu un fel de mirare prostească.

Și după asta au început să apară. Au venit foarte încet sau eu nu mai auzeam și nu vedeam pe nimeni.

Dacă Santonix ar fi fost cu mine, poate că mi-ar fi spus ce să fac. Santonix era mort. El plecase pe un drum diferit de al meu, așa că nu mi-ar fi fost de vreun ajutor. Nimeni nu cred că m-ar fi putut ajuta.

După câțva timp l-am zărit pe doctorul Shaw. Era așa de tăcut încât nici nu mi-am dat seama că era acolo. Stătea lângă mine, așteptând ceva. După o vreme am crezut că așteaptă să-mi vorbească. l-am spus:

— M-am întors acasă.

Mai erau câteva persoane care se mișcau în spatele lui. Păreau și ele că așteaptă ceva ce el avea de gând să facă.

— A murit Greta zisei. Am omorât-o. Cred că ar fi mai bine să-i luați trupul de aici, nu-i așa?

Cineva declanșa un blitz Trebuie să fi fost un fotograf de la poliție care lua câteva imagini ale cadavrului. Dr. Shaw întoarse capul și zise cu asprime:

— Nu încă.

M-am aplecat spre el și i-am spus:

— Am văzut-o pe Ellie aseară.

— Serios? Unde?

— Afară, stând sub un brad. Era locul în care am văzut-o prima dată, vezi dumneata. Am făcut o pauză și apoi am continuat: Nu m-a văzut... Nu putea să mă vadă pentru că nu eram acolo. Și după o vreme am zis: Asta m-a întristat. M-a întristat foarte mult.

Doctorul Shaw izbucni:

— Era în capsulă, nu-i așa? Cianida, vreau să apun. În capsula pe care i-ai dat-o Ellie în dimineața aceea.

— Era pentru alergia de care suferea, am răspuns. Lua totdeauna o capsulă pentru a preveni alergia de care suferea când călărea. Greta și cu mine am pregătit vreo două capsule cu un venin obținut din niște frunze din grădina noastră. Le-am aranjat în căsuța de pe deal. Intelligent, nu? Și am început să râd. Era un râs ciudat de care m-am mirat și eu. Aducea mai mult cu o chicoteală. Am continuat: Ai examinat tot ce lua ea, parcă așa îmi amintesc, când ai venit să-i examinezi glezna. Pilule pe care le lua pentru somn, pentru alergii și toate erau bune, nu-i așa? Niciuna nu prezenta vreun pericol.

— Într-adevăr, niciuna nu prezenta vreun pericol, întări Dr. Shaw. Erau inofensive.

— Totul a fost destul de inteligent aranjat, nu crezi? Am întrebat.

— Da, ați procedat destul de inteligent, dar nu suficient de inteligent.

— Cu toate acestea nu înțeleg cum ați descoperit totul.

— Am descoperit secretul de-abia la o două moarte, moartea pe care n-ați prevăzut-o.

— Claudia Hardcastle?

— Da, și ea a murit în același fel. A căzut de pe cal în timp ce vâna. Și Claudia era o femeie sănătoasă, dar și ea a căzut de pe cal și a murit. Dar de data asta n-a mai trecut atât de mult timp. Au ridicat-o aproape imediat și mai persista mirosul de cianidă. Dacă ar fi stat în aer liber ca Ellie, câteva ore, n-ar mai fi fost nici un miros, n-am mai fi descoperit nimic. Nu am înțeles cum a pus mâna pe capsulă Claudia. Numai dacă n-ați lăsat sau uitat una în căsuță. Claudia se ducea din când în când acolo. Ampretele ei erau peste tot și-a uitat chiar o brichetă acolo.

— Pesemne că am fost neglijenți. Introducerea substanței în capsule a fost destul de complicată.

Și am revenit:

— Ai bănuț uneori că aș avea vreun amestec în moartea Ellie. Așa e, nu? Chiar toți câți sunteți aici? Am privit la figurile care se distingeau cu greu din umbră. Poate toți m-ați bănuț.

— Omul simte mai totdeauna. Dar niciodată nu e sigur dacă poate să dovedească ceea ce bănuțește.

— Ar fi trebuit să mă preveniți, am spus cu un ton dojenitor.

— Nu sunt ofițer de poliție, zise doctorul Shaw.

— Dar ce ești?

— Sunt doctor.

— Nu am nevoie de doctor, am spus.

— Rămâne de văzut.

M-am uitat la Phillipot și am ridicat tonul.

— Ce faci aici? Ai venit să mă judeci, să prezidezi procesul meu?

— Reprezint numai dreptatea, zise el. Sunt aici ca prieten.

— Ca prieten al meu?

— Ca prieten al Elliei, răspuse el.

N-am înțeles. Nimic nu mi se părea de înțeles, dar în același timp mă simțeam o persoană însemnată. Toți erau aici! Poliția și doctorul, Shaw și Phillipot, care erau un om cu destule responsabilități. Toată problema era foarte complicată. Am pierdut șirul lucrurilor. Eram foarte obosit. Mi se întâmpla să mă simt obosit în ultima vreme și să ațipesc.

Și tot acel du-te vino. Oameni care veneau să mă vadă, tot felul de oameni. Avocați, un consilier judecătoresc, cred, și alt avocat și doctori. Mai mulți doctori. Mă plictiseau și nu mai vroiam să le răspund.

Unul dintre ei mă tot întreba dacă vroiam ceva. Am răspuns că doream un singur lucru. Am spus că doream un pix și multă hârtie. Vroiam să scriu tot despre asta, cum s-a întâmplat. Vroiam să le spun ce am simțit, ce am gândit. Cu cât mă gândeam mai mult la mine, cu atât descoperam că povestea mea va fi interesantă pentru toată lumea. Pentru că eu eram interesant. Eram o persoană într-adevăr interesantă și făcusem lucruri interesante.

Doctorii - un doctor, cel puțin, părea să găsească cererea mea ca pe ceva interesant. Am spus:

— Totdeauna îi lăsați pe inculpați să facă o declarație, de ce nu mi-aș scrie și eu declarația? Într-o zi, poate, cineva o va citi.

Și m-au lăsat s-o scriu. N-am putut s-o scriu până la sfârșit. Am obosit. Cineva a folosit termenul de „responsabilitate limitată”, dar altcineva nu a fost de acord. Auzeai o sumedenie de lucruri. Câteodată ei probabil că nici nu cred că tu ascuți. Pe urmă a trebuit să apar în fața unui tribunal și le-am spus să-mi aducă cel mai bun costum pentru că am vrut să fac o impresie bună acolo. Se pare că angajaseră detectivi particulari pentru a mă supraveghea. Și asta de câțva timp. Probabil servitorii cei noi. Cred că fuseseră angajați și puși pe urmele mele de către Lippincott. Descoperiseră atâtea lucruri despre mine și Greta. Curios lucru, după ce murise nu mă prea gândisem mult la Greta... După ce o omorâsem nu prea mai contase...

Am încercat să retrăiesc acel simțământ triumfător pe care-l avusesem când o strânsesem de gât. Dar și acela se duse.

Au adus-o pe mama așa deodată, într-o zi, ca să mă vadă. Privea la mine din pragul ușii. Nu părea foarte neliniștită așa cum părea ea de obicei. Cred că era mai degrabă tristă. Nu avea ce să-mi spună și nici eu ei. Tot ce mi a spus a fost că:

— Am încercat, Mike. Am încercat din răspuțeri să te păstrez în siguranță. N-am izbutit. Totdeauna mi a fost teamă că nu voi izbuti.

Eu am zis:

— E-n regulă, Mamă, nu a fost vina. Ta. Eu am ales acest drum. Drumul pe care l-am vrut.

Și pe urmă mi-a venit în minte ceva în legătură cu Santonix: „De asta a zis Santonix ce-a zis. Îi era și lui frică de mine. Nici el nu reușise să facă ceva în ceea ce mă privea. Nimeni n-ar fi putut să facă nimic – poate că numai eu aș fi putut. Nu știu. Nu sunt sigur. Dar când și când îmi aduc aminte – îmi aduc aminte ziua când Ellie m-a întrebat: „La ce te gândești când te uiți așa la la mine?„ și eu am întrebat-o: „Mă uit cum?„. Și ea a răspuns: „Ca și cum m-ai iubi”. Presupun că într-un fel o iubeam. Aș fi putut s-o iubesc. Era atât de dulce. Ellie. Dulce desfătare.

Presupun că necazul meu a fost că vroiam întotdeauna prea mult. Și le mai vroiam pe toate dobândite pe o cale ușoară, cu lăcomia celui care nu muncește.

Prima dată, în prima zi în care am venit, pe „Moșia Țiganului” și am întâlnit-o pe Esther. Mi-am pus atunci în gând, în ziua în care a prevenit-o pe Ellie, mi-am pus în gând s-o plătesc pe țigancă. Am știut că era tipul de ființă care ar face orice pentru bani. Am plătit-o. A început s-o înfricoșeze pe Ellie, făcând-o să creadă că e-n pericol. Am crezut că asta va ajuta ca lumea să creadă că Ellie a murit în urma unui șoc. În prima zi, acum îmi dădeam seama de asta, Esther a fost destul de înspăimântată. Înspăimântată pentru Ellie. A prevenit-o, a prevenit-o să plece, să nu aibă de a face cu „Moșia Țiganului”. Și o mai prevenea să nu aibă de a face cu mine. N-am înțeles asta. Nici Ellie n-a înțeles. Să-i fi fost Elliei frică de mine?

Cred că era ceva de care nici ea nu-și dădea seama. Știa că exista o amenințare, că exista un pericol. Și Santonix simțise răul din mine, ca și mama de altfel. Poate că toți trei știau.

Ellie îl știa și ea, clar nu-și făcuse griji, nu-și pusese vreodată această problemă. Straniu. Foarte simplu, Fusesem foarte fericiți împreună. Da, foarte fericiți... Aș fi vrut să fi știut că am fost fericiți... Am avut noroc. Poate că tot omul are un noroc al lui. Eu i-am întors spatele norocului meu.

Pare ciudat, nu-i așa, că Greta nu contează de loc în toată această poveste!

Până și nemaipomenita mea casă nu mai contează. Numai Ellie... Și Ellie nu mai poate să mă găsească din nou. Nesfârșita Noapte... Sfârșitul povestirii mele.

În sfârșitu-mi e și-nceputul – parcă așa spun oamenii întotdeauna.

Dar ce-nseamnă de fapt asta?

Și unde începe povestea mea, totuși? Trebuie să-ncerc să mă gândesc.

SFÂRȘIT